

Giới thiệu Trên Gấm Thiêm Hương

Truyện Trên Gấm Thiêm Hương của tác giả Thập Lục Hoa là câu chuyện trung sinh thời cổ đại với những tình tiết nhẹ nhàng và hấp dẫn cùng lời cuốn.

Nàng sống tiêu soái, ăn nhàn cùng cường hãn nhưng không may mắc bệnh mà qua đời không ngờ ngày nàng qua đời trượng phu nàng lại chuẩn bị báỉ đường với nữ nhân khác.

Kiếp này nàng biểu tình đậm mực đem giấy ly thư ném ở trước mặt hủ. Lạnh nhạt nói, "Ký đi, không có hủ phu đã là khách khí." Nàng sẽ trả lại tất cả cho hủ mồi các bạn đọc xem nàng sẽ làm những gì khi được trùng sinh một lần nữa nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hoa hải đường bán lạc

"Phu nhân, bất kể thế nào người cũng nói, hoặc là khóc vài tiếng đi."

Nguyên Đông khóc mất mang theo nước mắt, thử lay động thân thể Lục Cẩm Dương, muốn nàng đáp lại mình, nhưng Lục Cẩm Dương lại giống như không có cảm giác gì, ánh mắt đại ra.

Một đêm, suốt một đêm vẫn không nhúc nhích ngồi dưới đất, Lục Cẩm Dương hai mắt màu đỏ tươi.

"Người cứ như vậy kìm nén, ắt sẽ lại bệnh, tiểu thư đã đi rồi." Khi nói chuyện, Nguyên Đông nước mắt cũng nhịn không được chảy ra.

Buổi sáng tiểu thư nói phu nhân đứng ở trong viện buồn rầu, muốn mang đến cho phu nhân chút hoa hải đường đến mà phu nhân thích nhất, phu nhân nhìn, tâm tình sẽ chuyển biến tốt đẹp, chính là nửa canh giờ cũng không có trở về, thời điểm Nguyên Đông đi tìm, chỉ thấy Thanh nhi sắc mặt trắng bệch, trên trán mang theo vết máu, nằm ở thềm đá phía trên, nàng thất kinh ôm lấy tiểu thư, tìm tòi hơi thở, thế nhưng không có hô hấp.

Lục Cẩm Dương bây giờ liền đem Cố Thiên Thanh ôm vào trong ngực, không khóc không cười, nhìn mê mẩn hoa hải đường đã muốn tàn úa trong tay Thanh nhi của nàng.

"Phu nhân."

Thật lâu sau, Lục Cẩm Dương dời mắt nhìn Nguyên Đông, "Ta muốn gặp hủ."

Mang hoa hải đường để xuống, nước mắt ở hốc mắt cũng dần rơi, "Người đi tìm hủ, nói ta muốn gặp hủ."

Hủ tự nhiên chính là Cố Du Hiên.

Nguyên Đông cái mũi đau xót, thanh âm khàn khàn nói, "Lão gia hủ. . . . Hủ đang bán đường."

Nghe được hai chữ bán đường, con người Lục Cẩm Dương hoảng hốt.

Là như vậy, nàng đã quên, thời điểm lúc nàng mang thai Thanh nhi cũng đã bị giáng làm tiện thiếp, bên ngoài tiếng kèn Xô-na, tiếng chiêng, trống cả đêm vẫn chưa dừng, trừ bỏ chỗ nàng, khắp nơi thiên viện, cả nhà đều là đèn lồng đỏ thắm. Đường triều Binh Bộ Thượng Thư, Cẩm y vệ Chỉ Huy Sứ, chương quân Đại Minh hơn phân nửa binh quyền Cố Du Hiên xưa đầu bằng nay, năm đó hủ một thân huyền mẫu trong tay nắm nửa cuốn tàn thư tú tài, vị trí chính thể của hủ bỏ trống vài năm nay cũng nên có người bổ nhiệm.

"Ta muốn gặp hủ." Lục Cẩm Dương trầm mặc một hồi, nghẹn ngào nói, "Nếu hủ không đến, người đem cái này lay động hủ, hủ nhìn. . . Nhất định sẽ đến."

Nguyên Đông nức nở tiếp nhận Lục Cẩm Dương trong tay đích bước lay động (chỗ này mình không hiểu lắm :(), khóc chạy đi ra ngoài, thời gian nửa nén hương liền nghe được ngoài cửa có tiếng bước chân nặng nề truyền đến.

Cửa phòng chợt bị đánh bùng ra, người tới một thân y phục màu đỏ thắm, Lục Cẩm Dương đưa mắt nhìn, một hồi lâu mới rõ dung mạo người tới.

Nàng đột nhiên cảm thấy có chút xa lạ, khuôn mặt này, chính mình bao nhiêu lâu không có nhìn thấy?

Cố Du Hiên vẫn như vậy, rất khôi ngô tuấn tú, cảm bào màu đỏ thêu viền đen, càng làm tôn thêm khí chất trời ban cho hủ, thêm mười năm lẫn xa chốn quan trường, làm cho hủ càng thêm thích hợp.

Thời điểm bị giáng xuống làm tiện thiếp, nhốt tại nơi này, Lục Cẩm Dương ngay cả trong mộng đều muốn thấy hủ đến nhìn nàng, nói cho hủ biết hết

thấy đều là chuyện đã qua rồi, tự tay mang nạng đi khỏi nơi này.

Sự thật tàn khốc buộc nàng theo trong mộng mà bồng tỉnh.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, cảnh tượng gặp lại là lúc nàng ôm thi thể nữ nhi của hắn.

Cố Du Hiên thái độ hung dữ, đem bước lay động (có bạn nào hiểu thì dịch giùm mình 3 chữ này với) của Lục Cẩm Dương ném xuống, cái trán ần ần nổi gân xanh, "Lục cẩm dương, rốt cuộc ngươi muốn làm gì."

Lục cẩm dương nhìn Cố Du Hiên ngây ngốc nở nụ cười, khóe mắt nóng lên, quật cường thật lâu, nước mắt theo hai má không tiếng động chảy xuống.

Cố Du Hiên mới vào con đường làm quan, triều đình bên trong tự nhiên sẽ không thuận lợi, vì đạt tới mục đích đã giờ rất nhiều thủ đoạn mà không muốn người khác biết được, Cố Du Hiên sở chỉ chuyện tình nhân nhớ hết nợ bản trần trọc tới rồi nàng ngoại tổ Hà gia.

Sau này Hà gia bị định tội quan mưu nghịch, cả nhà nàng bị tịch thu tài sản, giết hết một nhà, trước lúc ngoại tổ mẫu bị xử tử, bà đã đem giao lại toàn bộ sổ sách để trong hộp gỗ cây tử đàn lưu lại cho nàng làm người bảo mệnh. Nàng trong đầu nghĩ chắc chắn sẽ bảo hộ thật tốt vật này.

Cố Du Hiên ngẫm tìm thật lâu, sổ sách giống như bốc hơi lên, không hề thấy tung tích.

"Ngươi xem Thanh nhi ngủ thật ngon!"

Thanh âm của nàng so với thời điểm này thật quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm đau lòng người, trong con ngươi tối đen dần dần nổi lên ánh sáng.

Cố Du Hiên trên cao nhìn xuống Lục Cẩm Dương, mặt lạnh giương mắt trừng nàng.

Nàng đối hắn chán ghét nhìn như không thấy, Ánh mắt tối sầm, thần nhiên mà cười, "Mẫu thân qua đời sớm, phụ thân đối xử tệ bạc, bọn họ càng không thêm để ý ta, ta càng muốn ồn ào gây náo động, ngày ấy là ngày gỗ của mẫu thân, ta không tìm được chỗ khóc đành phải đến trước mộ phần của mẫu thân, ở đông giao thấy người đang đứng dưới tàng cây hoa đào, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trên người của người, chính là liếc mắt một cái như vậy, liền làm cho ta khác sâu."

"Vì gả cho ngươi, ta hủy bỏ hôn ước, làm trái nguyện vọng của mẫu thân, cùng ngoại tổ gia phản bội." Lục Cẩm Dương cao ngạo ngẩng đầu.

Rõ ràng là đầu xuân, so với mùa đông lại làm cho lòng người lạnh lẽo.

Lục Cẩm Dương nghĩ nàng sẽ không khóc , chính là nước mắt không chịu thua kém mà chảy ra, rơi xuống làn váy màu xanh hoa hải đường đã cũ.

Lục Cẩm Dương con ngươi mang theo ôn nhu, khóe miệng hơi hơi giơ lên, ngón tay có chút thô ráp nhẹ nhàng chạm qua khuôn mặt của Thanh Nhi, giống như Thanh nhi chỉ đang ngủ bình thường.

Cố Du Hiên nói nàng mặc màu xanh xinh đẹp nhất, Cố Du Hiên nói Hải Đường kiều diễm nhất mới xứng với nàng. Nàng thế nhưng tin, tin tưởng này lại chính là cả đời.

"Kẻ điên." Cố Du Hiên một tiếng quát khê, "Giao sổ sách ra đây, ta không truy cứu ngươi."

Hắn đã sớm hoài nghi, nhưng sổ sách không phải nhỏ, nếu không phải tận mắt thấy đủ, lấy tác phong của hắn, hắn tất nhiên sẽ không động thủ.

Lục Cẩm Dương hi vọng ở Cố Du Hiên mở miệng, lúc sau toàn bộ đều bị đánh phá, nàng có bao nhiêu hi vọng Thanh nhi từ cùng nam nhân ở trước mắt không quan hệ, là hắn không biết chuyện, nhưng hắn ngay cả hỏi cũng không hỏi một câu, sổ sách sổ sách. . . nữ nhi của hắn tử, thế nhưng lại không đáng bằng một quyển sổ!

"Du Hiên ca ca, ngươi đừng vội, trước bỗng Thanh nhi được chứ? Cánh tay của ta có chút đau." Lục Cẩm Dương lắc đầu nở nụ cười, nước mắt xinh đẹp đọng lại trên hàng mi. Giống như lần đầu gặp, nàng gọi hắn Du Hiên ca ca.

Sớm đầu năm, Cố Du Hiên ra ngoài làm việc bị ám sát, Lục Cẩm Dương dùng chính tay trái của mình để đỡ thay hắn, khiến nàng bị thương xương cốt, mỗi khi trời mưa, đều đau đến mức không chịu được.

"Thanh nhi rất hiểu chuyện, nàng rất nhớ ngươi bỗng nàng, nhưng sợ ta khổ sở, cũng không dám nói, nàng mới ba tuổi."

Đã lâu tâm của Cố Du Hiên không động, theo bản năng vờn tay ra.

Cố Du Hiên bỗng dừng trừng lớn ánh mắt, bất khả tư nghị nhìn Lục Cẩm Dương.

Bất quá trong lòng đã nguội lạnh.

Không phải ngày lạnh, lạnh chính là tâm của nàng.

"Ha ha."

Lục Cẩm Dương không để ý đến hình tượng cười ra tiếng, nước mắt hỗn độn theo hai gò má ngã nhào.

Cố du hiền lấy tay gạt đi.

Không biết từ khi nào thì Lục Cẩm Dương đã đem trâm châu Hải đường siết chặt trong tay, hung hăng cắm ở phía trên cánh tay trái của Cố Du Hiền, nghiêng răng nghiêng lợi rồi nói, "Cố Du Hiền, đây là nợ người của ta."

Phía trên trâm châu Hải đường có độc, Cố Du Hiền không chết được, nhưng phải kéo theo tàn tật cả đời, đối với loại người xưa nay cạy mạnh như hấn, trừng phạt như thế xem như là sống không bằng chết.

"Nếu lúc trước, ta không có gặp người thật tốt." Lục Cẩm Dương ở bên tai Cố Du Hiền nói thầm, "Du Hiền ca ca, người chỉ biết là có sổ sách tồn tại, lại không biết ta là người giữ nó, bất quá ta đã phá hủy nó rồi, cho nên người nhất định là tìm không thấy."

Cố Du Hiền nhất thời thất thần.

"Lúc trước tại sao ta lại yêu người đến mức như vậy, làm tất cả mọi việc vì người, bất quá hộp gỗ cây tử đàn kia, là ngoại tử lưu lại cho ta bảo hộ."

Dứt lời, Lục Cẩm Dương ánh mắt trở nên ngoan lệ, khí lực trong tay không ngừng tăng, bước lay động sai lạc, Cố Du Hiền vận khí rời khỏi, Lại ở ngực Lục Cẩm Dương đánh tới, "Buồng tay."

Lục Cẩm Dương ánh mắt tán loạn, càng nhớ rõ hôm qua, Lục Uyển Nhi dịu dàng ở chính bên tai nàng nói, "Muội muội, tại sao có thể không cẩn thận như vậy, ngay cả đứa nhỏ của mình cũng không chăm sóc được, thật sự là đáng tiếc, hảo hảo lại ngã xuống ngay bậc thềm."

"Hiện tại nhìn xem, bộ dạng thật đúng là rất giống với lão gia, chỉ tiếc lão gia đối với người căm thù đến tận xương tủy, cũng không nguyện ý liếc mắt nhìn một cái, bằng không nhất định sẽ phát hiện đây là cốt nhục của hấn."

Lục Uyển Nhi cười dữ tợn, "Hiện giờ, muốn trách cũng chỉ trách người chính mình quá mức tự cho là đúng, Cố Du Hiền là một kẻ có dã tâm và khát vọng rất lớn, nhìn lại chính người đi, năm đó Lục Cẩm Dương thanh danh bừa bãi, hấn như thế nào sẽ thích người sao, người thế nhưng tự mình đa tình nhiều năm như vậy. Bất quá ta muốn cảm ơn người đến giúp đỡ Du Hiền nhiều năm như vậy, tỷ tỷ đi trước tạ ơn."

"Hoa rơi xuống."

Cẩm dương chậm rãi nhắm mắt lại, miễn cưỡng cười cười, ánh mắt ngoại tử lo lắng, Thanh nhi khò đại ý cười. Sân si oán hận bất quá phù hoa cả đời, nàng vì Cố Du Hiền thay đổi nhiều lần, nếu nói là hận, nàng chỉ hận chính mình vô dụng không đủ năng lực bảo hộ người thân, máu tươi đã chảy gần hết vạt áo Hải đường phía trên, khiến cho nàng trông thật yêu nghiệt.

Nàng giống như thấy được Thanh nhi tập tễnh học cách đi kêu "Mẫu thân bồng."

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thêm Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chuyện xưa

Thôn tần đông phong đầy mặt trang, đáng thương điệp phấn cùng phong cuồng.

Tự nay ý tứ ai có thể nói, một mảnh xuân tâm phó Hải Đường.

Mùa xuân tháng ba đã đến, hoa hải đường nở ra thật kiều diễm, hồ nước ở Trữ viên băng cũng đã tan gần hết, một vài mảnh băng nhỏ lại nổi lên, khung cảnh nhìn trông thật hoa mỹ, không khí tràn ngập ý xuân, thế nhưng hồ nước lại rét lạnh đến cực điểm.

"Phu nhân còn lạnh?" Vương ma ma từ ái bước vào, trong tay bưng chén đường gừng, ôn nhu nói, " hồ nước của Trữ Viên đích thực lạnh, cũng may thân thể phu nhân thật sự hảo, không thì thật khó mà chịu được."

lông mày Lục Cẩm Dương theo bản năng nhăn lại, ngón tay nhẹ nhàng xoa cái trán.

Loại cảm giác mơ mơ màng màng này làm nàng thật khó chịu.

Thất Vĩ trong ánh mắt mang theo tự trách, "Đều là nô tỳ sợ ý, bằng không cũng sẽ không khiến cho phu nhân rơi xuống nước, nếu phu nhân có cái gì nguy hiểm đến tính mạng, nô tỳ thật sự muôn lần chết đều đền không hết tội."

Lục Cẩm Dương ngăn ra, con người mang theo khiếp sợ, có chút mờ mịt nhìn người quen thuộc ở trước mắt.

Thất Vĩ từ lúc mấy năm trước đã bị nàng gả cho người chăn ngựa Cố phủ. Còn có Vương ma ma, năm thứ 2 lúc nàng gả cho Cố Du Hiền liền bệnh mà

chết.

Hiện giờ hai người như vậy, còn có thể rõ ràng xuất hiện trước mắt mình.

Lục Cẩm Dương tầm mắt quét về phía gian phòng, hé ra chiếc bàn tuyết lê tinh mỹ, bàn học bên trái chạm rồng câu hoa cửa sổ, đúng là nồng hậu ý xuân, bên cửa sổ trên đài, bông hoa màu xanh đặc biệt trong bình có thể nhìn thấy được, trong bình chính là hoa hải đường đang nở rộ.

Ngay cả cái chần trên người, đều là lụa hoa uyên ương. Đây không phải là thiên viên đồ nát mà nàng ở sao, mà là. Trữ viên.

Lục Cẩm Dương chậm rãi siết chặt mười ngón tay lại, đúng là nàng đã quay trở về thời điểm mới gả cho Cố Du Hiên. Nàng nghĩ đến đây là mộng, nhưng móng tay rõ ràng siết thật đau nhức nhờ nàng đây quả thực không phải là mộng.

Thất Vĩ con người mang theo lo lắng, "Ma Ma, người xem xem, phu nhân tỉnh lại đã một thời gian dài, nhưng vẫn nhìn chúng ta ngẩn người như vậy, nô tỳ có phải hay không nên mời đại phu tới?"

Sắc mặt Vương mama ngưng trọng, bắt mạch cho Lục Cẩm Dương, rồi xuống nước bị phong hàn, theo lý thuyết uống thuốc, vốn là không có việc gì.

Lục Cẩm Dương khoe mắt ướt át, cười lắc đầu, nói, "Ta không sao. Chỉ là cổ họng có chút khó chịu, chắc là do nhiễm phong hàn."

Thất Vĩ tinh ngộ gật gật đầu, khi nói chuyện đã đem thuốc được hầm sẵn đưa lên.

"Phu nhân, như thế nào lại khóc!"

Vương mama dịu Lục Cẩm Dương ngồi dậy, trong mắt lộ vẻ đau lòng, tùy tay thay nàng chỉnh sửa lại áo choàng, mỗi người đều nói phu nhân điều ngoa ương ngành, không coi ai ra gì, nàng từ lúc phu nhân sinh ra, liền ở cạnh phu nhân tự nhiên biết rõ tính tình của Lục Cẩm Dương, phu nhân không phải kiểu căng vô lý, là do nàng sợ cô đơn, sợ bị đối xử thờ ơ lạnh nhạt, cho nên mới hành động thiếu suy nghĩ.

Vương mama trong mắt thương xót, đem nàng ôm vào trong lòng, nghĩ đến Lục Cẩm Dương sợ đắng, liền trấn an nói, "có chút đắng, nhưng thuốc đắng dã tật, phu nhân trước đem thuốc này uống xong, Thất Vĩ sẽ chuẩn bị mứt hoa quả cho người ngâm trong miệng, sẽ không còn đắng."

Lục Cẩm Dương sợ đắng, mỗi lần uống thuốc đều là vấn đề lớn. Phải ở bên nàng nói nhiều lần thì mới bằng lòng uống, mứt hoa quả tất nhiên là không thể thiếu.

Thất Vĩ cười khanh khách nói, "Đã sớm vì phu nhân chuẩn bị tốt." Dứt lời tựa như vật vô cùng quý hiếm, đem mứt hoa quả phía sau lưng lấy ra.

Mùi hương khó chịu ập tới, Lục Cẩm Dương cau mày nhưng vẫn uống hết chén thuốc, không sót một giọt nào.

Nhìn mứt hoa quả Thất Vĩ bung trong tay lắc đầu, "đem đi đi, ta. Không cần."

Năm đó thời điểm nàng bị Cố Du Hiên giáng xuống làm tiện thiếp, giam lỏng ở thiên viện, cái gì khổ đều đã ăn qua, ngược lại, khổ một chút, sẽ làm nàng cảm thấy được chính mình vẫn còn tồn tại.

Hiện giờ, bất quá một chén thuốc đối với nàng mà nói, sớm đã không còn là gì.

Thất Vĩ nghi hoặc nhìn Lục Cẩm Dương, trong lòng nói thầm, phu nhân từ khi nào thì học được cách uống thuốc thống khoái như vậy, đây chính là chén thuốc rất lớn.

Cầm chén thuốc đưa cho Thất Vĩ, Lục Cẩm Dương tham luyến cảm giác ở trong lồng ngực Vương mama, "Vẫn có chút lạnh. Ma ma người ôm chặt ta một lần nữa thì tốt rồi."

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, thời điểm bản thân mở to mắt lần nữa, lại có thể nhìn thấy được vẻ mặt lo lắng của Vương mama canh giữ ở trước giường của mình, bóng dáng quen thuộc của Thất Vĩ ở phía sau, đặc biệt nhất vẫn chính là hình ảnh hoa hải đường đang nở rộ.

Thời điểm nàng bị giáng xuống làm tiện thiếp, mới biết được ai chân chính đối xử tốt với mình, nhưng đã quá muộn, nàng phải nha hoàn đi hỏi thăm, người chăn ngựa tính tình không tốt, thường xuyên ngược đãi Thất Vĩ, khi đó nàng hối hận nhưng lực bất tòng tâm. Hiện giờ hai người này vậy mà lại chân thật xuất hiện ở trước mặt của mình.

Lục Cẩm Dương cái mũi đau xót, kiểm không được nước mắt chảy càng nhiều hơn, tình cảnh này, nàng nhớ rõ, ngày ấy là Lục Uyển Nhi lấy thân phận bình thân nhập phủ.

Cố Du Hiên mười năm gian khổ học tập, đứng nhì trong kỳ thi Điện thí, chưa kịp cao hứng lo cho Cố gia, Cố Du Hiên liền nhiệm Thượng Quan tư, bị vu hãm có liên quan đến những việc làm bậy.

Năm đó nàng thoái lui hôn sự mà mẫu thân đã an bày. gả cho Cố Du Hiên, ngoại tổ liền trách móc ngoại tôn nữ là nàng.

Cố Du Hiên khó khăn, ngoại tổ gia thờ ơ mặc kệ.

Mà Lục gia, dựa vào tính tình quật cường của Lục Cẩm Dương, tuyệt đối sẽ không mở miệng cầu xin hấn.

Chịu trách nhiệm cho sự việc này chính là Hứa gia, nếu có thể cùng Hứa gia có quan hệ, như vậy sự tình liền dễ dàng giải quyết.

Trước mắt biện pháp giải quyết tốt nhất đó là có mối quan hệ với Hứa gia.

Cổ lão thái không biết từ chỗ nào nghe được tin, vừa vặn ngoại tôn nữ Hứa gia có một mối hôn sự, chính là còn chưa trao đổi bất tự đối phương liền bất hạnh bệnh chết, bởi vậy liền đem chủ ý đánh tới ngoại tôn nữ này.

Cũng chính là tỷ tỷ của Lục Cẩm Dương, Lục Uyển Nhi.

Tỷ muội chung một phu thì cũng không tính là hiếm, hơn nữa Cổ gia bây giờ lại có việc muốn thỉnh Hứa gia, nên sẽ không có khả năng bạc đãi Lục Uyển Nhi, Lục Cẩm Dương mới nhập phủ, cuộc sống cũng không tệ, Cổ gia cũng không có khả năng hù dọa : bởi vậy nên lựa chọn thân phận bình thường.

Cổ Du hiên nói kiếp này, trừ bỏ nàng, ngoài ra sẽ không cưới người khác, Lục Cẩm Dương ngay cả ngàn vạn lần đều không muốn chuyện xảy ra, chính là bởi vì những lời này của Cổ Du Hiên thực đáng giá, cũng tuyệt đối không nghĩ tới Lục Uyển Nhi sẽ chấp nhận làm bình thường, liền đáp ứng đề nghị của Cổ lão phu nhân.

Nàng cùng Cổ Du Hiên thành thân vừa gần một năm, trượng phu liền cưới người khác, tâm tình nàng không tốt, đi gần mép Trữ viên ngăn người, mới có thể rơi xuống nước hôn mê.

Lục Cẩm Dương lúc trước không thích mùi hương trên người Vương ma ma , hiện giờ, nàng cảm thấy trên người Vương ma ma có được hương như vậy thực cần thiết, làm cho nàng thực an lòng.

Wang ma ma trong mắt mang theo ý cười, đối với hành động trẻ con của Lục Cẩm Dương tràn ngập cưng chiều, từ lúc Lục Cẩm Dương gả cho Cổ Du Hiên, nàng cảm giác xa lạ rất nhiều.

Lưu luyến rời khỏi lồng ngực của Vương ma ma , Lục Cẩm Dương hai mắt nhắm lại nhìn má trái của Thất Vĩ, thì thầm nói, "Còn đau phải không? Nhất định sẽ rất đau." Lúc ấy nàng xuống tay như vậy thực sự nặng, một vết sẹo bằng đốt ngón tay uốn lượn ở giữa khuôn mặt Thất Vĩ, làm sao có thể không đau.

"A?" Thất Vĩ ngăn ra, không biết Lục Cẩm Dương nói gì?"Nô tỳ khỏe mạnh như vậy đau cái gì?"

Wang ma ma vỗ vỗ bả vai Thất Vĩ, Lục Cẩm Dương khi.. tỉnh lại, trong lời nói đều là mạc danh kỳ hiệu, kêu nhiều nhất chính là tên Thanh nhi, lúc ấy Vương ma ma có chút bất ngờ, Thanh nhi là ai? Sợ rằng việc Lục Cẩm Dương rơi xuống nước không đơn giản như vậy.

Lục Cẩm Dương lắc đầu cười cười, "Không có gì."

Ngoài cửa dồn dập tiếng bước chân truyền đến, Trần Oánh vén rèm lên, trên mặt mang theo vẻ tươi cười lấy lòng, hướng Lục Cẩm Dương cuối người nói, "Phu nhân, Giang ma ma bên ngoài lão phu nhân cầu kiến."

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thêm Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trần Oánh

Trần Oánh một thân áo mỏng thêu hoa nhưng màu sạm, mi thanh mục tú, con ngươi thử thăm dò liếc về phía Lục Cẩm Dương, chờ Lục Cẩm Dương trả lời. Lúc đó Trần Oánh là nàng vừa vặn mua đến Cổ phủ không lâu để làm nha hoàn tam đẳng, lúc ấy nàng thấy nàng ta đáng thương, tuổi còn nhỏ mà mẩu thân lại mất, bị kẻ mẩu bán tới thanh lâu, có lẽ nhìn thấy trong mắt Trần Oánh mẩu thân thực thương tâm, Lục Cẩm Dương nhất thời mềm lòng.

Đồng bệnh tương liên. (cùng cảnh ngộ giống nhau)

Nàng cũng là người không còn mẩu thân.

Trần Oánh thông minh, đi theo bên người nàng bày mưu tính kế lấy lòng Cổ Du Hiên, dần dần chậm rãi đạt được mục đích của nàng, Vương ma ma về sau bệnh mà chết, nàng thành nhất đẳng đại nha hoàn, tiếp nhận vị trí của Vương ma ma.

Nhưng Lục Cẩm Dương cũng không nghĩ tới, giữ Trần Oánh ở bên mình lại như giữ sói, Vương ma ma mất đi không lâu, nàng liền bò lên giường của Cổ Du Hiên, ở ngoài mặt giả dạng bộ dạng điềm đạm đáng yêu, để van cầu chính mình tha thứ, nói nàng không phải cố ý, là Cổ Du Hiên say rượu.

Sau lưng lại cùng Lục Uyển Nhi thông đồng một giuộc hãm hại nàng, nếu không phải Trần Oánh thường xuyên ở cạnh nàng chăm sóc, Lục Cẩm Dương như thế nào lại đổ hết tội lỗi lên người Lục Uyển Nhi, khiến nàng ta mất đứa nhỏ, làm cho Cổ Du Hiên giận dữ, nàng vì vậy bị giáng xuống làm tiện thiếp.

Hiện tại xem ra, từ trước chính nàng thật sự sợ sệt, dung mạo của Trần Oánh, ở giữa đám nha hoàn khẳng định là xuất sắc nhất, nhất là cặp mắt ướt át mang theo nồng đậm ý xuân kia, làm sao có thể cam nguyện cả đời làm hạ nhân tâm thường.

Cố Du Hiền lãnh huyết, nhưng quyền cao chức trọng. Làm di nương của hắn, so với những gã sai vặt vẫn là tốt hơn, đáng giá để Trần Oánh động tâm. Hà thị qua đời sớm, nhưng lại sớm an bài tốt cho tương lai của nàng.

Là nàng có mắt không trông, nhận thức không rõ.

Ngày sau nhận được kết cục, cũng là xứng đáng với nàng, nếu có thể tha thứ Trần Oánh phản bội, có lẽ càng để ý thì càng thất vọng hơn thôi.

Trần Oánh đột nhiên có chút khản trương, không biết vì cái gì, chung quy cảm thấy được ánh mắt của phu nhân có chút làm cho người khác phải sợ hãi.

Lục Cẩm Dương mí mắt rũ xuống, thu lại biểu tình trên mặt, thần nhiên nói, "Để cho nàng vào đi."

"Còn nữa." Thu hồi suy nghĩ, Lục Cẩm Dương thần nhiên nói, "Lần sau muốn đến truyền đạt gì, người nhớ phải gõ cửa trước."

Ý cười trên mặt Trần Oánh cứng đờ, có chút xấu hổ. Từ lúc bị mua đến Cố phủ, phu nhân đối đãi với nàng vẫn rất rộng lượng.

Rốt cuộc vẫn là tuổi còn trẻ, không nghĩ tới ở nơi này bị nói như vậy, trong lúc nhất thời biểu tình trên mặt không kiểm soát được, đều bị Lục Cẩm Dương thấy hết.

"Vâng, nô tỳ đã hiểu."

Thất Vĩ đáy mắt ẩn ẩn ý cười, nàng không thích Trần Oánh, bởi nhìn nàng ta không thành thật và an phận, cũng không biết phu nhân tại sao lại đối nàng có chút chiếu cố, nhưng Lục Cẩm Dương vừa mới đối với nàng lạnh nhạt, xem nàng còn có đặc ý được nữa không.

.

"Phu nhân thân thể đã đỡ chưa? Lão phu nhân thân mình không tiện. Nhờ lão nô hướng phu nhân ân cần hỏi thăm." bộ dạng Giang ma ma ước chừng hơn bốn mươi tuổi, một thân áo mỏng màu trà, trên đầu đội trâm ngân mạ vàng, hơi hơi nghiêng người hành lễ, giọng điệu tuy nói cung kính, chỉ không ra được điểm sai, nhưng đáy mắt khinh thường kia vẫn không che dấu được.

Lục Cẩm Dương liếc mắt nhìn biểu tình của Vương ma ma, ở dưới đệm yên lặng cảm bàn tay có chút thô ráp của Vương ma ma, nhợt nhạt cười.

Ngược lại nhìn Giang ma ma, "Tốt hơn nhiều, làm phiền lão phu nhân mong nhớ."

Giang ma ma trên mặt mang ý cười cợt, "Nếu phu nhân đã không có gì, vậy xin mời phu nhân qua viện của lão phu nhân, ngài cũng biết, lão phu nhân gần đây vẫn vì chuyện của thiếu gia mà ưu phiền, huống hồ, Nhị phu nhân hôm qua vào phủ, hôm nay gặp mặt hành lễ, ngài làm Đại phu nhân tự nhiên không thể vắng họp."

Thất Vĩ vội vàng khản trương nói, "Phu nhân, ngài vừa mới tỉnh lại, thân mình vẫn còn rất yếu, nếu lúc này đi ra ngoài tất nhiên sẽ bị cảm lạnh."

Lục Cẩm Dương không thích mẹ con các nàng, thời điểm ngày trước ở trong phủ Lục Uyển Nhi dương dương tự đắc, tuy rằng Lục Uyển Nhi lớn hơn nàng một tuổi, chính là đầu óc vẫn nhỏ hơn so với tuổi.

Hứa thị làm mẹ kế, xem như là mẹ kế điển hình, chưa từng trách móc nặng nề Lục Cẩm Dương.

Dù là như thế, Lục Cẩm Dương như trước vẫn là không thích mẹ con các nàng.

Nguyên nhân khó mà giải thích được, có một loại chán ghét, đó là hết cả cuộc đời.

Thời điểm nàng mang thai Thanh nhi, Lục Cẩm Dương không làm được việc, chỉ có thể xuyên thấu qua cửa sổ nhìn khoảng không ở trời mà ngẩn người, nghĩ về những chuyện từ trước, thật to nhỏ, sự vô toàn diện.

Nàng có chút hiểu được tại sao năm xưa Hứa thị lại đối với nàng dung túng trăm điều.

Đôi khi tại thời điểm Lục Nguyên giáo huấn Lục Cẩm Dương, đều bị Hứa thị ngăn lại.

Dung túng nàng, tạo nên một Lục Cẩm Dương luôn tự hành động theo ý của bản thân mình, tiếng xấu từ đó mà truyền ra.

Nếu năm đó Lục Nguyên quan tâm dạy bảo nàng, có thể hay không còn có một kết cục khác.

Giang ma ma trừng mắt nhìn Thất Vĩ, hơi hơi có chút tức giận, "Người tiểu nha đầu này, đang nói lão phu nhân chúng ta bạc đãi bản thân phu nhân sao? Lão nô đã hỏi trước tình trạng của phu nhân, phu nhân nói tốt hơn nhiều lúc này mới thỉnh phu nhân đi qua!"

"Không biết còn tưởng rằng người ở giữa châm ngòi ly gián mối quan hệ của lão phu nhân và phu nhân!" Giang ma ma hùng hồn nói, lão phu nhân tất nhiên là biết Lục Cẩm Dương vừa rơi xuống nước, nàng ngăn không được Lục Uyển Nhi vào cửa, làm hại Du Hiền ở lao trung ngày người mấy ngày.

Lục Cẩm Dương hơi hơi nhú nhú mày, nhẹ giọng quát lớn nói, "Thất vĩ, không được vô lễ."

Sau đó, Giang ma ma càng thêm kiên quyết, chỉ biết phu nhân của các nàng, đối đãi người khác đúng là ngang ngược kiêu ngạo, nhưng đối với người bên cạnh thiếu gia, thật sự rất khách khí, bởi vậy các nàng đặc biệt cảm thấy có mặt mũi, bằng không các nàng trở về ở trước mặt lão phu nhân nhất định nói Lục Cẩm Dương thất lễ, lão phu nhân cùng thiếu gia nổi giận, Lục Cẩm Dương nhất định là không chịu được lạnh nhạt.

Thất Vĩ không cảm lòng cần môi, dậm dậm chân.

"Xin ma ma ra ngoài chờ ta, người xem ta cũng cần thời gian rửa mặt chải đầu, không thể mang bộ dáng lôi thôi như vậy đi thỉnh an lão phu nhân."

Giang ma ma đứng ở bậc thềm, vội vàng đáp lời, "hắn là vậy, bắt quả xin phu nhân hãy nhanh một chút, sợ làm cho lão phu nhân chờ sốt ruột."

Dứt lời, Giang ma ma tự xoay thân mình bước ra cửa.

"Phu nhân." Thất Vĩ vừa mới mở miệng, lại bị ánh mắt của Lục Cẩm Dương ném ra liền nín lại.

Lục Cẩm Dương đề cao thanh âm nói, "Thất Vĩ, ngươi thật là, ta đã nói với ngươi không ít lần, thân phận Giang mama không thể so với người thường, nếu như ngươi còn không phân biệt cấp bậc lễ nghĩa một lần nữa, ta liền đem ngươi đến phòng bếp làm việc nặng, còn không mau đi chuẩn bị trà cho Giang ma ma"

Lục Cẩm Dương lại nhỏ giọng nói, "Ngươi đi nhìn chăm chăm nàng, nhìn xem biểu tình của nàng."

Thất Vĩ trong lúc nhất thời lơ mơ, không biết phu nhân đang tính toán gì.

Rốt cuộc Vương ma ma cũng là người từng trải, theo ánh mắt Lục Cẩm Dương, nhìn thấy ở cửa rõ ràng lộ ra một đôi giày thêu màu son đi tới, lập tức hiểu rõ, ở một bên nói, "Phu nhân cho ngươi đi ngươi liền đi, cần phải làm tốt chuyện phu nhân giao!"

Vương ma ma tận lực nhấn nhủ thêm vài lời.

Ánh mắt Thất Vĩ trong veo xoay chuyển, không biết Lục Cẩm Dương cùng Vương ma ma muốn làm cái gì, nhưng vẫn làm theo.

Đôi giày thêu màu son ở cửa lui về, Giang ma ma khoe mắt mang theo nụ cười thỏa mãn, chắc chắn lắc đầu, lão phu nhân suy nghĩ nhiều, phu nhân nào dám có cái gì bất mãn sao, sắc mặt tái nhợt kia, nhìn vào đích thực là vẫn còn yếu, nhưng lão phu nhân là ai, là mẫu thân thân sinh của thiếu gia, lão phu nhân mở miệng, Thiếu phu nhân cũng phải làm theo!

Vương ma ma ánh mắt phức tạp, nhìn Lục Cẩm Dương, nàng chung quy cảm thấy được phu nhân từ trước tới giờ không có giống nhau, phu nhân có thể thấy rõ ràng lòng người là chuyện tốt, chính là không biết vì cái gì, sau khi phu nhân rơi xuống nước tỉnh lại, toàn thân đều mang theo vết đau thương nhàn nhạt, nhất là trong vài lần mộng phu nhân đều gọi tên Thanh nhi, làm cho Vương ma ma ngi ngờ, càng nhìn nàng càng đau lòng.

Lục Cẩm Dương liếc mắt nhìn chính mình ở gương đồng lẵng hoa sâu kín nói, "Ma ma trang điểm và chuẩn bị y phục cho ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thêm Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: hoảng hốt

Gương đồng lẵng hoa hình bát giác này cũng không phải là gương đồng bình thường a, bốn đóa hoa mẫu đơn đối giáp nhau ngay trên đầu, ở giữa điểm thêm vài nhánh chiết hoa, đúng là xứng danh đệ nhất gương đồng hoa mẫu đơn.

Thế hệ trước của Cố gia cũng từng là gia tộc có quyền thế, được hưởng không ít ân huệ từ hoàng gia, mà gương đồng này lại chính là vật được ban năm đó, chẳng qua ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, Cố gia cho tới lão thái gia đã xuống dốc, gương đồng này cũng chính là gia bảo mà Cố gia lưu truyền tới nay.

Ngày ấy đến Lục phu cầu hôn, Cố Du Hiền lại đem gương đồng này tặng cho nàng, đúng là vật nàng thích nhất.

Vương ma ma nhanh chóng búi xong tóc trên đầu Lục Cẩm Dương, ở trên phối với trâm kim phượng khảm bảo thạch.

Lục Cẩm Dương lẳng lặng nhìn chính mình trong gương, mắt hạnh có chiều sâu tựa như biển khơi không thấy đáy, lông mày uốn cong hình bán nguyệt, da thịt trắng trẻo như tuyết, đây chính là bản thân nàng năm mười bốn tuổi, Cố Du Hiền nói nàng cực kỳ giống hoa hải đường, mặc dù là đang bệnh, như trước vẫn là xinh đẹp động lòng người.

Sam y hồ điệp trắng khôi khoác ở phía ngoài được làm bằng gấm Tô Châu, càng làm cho dáng người của Lục Cẩm Dương trông thanh thoát.

Vương ma ma muốn điểm thêm chút son nơi khóe môi để làm tăng thêm sức sống liền bị Lục Cẩm Dương ngăn lại.

"Không cần, như vậy là được rồi." Đồi trước, Lục Cẩm Dương quá mức để ý đến cảm nhận của người khác, Cố lão thái ghét bỏ dung mạo kiêu mỹ của nàng, nàng liền cố gắng để lấy lòng, dần dần giấu đi tất cả, vậy nên cách ăn mặc chính là bình thường không thể bình thường hơn.

Chính là nàng sai lầm rồi, Cố lão thái chính là không thích Lục Cẩm Dương nàng, dù cho nàng có cố gắng lấy lòng bao nhiêu, không thích vẫn là không thích.

Đồi này, Lục Cẩm Dương phải dựa theo lòng mình mà sống.

Vương ma ma sùng sốt, trước đây Lục Cẩm Dương đều không muốn cho người khác thấy tình trạng yếu ớt của mình, dù cho nàng rất thương tâm và thống khổ, nhưng khi đối diện với người ngoài đều là ngẩng cao đầu, dường như đang khoác võ bọc cho riêng mình, vậy mà bây giờ lại thay đổi không ít, nhìn Lục Cẩm Dương như vậy, thật sự là làm đau lòng người.

"Phu nhân nếu thật sự thân mình không khỏe, lão nô có thể giúp phu nhân đi truyền lời tới lão phu nhân." Vương ma ma biết Lục Cẩm Dương trong lòng rất khó chịu, tuy nói nam nhân cả đời này chỉ có một nữ nhân là vô cùng hiếm, chính là Lục Cẩm Dương vừa mới tỉnh lại, trọng phụ liền cưới người khác làm bình thê, không ngờ người nọ lại là tỷ tỷ của mình. Phu nhân trong lòng khó tránh khỏi khổ sở.

Lục Cẩm Dương lạnh nhạt lắc lắc đầu, "Bất quá sắc mặt ta chỉ nhìn tiêu tụy một chút, ma ma đừng lo, rơi xuống nước với ta mà nói chỉ là một sự việc nhỏ mà thôi."

Nàng tuổi nhỏ nghịch ngợm, vết thương lớn nhỏ xác thực không ít, nhưng cũng may là bởi vì hiếu động, so với các tiểu thư khuê các bình thường khác thân thể quả thực tốt hơn nhiều.

Hơn nữa Cố lão thái ở đó, nàng nhất định phải đi.

Hôm nay là ngày mà vợ cả sẽ chấp nhận bình thê, nàng phải có mặt, chỉ có tiếp nhận trà của Lục Uyển Nhi dâng lên, thì thân phận bình thê mới được tính, quy củ phải lập tức xác định khi vừa nhập phủ.

Một ly trà tuy nhỏ, nhưng tượng trưng cho dòng chính và thứ, mà dòng chính và thứ lại khác nhau hoàn toàn.

Chính thê chính là chủ tử, bình thê cùng thiếp thất đều xem như hạ nhân, chủ mẫu nói đồng, nếu đi tây đó là bất kính.

Giống như Cố lão thái năm đó, Khương thị theo lão thái gia vào cửa liền bị Cố lão thái gắt gao chèn ép, thế cho nên, cuối cùng không chỉ Khương thị, mà con của nàng ta- Cố Lưu Hiên, khi thấy Cố lão thái như là chuột thấy mèo, ngay cả đến thờ mệnh cũng không dám.

Lục Cẩm Dương ánh mắt khép lại, kiếp trước bởi vì bản thân tức giận, liền từ chối lời đề nghị của Cố lão thái, lão thái thái vốn không thích nàng, nên việc chủ mẫu cũng thờ ơ không dạy, làm cho nàng ở thời điểm đó không nhận được lễ của Lục Uyển Nhi.

Lục Uyển Nhi mặc dù lấy thân phận bình thê nhập phủ, nhưng cũng cực kỳ long trọng, so sánh cùng, nàng là chính thê lại bị người khác hiểu lầm là thất sủng, chịu đựng rất nhiều thiệt thòi.

Nhớ lại thời điểm đó, nàng ôm thân mình bé nhỏ của Thanh nhi ngồi suốt một đêm. Đứa nhỏ hoạt bát hiếu động như vậy mà giờ lại không có động tĩnh gì. Nàng không ngừng cọ cọ vào thân mình Thanh nhi, hi vọng độ ấm trên người Thanh nhi sẽ rời đi chậm một chút.

Lục Uyển Nhi hi phục đồ thăm bước tới, tùy ý cười nói ở bên tai nàng, "Lão gia là một người kiêu ngạo ra sao, lại như thế nào sẽ thích một Lục Cẩm Dương thanh danh bừa bãi!"

Một câu, làm cho Lục Cẩm Dương rơi vào hố sâu.

Nàng không muốn tin, thế nhưng mọi chuyện cứ như vậy không chút lưu tình bị vạch trần, nếu không có Cố Du Hiên ngầm đồng ý, Lục Uyển Nhi lớn mật cũng sẽ không dám động thủ với đứa nhỏ.

Lúc trước Lục Uyển Nhi lấy thân phận bình thê nhập phủ, cuối cùng lại trở thành chính thất danh chính ngôn thuận của Cố Du Hiên.

Làm cho Lục Cẩm Dương mất đi thân phận chính thê bị giáng xuống làm tiện thiếp, trở thành trò cười. Lúc trước nàng nghĩ nhất định phải gả cho Cố Du Hiên, kết quả nàng nhận được thì sao?

Nàng thất bại, bại về tất cả, nữ nhi, trọng phụ, ngoại tổ. Cuối cùng lại không có một người đến bảo vệ nàng, thậm chí ngay cả tôn nghiêm cũng dần dần bị đánh mất.

Khắp người Lục Cẩm Dương dâng lên một cỗ hận ý, nàng sẽ không cho chuyện cũ đi vào vết xe đổ một lần nữa.

Đối đãi Lục Uyển Nhi, lại càng không có nửa phần khoan nhượng. Kiếp trước Lục Uyển Nhi hủy hết tất cả mọi thứ của nàng, lừa gạt nàng. Kiếp này nàng đã biết được tâm tư của Lục Uyển Nhi, tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng ta.

Lục Cẩm Dương đột nhiên cảm thấy thoải mái, thậm chí có chút cảm tạ ông trời có thể cho nàng trở lại thời điểm Lục Uyển Nhi vừa mới vào phủ. Nếu là

ở Lục gia, chỉ sợ nàng muốn thu thập Lục Uyển Nhi cũng không dễ dàng như vậy. Dù sao vẫn còn người phụ thân mà nàng gọi là Lục Nguyên, còn có cả kẻ mẫu tâm tư trong ngoài không giống nhau.

"Cầm Dương." Thanh âm quen thuộc làm cho cả người Lục Cầm Dương chấn động, con người phần nộ không kịp thu hồi, Cố Du Hiền theo thanh âm mà đến.

Cố Du Hiền hôm nay một thân cẩm bào màu xanh biếc, bên hông buộc một cái bạch lăng cảnh tuệ, nhưng thật ra bộ dáng lại nhìn rất tầm thường, sóng mũi cao thẳng, làn môi mỏng manh, mặt mày khó nén vài phần vui mừng.

Cố Du Hiền khi nhìn thấy Lục Cầm Dương xiêm y chỉnh tề, thoát nhìn rất cao hứng, vô cùng thân thiết lôi kéo tay nàng thông thả nói, "Hôm nay là ngày người đi chấp nhận Uyển nhi vào phủ, mặc dù là lấy thân phận bình thường, nhưng trong lòng ta người mới là thể tử chân chính ở Cố gia. Cầm Dương, chuyện này là ta có lỗi, vậy nên ta sẽ đối xử với người thật tốt."

"Cầm Dương người tin ta."

Cố Du Hiền giỏi nhất là nhìn người khác bằng cặp mắt thâm tình như vậy, kiếp trước Lục Cầm Dương chính là chịu không nổi ánh mắt ân tình này của Cố Du Hiền, kiếp này.

Vẫn là như vậy không không chế được.

Lục Cầm Dương nghĩ về cuộc sống sau này của mình sẽ hảo hảo tốt, nhưng không có nghĩ đến bộ dạng lúc nàng gặp lại Cố Du Hiền sẽ như thế nào. Nàng đột nhiên có chút hận chính mình thực không có tiền đồ .

Cư nhiên còn có thể vì Cố Du Hiền tươi cười như vậy mà tâm trí lung lay.

Thấy Lục Cầm Dương có chút ngẩn người, Cố Du Hiền bật cười, "Làm sao vậy? Vì cái gì mà không nhận ra ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thêm Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Ma ma

Cố Du Hiền cười ôn hòa, phảng phất cách một đời, làm cho Lục Cầm Dương có chút mê mang. Kiếp trước vì cái gì đến cuối cùng nàng mới nhìn ra được tâm tư của Cố Du Hiền.

Uyển Nhi, chỉ bằng cách xưng hô vô cùng thân thiết này, đủ để nhìn ra Cố Du Hiền đối với Lục Uyển Nhi là có tư tình, mà không phải là bất đắc dĩ như lời hắn nói.

Thời điểm Cố Du Hiền vừa mới bước vào cửa, đáy mắt liền mang theo vẻ khinh thường. Nàng lúc trước khi thấy Cố Du Hiền, thường hay đỏ mặt cúi đầu, cũng không nhìn thẳng hắn mà đánh giá, cho nên không có phát hiện được.

Lục Cầm Dương không hiểu, nếu Cố Du Hiền đã chán ghét nàng đến như vậy, vì sao còn muốn cưới nàng, vì sao còn muốn ở trước mặt nàng bày ra bộ dạng thâm tình như vậy.

Mà hiện giờ, khi nhìn gương mặt ôn nhuận như ngọc này, Lục Cầm Dương không nhận được có chút. Ghê tởm.

Vương ma ma thấy Lục Cầm Dương luống cuống, liền lặng lẽ lôi kéo vạt áo nàng.

Lục Cầm Dương liền lấy lại tinh thần, nhưng trong lòng đã có chủ trương, hắn đã từng đối xử với nàng như thế nào, bất quá đã trải qua nhiều năm như vậy, nếu là Lục Cầm Dương còn đối Cố Du Hiền si tâm vọng tưởng, vậy cũng thật là hết thuốc chữa.

Lục Cầm Dương đem phần nộ ẩn xuống.

Ngày đó nàng tuy rằng rơi xuống nước, nhưng nàng cũng không phải không có cảm giác, làm sao mà không cẩn thận trượt chân, rõ ràng là có người ở phía sau đẩy nàng.

Lục Cầm Dương biết ý Vương ma ma, thần nhiên mà cười giống như kiếp trước gọi , "Du Hiền ca ca."

"Ta chỉ là nghĩ chút nữa nên làm như thế nào."

So với xưng hô phụ quân, Lục Cầm Dương chỉ gọi với người thật sự xứng đáng. Mà Cố Du Hiền, hắn không xứng.

Cố Du Hiền nở nụ cười, hiển nhiên thực hưởng thụ lời nói của Lục Cầm Dương, nắm tay nàng cũng hơi hơi dùng sức, "Không cần sợ, lúc đó có ta ở bên

cạnh nàng, huống hồ cũng không phải chuyện khẩn cấp gì, chỉ là một ly trà, cũng may các người lúc trước ở Lục phủ có mối quan hệ không tồi, cuộc sống sau này cũng coi như có thể bầu bạn."

Lục Cẩm Dương theo bản năng nhú mày, nàng có chút không quen khi Cố Du Hiên đối xử thân cận với nàng như vậy, muốn rút tay về, nhưng vẫn cố hết sức nhẫn nại, thuận theo nói, "Thiếp thân đã biết."

Lúc ra cửa Giang ma ma đang hưởng thụ nước trà cùng điểm tâm mà Thất Vĩ dâng lên.

Cố gia túng quẫn, nơi giàu có nhất chính là viện của Lục Cẩm Dương, khó được một lần đến, Giang ma ma tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Hôm qua là ngày đại hi của Cố Du Hiên và Lục Uyển Nhi, Giang ma ma thật không ngờ Cố Du Hiên lại dậy sớm như thế tới đón Lục Cẩm Dương đi thỉnh an lão phu nhân. Có chút kinh ngạc, vội vàng đứng dậy, bất chấp đồ ăn còn trong miệng tro mắt hồ, "Thiếu gia."

Lục Cẩm Dương nói, "Ta thấy ma ma chờ Cẩm Dương, nghĩ nên đem chút điểm tâm đến, không ngờ ma ma lại thích như vậy."

Cũng đối với Thất Vĩ phân phó, "Đem mấy thứ điểm tâm này gói kỹ đưa cho Giang ma ma."

Ý cười trên mặt Giang ma ma càng sâu, thái độ đối với Lục Cẩm Dương cũng tốt lên ba phần, "Đa tạ phu nhân ban cho, lão nô không dám nhận."

Ngoài miệng nói không dám nhận, thế nhưng điệu bộ tay cầm điểm tâm chính là không muốn bỏ xuống, Lục Cẩm Dương cũng không đáp lời lại, thản nhiên nhìn Thất Vĩ, "Đi thôi. Chỉ cần Vương ma ma theo giúp ta là tốt rồi."

Có kỳ chủ tất có kỳ phó, Lục Cẩm Dương nhìn Thất Vĩ tính tình vẫn giống như kiếp trước luôn nóng nảy, nhất định phải tìm thời gian để nói rõ tình trạng hiện tại cho nàng thì mới tốt được.

Cố Du Hiên về mặt vẫn không thay đổi. Nhưng trong lòng lại đang nghĩ, Lục Cẩm Dương từ khi nào thì bắt đầu hiểu chuyện và khôn khéo như vậy, lại thường cho Giang ma ma đến truyền lời.

Người nào không biết nhị tiểu thư Lục phủ mắt cao hơn đầu, căn bản xem thường hạ nhân, như thế nào lại khách khí như vậy.

Chẳng qua là trong nháy mắt, Cố Du Hiên lập tức thu lại suy nghĩ, bước chân nhanh chóng tiêu sái đi trước Lục Cẩm Dương.

Cố gia, tòa nhà này là sau khi Lục Cẩm Dương dùng đồ cưới của mình để sửa chữa lại. Nhưng còn e ngại mặt mũi Cố Du Hiên, nên vẫn là không khí thế. Tuy vậy so sánh với sân nhỏ ở trong viện đã tốt hơn nhiều. Sân của Cố lão thái nằm ở vị trí tốt nhất của Cố phủ, mặt Bắc triều nam, công và sân rộng rãi.

Cố lão thái tuy rằng tuổi cao, thế nhưng khôn khéo trong mắt không giảm, một thân áo da xanh nâu hoa văn trạm chỗ, từ xa trông thấy bóng dáng của Lục Cẩm Dương, nhanh chóng tiến lên phía trước ngồi xuống, nha hoàn bên người tiến lên hầu hạ.

Toàn bộ Cố phủ, cũng chỉ có nha hoàn trong viện Lục Cẩm Dương là nhiều nhất.

Cố lão thái là vì nghĩ cho Cố Du Hiên thời điểm đọc sách cần phải có đãi ngộ cao nhất. Cho nên tất cả tâm huyết đều dồn vào Cố Du Hiên. Cho nên bên người trừ bỏ Giang ma ma cùng nha hoàn thân cận, chỉ có một tiểu nha đầu Thu Cẩn bên ngoài viện thu thập.

Nguyên bản Cố lão thái thực sự không thích Lục Cẩm Dương, không nói về thanh danh Lục Cẩm Dương như thế nào, mà là cả người Lục Cẩm Dương lúc nào cũng toát ra vẻ kiêu ngạo khiến cho nàng nhìn thực phản cảm.

Hứa gia không những giúp đỡ Cố Du Hiên giải quyết được việc trước mắt, còn gửi gắm Lục Uyển Nhi dịu dàng đến làm con dâu của mình, tương lai đối với Hiên nhi không thể nghi ngờ là một phần trợ lực. Đối nghịch hoàn toàn với Lục Cẩm Dương, trừ bỏ có chút đồ cưới ở ngoài, căn bản không được người Lục gia yêu thương, ngoại tử gia lại càng không trông cậy được. Cố Du Hiên cưới Lục Uyển Nhi, Cố lão thái tính toán chung quy đều là bản thân mình có lợi.

Không ngờ, Lục Cẩm Dương cố tình ngăn cản, cũng may chính mình âm thầm ở phía sau lo liệu, lúc này mới thành chuyện tốt.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân Cố lão thái chán ghét Lục Cẩm Dương, rõ ràng bản thân mình là con dâu, lại không để mình vào mắt.

Sau này, Cố Du Hiên được phong làm quan lớn, Cố lão thái tự đề cao bản thân muốn mở rộng quy mô của viện, thêm hai mươi mấy nha hoàn mang bên người để hầu hạ. Bất quá lão thái thái cũng không có hưởng thụ được bao lâu, qua vài năm liền qua đời. Ngược lại mang tới cho Cố Du Hiên thêm một số sổ sách không minh bạch!

Cố lão thái thu hồi sự khôn khéo trong mắt, con người buông xuống, bày ra bộ dạng mệt mỏi.

Giang ma ma dẫn Lục Cẩm Dương đến, thấy bộ dạng của Cố lão thái, cước bộ vội vàng không ngừng bước về phía trước "Lão thái thái, đây là làm sao vậy?"

Cố Du Hiên cũng vội vàng tiến lên, "Mẫu thân thân thể không thoải mái sao?"

Cố lão thái mí mắt khẽ nâng, "Ngực ta thực khó chịu."

"Lão nô đã sớm khuyên người đi xem thầy thuốc, bằng không ngực ngài luôn khó chịu như vậy để lâu sẽ nghiêm trọng." Giang ma ma đã cất bước rời đi, "Lão nô đi trước thỉnh đại phu tới cho người."

Lại bị Cố lão thái khéo léo ngăn lại, hữu khí vô lực nói, "Ta đây xương cốt không có gì đáng ngại, dù sao cũng là bệnh cũ, không chết được. Bất quá lo lắng tương lai Hiên nhi sẽ có cái gì không hay xảy đến. Chỉ hận chính ta không đủ năng lực. Bằng không, cũng sẽ không để Hiên nhi ở lao trung chịu khổ." Càng liên tục tiếc hận mấy tiếng.

Lục Cẩm Dương trong lòng cười lạnh, Cố lão thái đây là đang nén giận bản thân nàng đáp ứng chậm yêu cầu của Hứa thị, làm hại Cố Du Hiên ở lao trung ngày người nhiều ngày. Cố lão thái chỉ nhìn đến nhĩ tử của nàng ta chịu khổ, chính Lục Cẩm Dương nàng làm sao sống tốt, nàng đã vì Cố Du Hiên mà không có lấy một phút nghỉ ngơi. Cuối cùng lại không thể không đáp ứng đem trọng phụ của mình cho nữ nhân khác.

Giang ma ma liếc mắt nhìn Lục Cẩm Dương, phụ họa Cố lão thái nói, "Thiếu gia tử nhỏ cũng chưa từng nếm qua đau khổ như vậy. Bất quá hết thầy đều đã qua, thiếu gia bình an vô sự trở lại, quý phủ chúng ta nhất định sẽ còn nhiều đại hỷ sự."

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thêm Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: dâng trà

Lục Uyển Nhi một thân áo gấm uyển ương đỏ rực, hoa văn kim sắc vô cùng hoa mỹ, điểm xuyết từng cánh hoa đào, kiêu dáng lịch sự tao nhã, càng làm tôn lên da thịt như tuyết của nàng ta, môi không điểm mà hồng, mắt hạnh như nước, cử chỉ thanh tao lịch sự. So sánh cùng, Lục Cẩm Dương kiêu điểm quyền rũ, thì Lục Uyển Nhi lại xinh đẹp dịu dàng.

Thời điểm Giang ma ma nhắc đến chính mình, nàng ta trên mặt đỏ ửng, thẹn thùng cúi đầu, hai tay nắm lấy khăn tay.

Nghe được tên Lục Uyển Nhi, sắc mặt Cố lão thái thoáng dịu đi một chút, mặc kệ nói như thế nào, Lục Uyển Nhi nàng thập phần vừa ý, đối đãi với người khác thật sự khiêm tốn. Không giống Lục Cẩm Dương, hành động lúc nào cũng thiếu suy nghĩ.

Lục Cẩm Dương cúi người, không sợ hãi nói, "thỉnh an lão phu nhân."

Cố lão thái gia qua đời sớm, Cố gia sớm đã tách rời, nên chỉ còn một vị trưởng bối tồn tại, chính là lão thái thái. Cố Du Hiên lại hiểu thuận, mọi việc đều lấy Cố lão thái làm trọng.

Cố lão thái ánh mắt liếc Lục Cẩm Dương một cái, không nhanh không chậm nói, "Ai, đúng là trong họa có phúc, bất quá làm khổ nha đầu Uyển Nhi."

"Nhanh, đến bên người mẫu thân."

"Mẫu thân. . . sao lại nói như thế." Lục Uyển Nhi trên môi cười cười, bất quá cũng không có giải thích gì thêm, con người tối đen như mực, có thể thấy đây là người thâm sâu khó dò.

"Hiên nhi lấy được người xem như hấn có phúc."

Lục Uyển Nhi thẹn thùng nói, "thiếp thân mới là người có phúc." Cúi đầu, trong nháy mắt mang theo một tia hèn nhot.

Tin tức Lục Cẩm Dương rơi xuống nước, nàng tất nhiên là biết được.

Vốn tưởng rằng Lục Cẩm Dương sẽ không tới.

Theo tính tình của nàng ta, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho nữ nhân cùng nàng chia xẻ trọng phụ được.

Không nghĩ Lục Cẩm Dương thế nhưng lại đến.

Hơn nữa vẻ mặt vẫn bình thản ung dung. Cho dù Cố lão thái không để ý, ở một bên cũng không có biểu tình gì.

Bất quá Lục Uyển Nhi trong lòng cười lạnh. Lúc trước Lục Cẩm Dương ở Lục gia, tính tình nàng ta kiêu ngạo ra sao, nàng rất rõ, mặc dù hiện tại nhin được, thì như thế nào. Chỉ cần nàng châm ngòi vài câu, Lục Cẩm Dương nhất định sẽ tức giận.

Lục Cẩm Dương tức giận, nàng sẽ tìm ra được điểm sai.

Trong tiềm thức, Lục Uyển Nhi cho rằng, biểu hiện hôm nay của Lục Cẩm Dương, tất cả là do Vương ma ma ở phía sau dạy dỗ.

Lục Cẩm Dương vẫn chỉ là Lục Cẩm Dương, không thì làm sao sẽ xứng với thanh danh điều ngoa, ương ngạnh!

"Mẫu thân, đến lượt Uyển Nhi hành lễ."

Cố lão thái chỉ cùng Lục Uyển Nhi nói chuyện, hoàn toàn đem Lục Cẩm Dương bỏ sang một bên, mặc dù trong lòng biết mẫu thân không thích Cẩm Dương. Nhưng mà trước mặt mẫu thân, hẳn không dám lên tiếng, nên sắc mặt của Cố Du Hiên không được tự nhiên, có một loại cảm giác khó mà diễn tả thành lời.

Huống hồ hạ nhân đều đã nhìn thấy, nếu Cố lão thái không thích Lục Cẩm Dương, cũng phải nhìn đến mặt mũi của Cố Du Hiên, cứ tiếp tục chèn ép Lục Cẩm Dương như vậy thật sự không phải cách hay.

Đáy mắt Cố lão thái liếc qua một cái, không ngừng oán trách nói, "Giang ma ma, thân mình ta không được tốt nên không để ý hết, sao ngươi lại không nhắc nhở ta. Ngươi nhìn xem, sắc mặt phu nhân đang tái nhợt, có lẽ bệnh tình vẫn chưa khỏi hẳn, còn không mau dọn chỗ dâng trà lên cho phu nhân."

Giang ma ma tươi cười, đáp lời Cố lão thái, liên tục nói, "Lão nô hồ đồ và sơ sót, phu nhân sẽ không trách tội chứ?"

Chủ tớ hai người, một người xướng một người họa, tự tay diễn hết tất cả.

"Mau đứng dậy đi, ngươi bệnh nặng vừa mới khỏi, nên bảo vệ thân thể thật tốt."

Lục Cẩm Dương lên tiếng trả lời, "Đa tạ ân điển lão phu nhân." Không nhiều lời, liền cất bước đi đến chỗ ngồi của mình.

Lục Uyển Nhi đứng dậy, thao tác đoan trang hướng Cố lão thái hành lễ, "Lão phu nhân, xin hãy nhận chung trà của con dâu."

Lão thái thái tiếp nhận chung trà trên tay Lục Uyển Nhi, tượng trưng uống vài ngụm. Từ trong áo lấy ra hầu bao màu đỏ thẫm thật to đưa cho nàng ta.

"Về sau đã là con dâu của Cố gia, nên phụng dưỡng cho phu quân thật tốt, sớm vì Cố gia mà sinh nhiều con cháu."

"Dạ, con dâu xin ghi nhớ." Lục Uyển Nhi gật đầu.

"Đây là trâm mà thời điểm ta vừa gả đến Cố gia, được mẹ chồng tự tay cài. Hôm nay ta truyền lại cho ngươi, xem như quà ra mắt." Cố lão thái đã sớm chuẩn bị, khi nói chuyện, đem trâm phượng phi thúy màu đỏ hồng hình giọt nước, cài lên búi tóc Lục Uyển Nhi.

Nếu là vật tổ tông để lại, nên truyền cho Lục Cẩm Dương mới đúng, nhưng mà Cố lão thái không làm vậy, ngược lại đem cho Lục Uyển Nhi, giọng điệu còn cố ý nhấn mạnh tầm quan trọng trong đó.

Lục Cẩm Dương trong lòng cười lạnh, thời điểm nàng mới thành thân, cũng không có đãi ngộ tốt như vậy.

Ánh mắt Cố lão thái giống như vô ý đảo qua Lục Cẩm Dương, hỏi, "Đêm qua đã viên phòng rồi phải không?"

Tường ma ma bên người Lục Uyển Nhi lập tức đem tấm lụa màu trắng dâng lên. Vết máu màu đỏ có thể trông thấy rất rõ ràng.

Lúc này, mặt của Lục Uyển Nhi, đỏ giống như có thể nhỏ ra máu.

Cố lão thái hai mắt lộ ra vẻ khôn khéo. Ý cười càng đậm." Người từng trải cũng biết, sáng sớm tại thời điểm nhìn thấy Lục Uyển Nhi, hành động của nàng có chút vấp vã, liền hiểu rõ hai người đã viên phòng, hỏi như vậy, bất quá là muốn để cho Lục Cẩm Dương biết được.

Lục Uyển Nhi càng cúi thấp đầu, di chuyển qua vị trí của Cố Du Hiên, "mời phu quân dùng trà."

Cố Du Hiên ừ một tiếng. Giống như Cố lão thái, đem hầu bao màu đỏ đã chuẩn bị tốt đưa cho Lục Uyển Nhi. Đồng thời còn tặng nàng ta một khối ngọc bội.

Thời điểm tới Lục Cẩm Dương, Lục Uyển Nhi có chút do dự, trong lúc nhất thời không biết xưng hô như thế nào, tỷ tỷ? Dựa vào thân phận, thì Lục Cẩm Dương vào cửa sớm hơn, nhưng mà ở Lục gia, trên danh nghĩa nàng chính là tỷ tỷ của Lục Cẩm Dương. Phu nhân? Lục Uyển Nhi càng không muốn xưng hô với Lục Cẩm Dương như vậy.

Cố Du Hiên dường như nhìn ra Lục Uyển Nhi khó xử, ở một bên nhỏ giọng nói, "Chỉ là xưng hô, ngươi cứ tùy ý đi."

Cố Du Hiên nói như vậy, nhìn như tùy ý, thực ra lại thiên vị cho Lục Uyển Nhi, Lục Cẩm Dương cũng không giận, "Lúc trước tỷ tỷ xưng hô như thế nào, bây giờ cứ gọi như vậy đi."

Lục Cẩm Dương không để cho hạ nhân đón, mà trực tiếp nhận lấy chung trà, cười khanh khách nói, "Tỷ tỷ mặc áo gấm uyên ương thật là đẹp, màu đỏ rực này đúng là rất xứng với tỷ tỷ."

"Không đúng, tỷ tỷ đã rất đẹp rồi, hiển nhiên sẽ không cần dùng gấm vóc để diễn tả.

Ý cười nơi khóe miệng Lục Uyển Nhi cứng đờ, màu đỏ rực vốn là chính thê mới có tư cách mặc, bình thê chỉ có thể mặc màu đỏ thẫm, hoặc là đỏ sậm.

Khi xuất giá, nàng cố ý chọn màu váy như vậy. Chính là muốn làm cho Lục Cẩm Dương kinh hãi, không nghĩ tới, Lục Cẩm Dương lại nói thẳng ra.

"Ta chỉ tùy tay chọn, thật không có nhớ tới." Lục Uyển Nhi muốn giải thích.

Lục Cẩm Dương làm sao có thể cho nàng cơ hội, "Từ nhỏ tỷ tỷ ở trong phủ đã được che chở, cái gì tốt hiển nhiên đều không thiếu, một cái váy bình thường cũng làm cho người ta phải hâm mộ, ban đầu ta còn lo lắng tỷ tỷ không thích ứng, hiện giờ lo lắng đã sớm tiêu tan, ta vào Cố gia sớm hơn tỷ tỷ một thời gian, tỷ tỷ, nếu có cái gì không hiểu, có thể tới tìm ta, muội muội nhất định sẽ giúp hết sức."

Lục Uyển Nhi có chút xấu hổ. Lời nói của Lục Cẩm Dương, vô thường vô phạt, biểu tình trên mặt cũng không có điểm khác thường.

Chính là đem mặt mũi nàng để ở đâu?

Có cái gì không hiểu, cứ việc đến viện của nàng ta để hỏi. So với nàng, tiền phủ có kinh nghiệm, Lục Cẩm Dương là đang nói mình cố chấp, không biết liêm sỉ cùng muội muội tranh nam nhân?

Không để cho Lục Uyển Nhi có cơ hội giải thích, Lục Cẩm Dương nhanh chóng cời vòng tay trên người, tiếp tục nói, "Đây là vòng tay ngọc bích khảm hoa châu sa, cũng không phải vật gì quý báu, là vào ngày muội ra đời, ngoại tổ gia đã đặc biệt phân phó người tạo ra, hiện giờ đưa cho tỷ tỷ, hi vọng tỷ tỷ sẽ thích."

Vòng tay ngọc bích khảm hoa châu sa này quả thật rất bình thường. Nhưng nếu nói là mẫu thân nàng tạo ra.

Vậy thì sẽ mang một ý nghĩa khác.

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thêm Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Di vật

Mẫu thân Lục Cẩm Dương, Hà thị, vì khó sinh tiểu đệ Lục Cẩm Thịnh mà qua đời, ngay trước mặt nhiều người, đã đem di vật giao lại cho nàng.

Lục Uyển Nhi đúng là lòng tham không đáy, đầu tiên là nhìn trộm trượng phu của nàng. Ngay cả đồ mà mẫu thân nàng để lại, Lục Uyển Nhi cũng muốn chiếm được.

Lúc này không khí xung quanh bỗng chốc trở nên im lặng. Cố lão thái muốn làm Lục Cẩm Dương mất mặt, nhưng không nghĩ tới Lục Cẩm Dương sẽ cư xử đúng mực như vậy.

"Tỷ tỷ thích là tốt rồi." Lục Cẩm Dương khịt khịt, "Chẳng lẽ tỷ tỷ giận ta ?"

"Hôm qua là ngày đại hi của tỷ, ta nên tới chúc mừng, không nghĩ đến đường ở Trữ viên trơn trượt, hại ta rơi xuống nước, mê man hết ngày.

Vốn mượn vòng tay này để chuộc lỗi với tỷ, chứ thật sự muội không dám mở miệng cầu xin tỷ tỷ sẽ tha thứ ."

Sắc mặt Lục Uyển Nhi không được tự nhiên, trong lời nói của Lục Cẩm Dương đều là thành tâm hối lỗi, cho dù nàng nhận hay không nhận, đều cũng không được, nhận, không thể nghi ngờ là ở trước mặt mọi người, thừa nhận nàng, người làm tỷ tỷ lại một lòng một dạ đoạt đồ vật của muội muội, tỷ muội chung một nhà đó là tranh cường hão thắng, nếu không nhận, chẳng khác nào nàng tự nhận mình bụng dạ hẹp hòi, chỉ biết trách cứ muội muội.

Lặng lẽ liếc Cố Du Hiền một cái, lại thấy hắn đang nhìn sang nơi khác, căn bản không hề để ý tới chuyện của nàng và Lục Cẩm Dương.

Lục Uyển Nhi con người lóe lên vẻ lo lắng, trên mặt mang theo vẻ sợ hãi, "Muội muội hiểu lầm rồi, tỷ tỷ cao hứng còn không kịp, chúng ta đã là người một nhà, làm sao tỷ tỷ có thể giận muội chứ."

Tiếp nhận vòng tay từ Vương ma ma, Lục Uyển Nhi nói, "Ngày trước, ở trong phủ còn có các tỷ muội khác. Nhưng vì chúng ta tuổi gần bằng nhau nên mối quan hệ thật sự rất thân thiết, có đồ gì tốt đều mang đôi cho nhau, nếu muội muội đã nói như vậy thì tỷ tỷ xin nhận, nếu muội muội muốn lấy lại thì cứ nói với ta."

Chỉ cần nói vài câu, liền chứng minh được mối quan hệ giữa nàng và Lục Uyển Nhi. Ý của nàng ta là nói nàng không phải đang nhận lỗi, chỉ là hai tỷ muội có đồ gì tốt thì mang đôi cho nhau mà thôi.

Cố Du Hiền không nói rõ chuyện xưng hô, nên Lục Uyển Nhi liền vui vẻ làm theo ý mình, một tiếng tỷ tỷ muội muội, kêu thật thân thiết.

"Tùy người." Lục Cẩm Dương khẽ mỉm cười.

Cố lão thái thấy thời điểm thích hợp liền hô một tiếng, đem ánh mắt mọi người tập trung vào bà.

"Lễ đã kết thúc, về sau là người một nhà, không cần biết sau này như thế nào, hiện giờ Hiền nhi lập được công, phong thưởng của Hoàng thượng vài ngày sau sẽ truyền xuống. Các người chính là hậu phương vững chắc ở phía sau của Hiền nhi, quan trọng hơn, đó là sớm ngày vì Cố gia mà kéo dài hương khói."

Lục Uyển Nhi then thùng cúi đầu, nói, "Dạ"

Lục Cẩm Dương gật đầu, móng tay nhân lúc không có người chú ý tới. Liền bấm thật chặt vào lòng bàn tay, cơ hồ thấy được máu thịt lẫn lộn.

A, sớm ngày kéo dài hương khói.

"Nếu không có chuyện gì nữa, các người đều lui ra đi."

Cố Du Hiền đứng dậy nói, "Mẫu thân, vừa vận nhi tử cũng có chút sự tình cần xử lý."

Cố lão thái phát phát tay.

Cho đến khi Lục Cẩm Dương rời khỏi, Cố lão thái đảo mắt qua Giang mama, hỏi, "Thế nào? Thời điểm người đi gọi nàng tới, nàng có biểu hiện ra sao?"

Giang ma ma tiến lên nói, "Nào có biểu hiện gì, lão nô đã nói, vẫn là lão phu nhân người đem thiếu phu nhân dạy dỗ thật tốt, mặc dù nàng đối với người khác kiêu ngạo, ở trước mặt của người, còn không phải là một bộ dạng biết vâng lời sao."

"Thời điểm lão nô đến, nàng ta vẫn còn nằm trên giường! Nghe nói vừa mới tỉnh lại, người cũng nhìn thấy được sắc mặt của nàng tái nhợt! Nghe nói người tìm nàng. Ngay lập tức liền chuẩn bị tới đây!"

Cố lão thái nghe thấy, mặt mày hơn hờ, đặc ý càng nhiều hơn.

Lúc trước nàng không thích Lục Cẩm Dương, Hiền nhi không biết vì cái gì lại muốn cưới nàng.

Nàng không muốn nhi tử đau lòng nên mới đáp ứng, cũng may Lục Cẩm Dương thức thời. Nếu không nàng nhất định làm chủ, ngăn lại mọi việc, tìm cho Hiền nhi một mối hôn sự khác.

Bất quá trước mắt cũng rất tốt.

Nàng đối với Lục Uyển Nhi thì tương đối vừa lòng.

Từ nhỏ, Lục Uyển Nhi đã dịu dàng ngoan ngoãn, so sánh cùng Lục Cẩm Dương, xác thực tốt hơn nhiều!

Cố lão thái như cá gặp nước, Cố Du Hiền đứng nhi trong kì thi Điện thí, chỉ cần đợi sóng gió lần này trôi qua, cuộc sống sau này tất nhiên sẽ sung sướng, hưởng phúc vô cùng. Cố Du Hiền lại hiểu thuận, nếu Lục Cẩm Dương còn không biết điều, nhất định ta sẽ làm cho nàng đẹp mặt.

"Cẩm dương, ta đi trước có việc, sau đó sẽ đi thăm người, người thân mình không tốt, phải chú ý nghỉ ngơi." Cố Du Hiền nhìn Lục Cẩm Dương, con người nhu hòa, khéo mắt giống như vô tình nhìn về hướng Lục Uyển Nhi.

"ân, người bận việc thì nhanh đi đi."

Cũng may, kiếp trước, khi nàng ở trước mặt Cố Du Hiền, đều là bộ dạng kính cẩn nghe lời, bằng không Lục Cẩm Dương thật không biết đối mặt như thế nào với người mà nàng vừa yêu vừa hận này.

Tâm tư Lục Cẩm Dương phức tạp, hướng chính viện mình đi tới.

"Muội muội." Lục Uyển Nhi mặt mày hơn hờ, chắn trước đường đi của Lục Cẩm Dương. "Còn nhớ, lúc trước ở trong phủ, ta và người rất thân thiết, ban đầu người lập gia đình ta còn luyến tiếc nói người muốn xa cách ta, không nghĩ tới, chúng ta còn có duyên phận gặp lại nhau như vậy."

"Từ biệt hơn nửa năm, ta có rất nhiều chuyện muốn nói với người, muội muội."

"Cẩm Thịnh cũng đã cao lên không ít."

Lục Uyển Nhi tựa hồ nhìn không ra Lục Cẩm Dương đang mất kiên nhẫn, cứ lôi kéo nàng nói liên tục, thoát nhìn giống như tỷ muội tình thâm.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Lục Cẩm Dương cũng mở miệng, khéo môi giờ lên, "Nói xong chưa, viện của người nằm ở phía tây, phía trước rẽ trái là tới."

... lướt qua Lục Uyển Nhi về mặt cứng đờ, Lục Cẩm Dương rào bước càng nhanh hơn, thân thể nàng không phải làm bằng sắt, hôm qua rơi xuống nước, thân mình còn chưa khỏi hẳn, hôm nay liền đi ra ngoài, mặc dù đã uống thuốc, cũng tránh không khỏi có chút mệt mỏi.

"Đại tiểu thư.nhị tiểu thư thật quá đáng, dám đối xử với người như vậy." nha hoàn hồi môn bên người Lục Uyển Nhi, Thanh Liễu tức giận nói, "đúng là người đàn bà đánh đá, Đại tiểu thư không chê nàng thanh danh không tốt, đối xử với nàng giống như muội muội ruột thịt, vậy mà nàng không biết phân biệt tốt xấu, trước mặt nhiều hạ nhân, lại không đề tiểu thư vào trong mắt."

Lục Uyển Nhi nhìn hướng Lục Cẩm Dương rời đi, bỗng dừng cúi đầu cười nhạt. Ban đầu nàng nghĩ Lục Cẩm Dương ở Cổ gia nửa năm, chắc hẳn đã được Cổ lão thái "dạy dỗ" không ít "sẽ biết được đạo lý đối nhân xử thế là như thế nào, không nghĩ tới, vừa này chẳng qua là nàng chó ngáp phải ruồi mà thôi.

Như thế, nàng mới có thể yên lòng, Lục Cẩm Dương chính là tâm tư đơn thuần, chỉ được vẻ ngoài kiêu ngạo. Làm sao có thể là đối thủ của nàng.

"Người nên gọi ta là gì?" Lục Uyển Nhi không hỏi lại, thanh âm lạnh như băng, trên mặt hoàn toàn không còn vẻ ôn nhu như lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: hôn ước

Thanh Liễu một thân áo gấm hoa sen xanh, mi mục thanh tú, ngay lập tức cúi đầu, "Nô tỳ biết lỗi."

Đại tiểu thư gả vào Cổ gia, nàng không thể gọi như trước, hiện giờ chỉ có thể xưng bằng nhị phu nhân.

Ở Lục gia, Lục Uyển Nhi là Đại tiểu thư, Lục Cẩm Dương là nhị tiểu thư, ở Cổ gia, Lục Cẩm Dương là Đại phu nhân, Lục Uyển Nhi là Nhị phu nhân, thân phận bị đảo ngược, làm cho người ta khó mà thích ứng được.

Lục Uyển Nhi nhũ mày, "Thanh Liễu, người là do mẫu thân ta phái tới ở bên cạnh hầu hạ ta, nói chuyện hay làm việc không nên thiếu suy nghĩ như vậy."

"Chỉ lần này, nếu lần sau vẫn còn ăn nói lỗ mãng, ta tuyệt đối không tha cho người."

Lục Uyển Nhi môi đỏ mọng khẽ nhếch, "Ta còn sợ nàng sẽ không phản ứng! Nàng đối với ta như lúc này thì mới có lợi cho tình huống hiện tại của chúng ta."

Nàng đồng ý lấy thân phận bình thê gả vào Cổ gia, chính là muốn cho mọi người thấy, nàng cam nguyện cả đời làm bình thê, cả đời đều bị Lục Cẩm Dương giám đáp.

Vị trí chính thất sớm muộn cũng sẽ thuộc về nàng, chẳng qua hiện tại bị Lục Cẩm Dương chiếm giữ mà thôi.

Mới vừa rồi, nàng châm ngòi vài câu, vừa mới nhắc tới tên Cẩm Thịnh, Lục Cẩm Dương liền mất kiên nhẫn, gia đình bình thường tỷ đệ đều rất hòa thuận, nhưng Lục Cẩm Dương thì ngược lại, từ nhỏ đối với đệ đệ thân sinh của mình đã xa cách, nhắc tới Lục Cẩm Thịnh chính là xát muối vào vết thương của Lục Cẩm Dương.

"Nô tỳ về sau sẽ luôn ghi nhớ." Thanh Liễu trong lòng lộp bộp một tiếng, thật không ngờ mối quan hệ giữa hai người bọn họ lại như vậy.

"Ừ, chúng ta cũng sớm quay về thôi." Lục Uyển Nhi khoé miệng mang theo ý cười không rõ ràng, nhớ tới đêm qua, Cổ Du Hiền đối nàng tha thiết, làm nàng hôm nay đi lại có chút khó khăn, tạm thời bỏ những chuyện khác sang một bên, nàng muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Gia đình của Thanh Liễu đều làm ở Hứa gia, lòng trung thành tất nhiên là không cần phải nghi ngờ, tuy nhiên nàng làm nha hoàn hồi môn là điều không phải lo lắng, hơn nữa Thanh Liễu so với nha hoàn khác lại thông minh lanh lợi, sau này ắt sẽ giúp được việc cho nàng.

Nàng xem trọng Thanh Liễu, nhưng không có nghĩa là nàng ta có thể không tuân quy củ trước mặt nàng.

.....

Lục Cẩm Dương cau mày, có chút không yên lòng.

Vương ma ma muốn tiến lên an ủi, nhưng thấy biểu tình Lục Cẩm Dương không giống như đau lòng. Liền lẳng lặng đi theo sau Lục Cẩm Dương, không có quấy nhiễu nàng.

Lục Cẩm Dương suy nghĩ, Lục Uyển Nhi vì lý do gì lại gả cho Cổ Du Hiền.

Lúc Hà thị còn sống, có cùng hộ bộ thượng thư Tiêu và phu nhân Kỷ thị giao hảo, hai người này thế mà thành thân, nhi tử Kỷ thị, Tiêu Diễn đã năm tuổi, Hà thị trong lúc lại có thai.

Một lần yến hội, vốn tưởng rằng Kỷ thị chỉ nói đùa cho vui "thai nhi của nàng nếu là con trai, sẽ cùng Tiêu Diễn kết nghĩa anh em, nếu là con gái, thì sẽ phối hôn từ bé.

Không nghĩ đến hôm sau Tiêu gia lại phái người tới, đưa vật gia truyền cùng điền ngọc (đất đai, ngọc thạch) làm tin vật.

Hà thị cảm thấy Tiêu gia không tồi, nàng cùng Kỳ thị lại có quan hệ, tương lai Cẩm Dương sẽ không bị ủy khuất, huống hồ Tiêu Diễn tuổi còn nhỏ đã sớm bộc lộ tài năng, Hà thị tất nhiên vui vẻ đồng ý.

Từ đó, hôn ước của Lục Cẩm Dương đã được định đoạt.

Chính là Lục Cẩm Dương từ trước tới nay đều là người làm theo chủ ý của mình, nàng không muốn gả cho nam nhân mà nàng chưa biết.

Sau này, ngoài ý muốn kết bạn với Cố Du Hiền, liếc mắt một cái liền làm cho nàng khắc sâu.

Lục Uyển Nhi lại nói với nàng, không nên bận tâm đến mọi người, quan trọng là chính bản thân mình mà thôi.

Lục Uyển Nhi nói, nếu cuộc đời này không được ở cạnh người mình yêu thương, trong lòng ắt sẽ thống khổ, chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay một mình.

Mặc dù nàng không thích Lục Uyển Nhi, nhưng không thể không thừa nhận những lời nói của nàng ta có sức ảnh hưởng rất lớn tới nàng.

Vậy nên mặc kệ ngoại tổ mẫu khuyên bảo như thế nào, nàng nhất định cùng Tiêu gia từ hôn, gả cho Cố Du Hiền.

Khi đó liền cùng ngoại tổ mẫu một trận âm ỉ.

Theo lý nàng thích Cố Du Hiền không phải chuyện một ngày hai ngày, Lục Uyển Nhi phải hiểu rõ, hơn nữa lúc trước nàng có thể thuận lợi gả cho Cố Du Hiền đa phần là có Lục Uyển Nhi ở bên trong trợ giúp, nếu Lục Uyển Nhi thích Cố Du Hiền, có gì ? Không tự nàng xuất giá, phải đợi khi nàng gả vào Cố gia nửa năm, thì mới lấy thân phận bình thê nhập phủ.

Lục Cẩm Dương nhớ rõ, lúc trước Hứa thị cũng cấp Lục Uyển Nhi một mối hôn sự, đó là Chu Hoài Xa phủ Trữ Bá chiến công hiển hách, Cẩm y vệ Đô Sứ Chi Huy.

Chu Hoài Xa đối với Lục Uyển Nhi xem như có cảm tình, lễ vật không ngừng đưa tới, song phương suýt nữa trao đổi bất tự thì truyền ra tin tức Chu Hoài Xa chết.

Bởi vì trên chiến trường, Chu Hoài Xa đột nhiên bộc phát bệnh nặng, không thể cứu chữa nên chết bất đắc kỳ tử, hôn sự này vì vậy mà hủy bỏ.

Thân phận Lục Uyển Nhi, mặc dù có vết nhơ, nhưng làm chính thê cho nhà thế gia (nhà làm quan) bình thường cũng không phải không được.

Nếu không phải Cố lão thái đề ra chủ ý phái người đến Lục phủ cầu hôn, Lục Cẩm Dương suýt nữa đem chuyện này quên mất.

Chẳng lẽ trong nửa năm này, có chuyện xảy ra bên trong mà nàng không biết, thế cho nên Lục Uyển Nhi thay đổi chủ ý gả cho Cố Du Hiền.

Lục Cẩm Dương con người trầm xuống, mặc kệ bởi vì cái gì! Chuyện của nàng vừa mới bắt đầu thôi, đời trước Lục Uyển Nhi mưu hại nàng cùng Tiêu Diễn lên lút qua lại với nhau, Cố Du Hiền ngay cả nhìn cũng không nguyện ý nhìn nàng một cái, nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Thanh nhi, đời này, nàng sao có thể để cho Lục Uyển Nhi sống dễ chịu!

Kiếp này nàng nhất định đòi lại từng thứ mà người khác đã nợ nàng, còn có những tổn thương mà nàng đã chịu.

"Phu nhân."

Vương ma ma nhỏ giọng nhắc nhở , "Thất Vĩ với các nha hoàn đang nhìn người."

Lục Cẩm Dương thu hồi suy nghĩ, định thần lại.

Quả thực thấy Thất Vĩ đã đứng trước cửa, khi thấy Lục Cẩm Dương không khỏi vui mừng, miệng không ngừng nói, "Phu nhân, ngài đã trở lại!"

Lục Cẩm Dương cười nhạt gật gật đầu, “ Trước mắt phải từ từ suy nghĩ mọi chuyện. “

“ Đờ ta vào trong nghỉ ngơi."

Thất Vĩ không ngừng đáp ứng, "Phu nhân cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, nô tỳ phân phó phòng bếp làm ngọc thiện, đợi lát nữa làm xong nô tỳ sẽ gọi phu nhân dậy."

Trần Oánh ở phía sau muốn tiến lên, hướng nàng lấy lòng, nhưng bị Thất Vĩ ngăn lại.

Lục Cẩm Dương gật gật đầu.

Cẩn thận đỡ phu nhân lên giường, Vương ma ma liền cùng Thất Vĩ bước ra ngoài, canh giữ ở trước cửa phòng Lục Cẩm Dương.

"Ma ma, lúc này phu nhân và lão phu nhân không xảy ra chuyện gì chứ." Thất vĩ nháy mắt hỏi.

Lục Cẩm Dương không thích Lục Uyển Nhi, lại không cho nàng đi theo, thật sự làm nàng lo lắng, sợ phu nhân nhìn không được lại làm ra chuyện gì thiếu suy nghĩ.

Vương ma ma nói, "Người, nha đầu kia, phu nhân rất tốt, có lẽ bệnh trong người còn chưa khỏi hẳn, nên không có tức giận gì."

Thất Vĩ thở dài, "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

"Ai, cũng không biết phu nhân nghĩ như thế nào, vì sao lại thích thiếu gia, lão phu nhân thường xuyên tìm cớ trách móc phu nhân nặng nề không nói, hiện giờ. . ."

Ngay cả phu nhân nhìn Lục Uyển Nhi cũng chịu không được.

Câu nói kế tiếp Thất Vĩ còn chưa nói ra liền bị Vương ma ma chặn lại.

"Người, đứa nhỏ này, nói bao nhiêu lần người vẫn không nhận thức được sao, chuyện của phu nhân không đến lượt chúng ta phải nói!"

Vương ma ma đối với Cố Du Hiền không có hảo cảm, mỗi lần thấy, ánh mắt của hắn đều làm cho người khác cảm thấy có cái gì đó không chân thật.

Nhưng Lục Cẩm Dương thích, nàng có thể nói gì, chỉ cố gắng dốc hết sức lực, trợ giúp bảo hộ phu nhân.

"Chúng ta nên làm tốt chuyện cần làm, đừng có gây phiền toái cho phu nhân, còn nữa, người nói năng lỗ mãng như vậy, phải sửa!"

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thêm Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Liên Sinh

Lục Cẩm Dương ngơ ngẩn nhìn, cửa sổ chạm khắc hoa văn hình cầm tú lúc ẩn lúc hiện, lộ ra cảnh sắc phía bên ngoài.

Lam Thiên (trời xanh) như ngọc.

Hải đường kiều diễm đua nhau nở.

Cỏ xanh sức sống dạt dào.

Hết thấy đều chứng minh nàng đã thực sự quay trở về, đối mặt với cảnh vật quen thuộc trước mắt, tâm tình nàng khó thích ứng ngay được.

Ngoài cửa, Vương ma ma cùng Thất Vĩ tuy rằng kiềm chế âm thanh, nhưng nàng vẫn nghe rất rõ, không bỏ sót một chữ nào.

"Liên Sinh đâu, đi suốt một ngày sao còn chưa thấy trở về, nếu không một lúc nữa phu nhân tỉnh lại nhất định sẽ tức giận, người đi tìm nàng đi."

Vương ma ma nói.

Thất Vĩ liền nói, "Trước lúc phu nhân tỉnh lại, nàng ta sẽ quay về thôi, huống chi không phải ma ma phái nàng đi thăm thiếu gia sao?"

"Ai, tiểu thiếu gia thật đáng thương, vừa sinh ra đã không có mẫu thân, chỉ có phu nhân là tỷ tỷ nhưng lại không thân thiết, hơn nữa tuổi còn rất nhỏ." Vương ma ma giọng điệu có chút tiếc hận.

Nhắc tới Lục Cẩm Thịnh, ngực Lục Cẩm Dương bỗng dưng đau nhói, thời điểm nàng tỉnh lại liền đi tới viện Cố lão thái, đối mặt Cố Du Hiền cùng Lục Uyển Nhi, nên không có thời gian suy nghĩ đến chuyện khác.

Nàng cùng đệ đệ từ nhỏ không thân, năm đó Hà thị vì sinh Lục Cẩm Thịnh mà qua đời, ngoại tổ mẫu sợ Cẩm Thịnh quá nhỏ không được chăm sóc tốt, vì vậy lúc trăng tròn đã đem Cẩm Thịnh về bên người nuôi dưỡng, cho đến khi năm tuổi, Cẩm Thịnh lớn được một ít, Hà gia không tiện nhúng tay chuyện trong gia đình của Lục gia, nên lúc này mới đem Cẩm Thịnh đưa về.

Ở trong lòng Lục Cẩm Dương, luôn có vương quốc rất lớn với người đệ đệ này, thời điểm Hà thị mang thai Cẩm Thịnh thì sinh non, vì bảo vệ đệ đệ, bà đã hy sinh tính mạng của mình.

Khi đó, Lục Cẩm Dương mới bảy tuổi, bắt đầu có chút hiểu biết, theo bản năng cho rằng vì Lục Cẩm Thịnh nên nàng mới không có mẫu thân, đối với hắn rất lạnh nhạt, thậm chí có vài phân oán hận, chưa bao giờ gần gũi.

Cho đến khi Lục Cẩm Dương có Thanh nhi, nàng luôn nhớ tới vẻ mặt đáng thương của Lục Cẩm Thịnh ngày trước, đứng bên cạnh nàng, muốn nàng bông hân, lại sợ nàng sẽ tức giận.

Hình ảnh cô độc của đệ đệ khi đó đã khắc sâu vào tâm trí của nàng.

Mới đầu, Lục gia chỉ có một người con trai là Cẩm Thịnh nên Hứa thị đối với hắn không tồi, về sau nàng ta(Hứa thị) mang thai lần nữa liền không để ý tới, cha của nàng, Lục Nguyên thì quan tâm hơi hợt, thêm việc Hứa thị xem thường, tính cách Lục Cẩm Thịnh ngày càng nhu nhược, đến nỗi sau này bị Lục Uyển Nhi dẫn dắt, ham mê tử sắc, xao nhãng học hành.

Khỏe mắt Lục Cẩm Dương ảm ướt, "Cẩm Thịnh người sống có tốt không?"

Nàng vĩnh viễn cũng không quên được, lúc ấy Cẩm Thịnh nhìn nàng cười khổ, lắc đầu nói câu nói kia.

"Mẫu thân qua đời sớm, ta chỉ có một người tỷ tỷ ruột thịt, ta muốn cùng nàng thân cận, nhưng nàng lại đối xử với ta như kẻ thù, nàng cùng người khác cười cùng người khác nói, đối với ta lại lạnh nhạt, ta chỉ muốn tỷ tỷ có thể ôm ta một cái, chỉ là điều này dường như khó mà làm được, từ lúc ngoại tổ một nhà bị chém đầu, là lúc, ta không có tỷ tỷ."

Kiếp trước nàng không hiểu đạo lý máu mủ tình thâm, chỉ cảm thấy vì Cẩm Thịnh mà nẫu thân mới đánh mất tính mạng của mình, không nghĩ tới Cẩm Thịnh so với nàng càng đáng thương, nàng còn có thể hưởng thụ bảy năm tình thương của mẫu thân, ngược lại, so với Cẩm Thịnh, sinh ra cái gì cũng không có

Kiếp trước, tâm tư của nàng lúc nào cũng đặt trên người của Cố Du Hiên, đối với đệ đệ lại quan tâm hơi hợt, đến lúc nàng biết được, muốn đem Cẩm Thịnh kéo trở về, thì đã quá muộn, đau lòng, dù có bù đắp như thế nào cũng không đủ.

Càng về sau nàng mới biết được, người sai thật sự, chính là nàng.

Bóng dáng đơn độc của Cẩm Thịnh khi nói câu kia, nàng không thể nào quên được, vì sao lúc trước nàng có thể nhẫn tâm như vậy.

Lục Cẩm Dương cắn môi đến trắng bệch, khóc thành tiếng, nước mắt không kiềm được mà chảy nhiều hơn.

Mơ mơ màng màng, không biết từ lúc nào đã chìm vào giấc ngủ.

Tỉnh lại lần nữa, Thất Vĩ khẽ gọi nàng.

"Phu nhân, người ngủ lâu rồi, nên dậy dùng bữa, nô tỳ trước hầu hạ người thay quần áo."

Lục Cẩm Dương ừ một tiếng, ánh mắt lướt nhanh đến Liên Sinh đứng phía sau Thất Vĩ.

Liên Sinh búi tóc chia làm đôi, xiêm y màu lam nhạt, ngũ quan thanh tú gọn gàng, cười yếu ớt nói, "Vương ma ma lo lắng thân thể phu nhân không tốt, cố ý tự mình xuống bếp, làm cho phu nhân một chút được thiện nhe, chè hạt sen, yến ương cuốn, dưa leo chua ngọt, trái châu thuốc, đường chưng cách thủy với bơ, còn có canh táo tía, mời phu nhân nếm thử."

So với Thất Vĩ, thì Liên Sinh bình tĩnh chừng chặc hơn nhiều.

Hương vị quen thuộc khiến cho Lục Cẩm Dương thực an lòng, nghiêm chỉnh thử hết các món trên bàn, nhìn qua, đồ ăn đều đã voi đi phân nửa.

Lục Cẩm Dương con người lóe lên, vừa ăn giống như Vô Ý nói, "Liên Sinh, người đã trở lại."

Liên Sinh nghe thấy, bùm một tiếng, vội vàng quỳ xuống trước mặt Lục Cẩm Dương.

Phu nhân từ trước đến nay không thích tiểu thiếu gia, nàng lại nhân lúc phu nhân sinh bệnh, lẳng lẽ chạy về Lục gia.

"Xin phu nhân thứ tội, nô tỳ phải"

"Phu nhân, Liên Sinh nàng."

Lục Cẩm Dương thần nhiên khoát tay, "Thất Vĩ, người đi nói với Vương ma ma, buổi tối ta muốn ăn bánh chèo gói thạch bí đao."

Biết Thất vĩ muốn thay Liên Sinh cầu tình, trước khi Thất Vĩ mở miệng, liền đem nàng đuổi ra ngoài.

"Phu nhân." Nhìn ánh mắt Lục Cẩm Dương, Thất Vĩ cắn môi, chạy ra ngoài.

"Nô tỳ đi Hà phủ vấn an tiểu thiếu gia."

"Diên Kiều nói tiểu thiếu gia nhiễm phong hàn."

Tĩnh tĩnh Liên Sinh thẳng thắn, không tính giấu diếm Lục Cẩm Dương, lại không nhìn thấy ngón tay Lục Cẩm Dương đang run rẩy.

"Liên Sinh, người nói xem, ta làm tỷ tỷ có phải là quá thất bại, các người muốn chiếu cố đệ đệ của ta cũng phải lén lút như vậy." Lục Cẩm Dương biểu tình âm đạm.

Liên Sinh ngạc nhiên ngẩng đầu, ánh mắt mang theo khó hiểu.

"Bệnh của hần như thế nào?" Lục Cẩm Dương lại hỏi.

"Người muốn nói cái gì cứ nói, ta sẽ không trách người."

Liên Sinh nghe vậy, trong lòng chấn động mạnh, không biết Lục Cẩm Dương như thế nào, vừa mừng vừa lo, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, chậm rãi nói, "bệnh của tiểu thiếu gia, đại phu nói, cũng không có gì lo ngại. Chẳng qua tiểu thiếu gia tinh thần mệt mỏi, cảm xúc lại không ổn định, thân gia lão phu nhân đã đem tiểu thiếu gia đón về, chờ khỏi hần lúc sau sẽ đưa về Lục phủ."

"Thời điểm tiểu thiếu gia sinh ra, đã không có mẫu thân, phụ thân lại như vậy. Người thân duy nhất chỉ có phu nhân, nhưng phu nhân lại đối xử với tiểu thiếu gia lạnh nhạt, tiểu thiếu gia trong lúc ngủ mơ mơ màng màng, thường xuyên gọi tỷ tỷ. Lão phu nhân thấy vậy, tức giận đến độ hôn mê, nói tiểu thiếu gia không phải sợ, tỷ tỷ không cần hần, hần còn có ngoại tổ mẫu."

Lục Cẩm Dương mấp máy môi, muốn nói nhưng lại thôi.

Nàng có thể nói cái gì? Thực xin lỗi? Nàng bỏ lỡ Cẩm Thịnh nhiều năm như vậy, nàng biết nàng sai rồi? Sau đó thì sao?

Lục Cẩm Dương nghĩ đến việc ông trời cho nàng cơ hội sống lại, là để nàng có thể bù lại những lỗi lầm của kiếp trước, chỉ duy nhất một việc nàng không thể nào làm được, đó là bù đắp tình cảm cho Cẩm Thịnh, bất luận như thế nào nàng khó có thể bù đắp hết được.

Liên Sinh con người mang theo nước mắt, "Phu nhân, nô tỳ biết là nô tỳ đi quá giới hạn, nhưng tiểu thiếu gia thật sự vô tội!"

Lục Cẩm Dương cảm thấy cổ họng giống như bị nghẹn lại, thật lâu sau mới nói, "Được."

Đại tỷ tỷ thêm một lúc nữa, tỷ tỷ nhất định đi đón người.

"Nếu người rảnh rồi thì nên thường xuyên đến thăm hần." Liên Sinh vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thềm Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: thánh chỉ

Bầu trời một màu xanh thẫm, ánh nắng chiều độ rực, xuyên thấu qua những tán cây, rơi rụng xuống dưới, tạo thành những vệt sáng nhỏ nằm ở trên đường. Mùi hương cây tử đàn lại bao trùm khắp mọi nơi, hình thành nên một khung cảnh vô cùng mỹ lệ.

Ngoài cửa lớn của Cố phủ, đang tụ họp rất nhiều người, theo chân Cố lão thái, trên mặt mọi người đều mang theo vài phần kích động, thánh chỉ tới rồi, nhiều ngày như vậy thánh chỉ cuối cùng cũng tới đây, Cố gia có Cố Du Hiên, về sau chắc chắn sẽ quật khởi, mà bản thân mỗi người đều là một phần của Cố gia, tự nhiên cũng sẽ có cảm giác vinh quang, như chính mình được thưởng.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Cố Du Hiên đứng nhì trong kỳ thi Điện thí, thưởng hai trăm lượng hoàng kim, gấm vóc trăm cuộn, được hoàng thượng ban ơn, đặc biệt phong làm thất phẩm sử quan Hàn Lâm viện, ngay trong ngày mai nhập Hàn Lâm viện đảm nhiệm chức vụ, khâm thờ."

"Chúc mừng Cố đại nhân." Khương công công tươi cười, đem thánh chỉ trong tay giao lại cho Cố Du Hiên.

"Cố đại nhân từ nay về sau tương lai ắt sẽ rộng mở"

Cố Du Hiên mỉm cười chấp tay, "Làm phiền công công."

Lục Uyển Nhi cong miệng cười, đem một lượng kim tiền nhét vào tay áo của công công.

"Một chút tâm ý, xin công công cứ nhận."

Đến truyền chỉ là công công thân tín bên người hoàng thượng, cần phải xây dựng mối quan hệ thật tốt.

"Cố phu nhân thật sự khách khí." Khương công công đưa tay nhận lấy bạc.

Ước chừng phân lượng, khoe miệng công công ý cười càng sâu, "Thứ cho nô tài lẩm miệng, lại nhai một câu, trước mắt chức quan của đại nhân nhìn

như bình thường, nhưng hoàng thượng lại đích thân phân phó, để cho nhóm sử quan đại học sĩ, hoàng thượng phá lệ xem trọng, nếu là đại nhân, chắc hẳn đã hiểu được ý nghĩa ở trong đó ."

Cố Du Hiên hiểu ý cười cười, "Đa tạ công công chỉ điểm "

"Nô tài vẫn còn nhiều việc ở phía trước, không quấy rầy yên tĩnh của Cố đại nhân, lúc sau sẽ có người đem quan phục đại nhân đưa tới, ngày mai đại nhân liền có thể đi nhậm chức ."

"Công công đi thông thả."

Cố lão thái con người rạng rỡ, tiến bước công công, xụ mặt nói, "Mọi người đi rồi còn không mau trở về, bộ dạng thơ thần như vậy còn ra thể thống gì!"

Lời này tất nhiên là đang nói Lục Cẩm Dương.

Lục Cẩm Dương nhún mày, vẫn chưa giải thích.

"Nương, bên ngoài gió lớn, không phải chỗ thích hợp để nói chuyện, chúng ta đi trước đi."

Lục Uyển Nhi thân thiết kéo tay Cố lão thái.

Về mặt Cố lão thái thỏa mãn, vượt thánh chỉ hết lần này đến lần khác, "Thật sự là Bò Tát phù hộ, Cố gia ta có hi vọng rồi."

"Hiên nhi, thái tử phụ người năm đó, liên tục đảm nhiệm chức vụ thái phó cho thái tử, thiên hạ không ai là không biết tới, trong lúc nhất thời vô cùng nổi bật, chỉ tiếc lúc sau, nói nghiệp lại không có người, đến thế hệ sau này là phụ thân của người lại không có gì nổi bật"

Cố lão thái trong mắt có nước, liên tục nói về chuyện cũ, "Bất quá, có Hiên nhi ở đây, vinh quang của Cố gia đã sắp trở lại."

Cố lão thái gia mắt sớm, Cố lão thái một tay nuôi nấng Cố Du Hiên thành người, còn có cả thứ đệ của hắn, nhưng lại không thân thuộc, trong lòng tràn đầy chua xót, chỉ có bản thân đã từng trải qua, thì mới hiểu hết được. Trong lòng nàng không phải không oán hận, nàng oán hận rất nhiều, oán hận Cố lão thái gia rời đi quá sớm, để cho nàng một tay gánh vác hết mọi chuyện, điều đáng giá duy nhất mà hắn cho nàng chính là người nhi tử xuất sắc.

Đối với Cố Du Hiên, Cố lão thái xem như đã dốc hết sức mình.

Cố Du Hiên hiểu thuận, mẫu thân vất vả, một tay nuôi nấng hắn nhiều năm như vậy, hắn tất nhiên hiểu được, trong lòng không tránh khỏi có chút chua xót, "Nương, người làm cái gì vậy."

"Nhi tử lập được công, người không phải nên cao hứng sao? !"

"Cao hứng, cao hứng."

Cố lão thái nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, "Ít nhiều là do Uyển Nhi."

"Uyển Nhi, người thật sự là phúc tinh của Cố gia, có người, Du Hiên bình an trở về, hiện giờ lại nhận được phong thưởng của hoàng thượng."

"Mẫu thân, phu quân vốn dĩ xuất sắc, con không có công lao gì."

Cố lão thái liếc mắt qua Lục Cẩm Dương

Lại thấy Lục Cẩm Dương đang cúi đầu, sắc mặt bình tĩnh lại quan phục cho Cố Du Hiên.

Kiếp trước, Lục Cẩm Dương cảm thấy việc thay quan phục cho Cố Du Hiên là chuyện hạnh phúc nhất trên đời, nên thường xuyên tự tay làm giúp hắn.

Cho nên việc này hiện giờ đối với nàng mà nói dễ như trở bàn tay.

Sửa sang xong, Lục Cẩm Dương nhìn Cố Du Hiên ôn nhu cười cười, liền lui về một bên.

Trong lòng thâm nghĩ,

Kiếp trước, nàng nhớ rất rõ, trải qua sự việc kia, chứng minh Cố Du Hiên quả thật vô tội, hơn nữa có Hứa gia âm thầm trợ giúp, Cố Du Hiên mặc dù đứng nhì, so với chức quan của người đứng nhất lại tốt hơn một chút, chính là ngu phạm hân lâm.

Chẳng lẽ do nàng sống lại, nên sự tình cũng thay đổi.

Lục Cẩm Dương không tìm được nguyên nhân khác.

Hơn nữa chút biến hóa nho nhỏ này, làm cho lòng nàng có chút bất an.

"Tuy rằng con không có công lao gì, nhưng bản thân con chính là phúc tinh, con vừa xuất hiện, Cố gia ta đã đón nhận chuyện vui liên tục."

"Chỉ tiếc thời điểm này Hiền nhi không thể cùng con quay về Lục gia." Cố lão thái ngữ điệu tiếc hận.

Nói như thế nào thì Lục Nguyên cũng là một trong những đại thần được hoàng thượng coi trọng, trước mắt hai nữ nhi của hắn đã gả về Cố gia, hiện tại lại gặp mặt nhiều, tương lai chắc hẳn sẽ đỡ dần cho Hiền nhi không ít.

Thánh chỉ của hoàng thượng lại để cho Cố Du Hiền ngày mai nhập Hàn Lâm viện nhậm chức.

Hàn Lâm viện không giống như triều đình, có thể mỗi ngày lui tới, bình thường đi, ít nhất ba bốn ngày mới trở về.

Dù sao cơ hội đi Lục gia vẫn còn nhiều, ý chỉ của hoàng thượng lại không thể làm trái.

Lục Uyển Nhi tuy rằng ngoài miệng nói, "Không có việc gì, thiếp thân biết, phu quân phải lấy sự nghiệp làm trọng." Thế nhưng trên mặt lại mang theo vẻ ủy khuất, quả thật làm cho người khác nhìn thấy mà đau lòng.

"Không thì để muội muội theo ta trở về, vừa vặn muội ấy đã lâu chưa có quay lại Lục gia!" Lục Uyển Nhi làm nũng nói, "Phụ thân mẫu thân đều rất nhớ người Cẩm Dương."

"Mẫu thân, phu quân, các người xem như vậy có được không?" trong lúc Lục Uyển Nhi chờ đợi, ánh mắt liếc qua Lục Cẩm Dương, chờ Lục Cẩm Dương trả lời.

Cố lão thái gật gù đầu, "Uyển Nhi nói rất đúng, Du Hiền không có thời gian, người cùng Uyển Nhi trở về coi như là thể hiện tâm ý của Cố gia."

Lục Cẩm Dương đột nhiên rất muốn cười.

Lục Uyển Nhi nói thật dễ nghe, nếu có người ở Lục phủ nghĩ đến nàng, đó chỉ là muốn nàng sớm tách khỏi Lục gia, những người đó hận không thể cách xa nàng, vĩnh viễn cũng không muốn nàng quay trở lại!

Huống chi nếu nàng cùng Lục Uyển Nhi trở về, nàng sẽ lấy thân phận gì, Phu nhân của Cố gia? hay là muội muội Lục Uyển Nhi?

Ha ha, nếu là lúc trước, nhất định Lục Cẩm Dương sẽ nháo một trận lớn ngay lúc này, đó là vì nàng yêu Cố Du Hiền, nàng luôn đề ý từng hành động và lời nói của hắn, nhưng Lục Cẩm Dương bây giờ đã khác.

Đã từng chết một lần, nàng sẽ không bao giờ để cho mọi chuyện xảy ra một lần nữa, năm đó Cố Du Hiền cấp cho nàng chút mật ngọt, nàng liền tin tưởng mà yêu hắn đến suốt đời.

"Đúng vậy." Lục Cẩm Dương đồng ý nói, "Trước giờ tỷ tỷ đối xử với người ngoài đều sẵn sàng tỉ mỉ, một lòng lo nghĩ vì mọi người, ở Lục phủ mọi người chắc hẳn sẽ rất nhớ tỷ tỷ, đặc biệt hạ nhân cũng đã chuyên tâm vào làm việc, không có tỷ tỷ cầu tình, bọn họ không dám phạm lỗi một lần nào nữa."

Con người Lục Cẩm Dương kén chọn, ở Lục gia, Lục Cẩm Dương đối đãi hạ nhân hà khắc, Lục Uyển Nhi "Thiện tâm" mỗi khi gặp hạ nhân bị phạt đều cầu tình giúp họ.

Lục Uyển Nhi sắc mặt xanh mét, vì cái gì, rõ ràng nàng thật sự được mọi người yêu quý, đến khi Lục Cẩm Dương mở miệng, ý tứ đã trái ngược hoàn toàn, trong lòng đã đem Lục Cẩm Dương nể không dưới trăm lần, trên mặt lại kiên trì giữ bộ dạng cười cười như cũ.

"Lão phu nhân, Cẩm Dương không muốn làm người mất hứng, chẳng qua ngày mai là ngày tỷ tỷ quay về Lục gia, thân mình Cẩm Dương còn chưa khỏe hẳn, đi chung chắc chắn sẽ truyền bệnh sang người tỷ tỷ, như vậy sẽ không tốt."

Lục Cẩm Dương nhìn Cố Du Hiền nói, "Đã đến giờ uống thuốc."

"Thiếp thân xin phép được cáo lui."

"Cẩm" Cố Du Hiền chưa kịp mở miệng, Lục Cẩm Dương đã rời đi thật xa.

Lần đầu tiên trong đời, Cố Du Hiền còn chưa mở miệng đã bị Lục Cẩm Dương cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: cự tuyệt

Bữa tối, Lục Cẩm Dương phân phó phòng bếp làm chút đồ ăn đơn giản, rồi dùng bữa tại Trữ viên, lúc sau liền lạnh nhạt nói muốn nghỉ ngơi, ngay cả nhắc cũng chưa nhắc tới Cố Du Hiền nữa câu. . .

Vương ma ma cảm thấy giữa Lục Cẩm Dương và Cố Du Hiên nhất định đã xảy ra chuyện.

Mặc dù nàng không thích Cố Du Hiên, nhưng Lục Cẩm Dương đã gả cho hắn, ván đã đóng thuyền, đổi ý là không được, chuyện Cẩm Dương có thể làm bây giờ, là phải nắm lấy tâm của Cố Du Hiên, thì tương lai sau này của Lục Cẩm Dương mới có chỗ dựa.

"ma ma làm sao vậy? Có chuyện gì muốn nói với ta sao?"

Vương ma ma muốn nói rồi lại thôi, nàng nghĩ thâm, chuyện quan trọng như thế này không nên để nhiều người nghe được, liền đem tất cả đuổi ra ngoài, chỉ một mình nàng ở lại.

Lục Cẩm Dương mỉm cười, "Ma ma có lời gì cứ nói đừng ngại."

"Phu nhân trong khoảng thời gian này, tâm tình không tốt là vì chuyện Nhị phu nhân vào cửa sao?"

Vương ma ma cảm thấy lời nói của mình không ổn, liền giải thích, "Nam tử ba vợ bốn nàng hầu cũng là chuyện bình thường, phu nhân là chính thất có cưới hồi đàng hoàng, mặc dù tương lai trong phủ còn có thể có nhiều nữ nhân khác, nhưng địa vị của phu nhân chắc chắn sẽ không thay đổi, phu nhân có tức giận như thế nào cũng không thể tức giận với phu quân của người, bằng không người thiệt thòi cuối cùng nhất định sẽ là phu nhân!" Mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng nàng không thể không nói cho Lục Cẩm Dương, làm cho nàng trong lòng hiểu rõ.

Lục Cẩm Dương bật cười thành tiếng, "Uh, ma ma nói rất đúng!"

Vương ma ma không ngờ Lục Cẩm Dương sẽ phản ứng như vậy, có chút mơ hồ, "Phu nhân người"

"Ma ma không nói, ta cũng biết, ta như thế nào lại không biết!"

Lục Cẩm Dương chậm rãi đem tay Vương ma ma nắm chặt, lúc nhỏ, thấy Lục Uyển Nhi rúc vào trong lòng Hứa thị, nàng đã rất ghen tỵ, giờ nhìn lại đôi bàn tay đã vất vả chăm sóc nàng "Cẩm Dương từ nhỏ không có mẫu thân, phụ thân lại xem ta là sĩ nhục, là ma ma đem Cẩm Dương nuôi nấng nên người, còn nhớ lúc nhỏ khi Cẩm Dương ham chơi, mắc mưa phát sốt, chính ma ma đã ôm Cẩm Dương suốt một đêm dài."

Lục Cẩm Dương khoe mắt ẩm ướt, kiếp trước, nếu nàng có thể nhận rõ sớm một chút, nếu nàng sớm nghe theo lời khuyên bảo của ma ma, có lẽ đã không thể thâm mà chết.

"Tiểu thư."

Vương ma ma lau nước mắt.

"Sao tiểu thư lại nói như vậy."

Giờ khắc này, Vương ma ma không gọi Lục Cẩm Dương là phu nhân, mà gọi tiểu thư, có thể thấy ở trong lòng của nàng, chỉ có Lục Cẩm Dương mới là chủ tử chân chính!

"Tiểu thư là lão nô tự tay nuôi lớn, lão nô hận không thể đem hết đồ tốt khắp thiên hạ đưa đến cho người, bây giờ nhìn thấy tiểu thư bị ức hiếp như vậy, chính là tiểu thư, người xem xem, bộ dạng hiện tại của người, mẫu thân người nếu nhìn thấy sẽ rất đau lòng." nước mắt Vương mama chảy càng nhiều hơn, thân mình bởi vì kích động mà không ngừng run rẩy.

"Ma ma, ta hiểu rõ, Cẩm Dương hiểu rất rõ."

Ánh mắt Lục Cẩm Dương chân thành, nếu nàng còn không thấy rõ mọi việc, chẳng phải là phụ tâm lòng ông trời đã cho nàng cơ hội sống lại sao.

"Vậy vì sao phu nhân còn."

Vương ma ma chần chừ hỏi.

Lục Cẩm Dương nghĩ, "Con người lúc nào cũng phải trải qua nhiều chuyện thì mới rút ra được kinh nghiệm cho bản thân mình, ai tốt ai xấu trong lòng Cẩm Dương tự nhiên biết được, lúc trước Cẩm Dương không hiểu chuyện, chính là chuyện đã tới mức này, Cẩm Dương cảm thấy rất hối hận, hiện giờ chỉ có thể kiên trì đối mặt, đem hết sức lực bảo hộ người thân bên cạnh mình."

Đối với Cố Du Hiên, Lục Cẩm Dương đã trả giá bằng cả tình cảm và tính mạng của mình. . . như thế nào lại nắm lấy tâm của hắn một lần nữa.

"Ma ma vẫn giúp đỡ Cẩm Dương chứ, giúp đỡ Cẩm Dương cùng nhau bảo hộ thật tốt mọi người."

Giờ phút này cho dù Vương ma ma có kinh nghiệm đến mấy cũng bị nàng làm cho cảm động "Trừ phi tiểu thư ghét bỏ lão nô không còn dùng được, đem lão nô đuổi đi, nếu không lão nô nhất định sẽ ở bên cạnh, chăm sóc tiểu thư đến suốt cuộc đời."

Vương ma ma thành thật nói, nàng hy vọng Lục Cẩm Dương có thể sống tốt.

Lục Cẩm Dương đột nhiên thu lại cảm xúc trên mặt, hướng Vương ma ma ra hiệu, ý bảo nàng nghe tiếng bước chân ngoài cửa.

"Phu nhân đâu?" Thanh âm trầm thấp truyền đến, mặc dù cách một cánh cửa, nhưng Lục Cẩm Dương như trước vẫn có thể cảm giác được Cố Du Hiên đang cau mày.

"Lão gia, phu nhân dùng bữa xong, hiện giờ đã ngủ." Trần Oánh gác đêm nói.

Cố Du Hiên ừ một tiếng, "Nến còn chưa tắt, ta đi thăm phu nhân một lúc."

Vương ma ma nhìn Cố Du Hiên đi tới, thức thối lui ra.

Lục Cẩm Dương một thân áo lụa mỏng manh, tóc đen dài, trắng mượt, không có...chút trói buộc nào, tùy ý rơi rụng ở trên vai, trên mặt lại không có chút son phấn, tạo nên một loại khí chất khó diễn tả thành lời, vừa thanh tao mà cũng vừa cao quý tuyệt tực.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người từ đầu đến cuối vẫn duy trì một động tác.

Thật lâu sau, thanh âm Cố Du Hiên khàn khàn nói, "Ta tới thăm nàng một chút, thân thể đã đỡ hơn chưa?"

Lục Cẩm Dương con ngươi lóe lên, "Uh, tốt hơn nhiều."

"Đều tại ta, trước đó vài ngày luôn bận bịu công việc, chưa có thời gian quan tâm nàng."

"Chính là Cẩm Dương, ngươi không nên đối xử với Uyển Nhi như vậy, nàng là tỷ tỷ của ngươi, còn đối với chúng ta có ân."

"Ngươi cũng biết, nàng không muốn cùng ngươi tranh chấp."

"Du Hiên ca ca."

Lục Cẩm Dương cười yếu ớt, đánh gãy lời nói của Cố Du Hiên, "Ta đối với tỷ tỷ như thế nào?"

"Ta chỉ sợ ngươi nghĩ quẩn trong đầu, là ta suy nghĩ nhiều."

Cố Du Hiên nhẹ nhàng thở ra.

"Nếu ta thật sự nghĩ quẩn trong lòng? Ngươi sẽ làm như thế nào, chọn ta còn chọn tỷ tỷ." Long mi Lục Cẩm Dương khẽ động, trong ánh mắt nhìn không ra điểm khác thường.

"Du Hiên ca ca, ngươi lo lắng thừa, tuy rằng ta bình thường kiêu ngạo, nhưng cũng là người dám yêu dám hận, nàng đối với ngươi có ân, ta biết, vừa nãy chỉ là thuận miệng nói thôi."

"Thân mình Cẩm Dương còn chưa khỏi hẳn, sợ sẽ lây bệnh cho ngươi, ngày mai là ngày người đi Hàn Lâm viện, nên nghỉ ngơi sớm đi."

Nhìn biểu tình cổ quái của Cố Du Hiên, Lục Cẩm Dương trong lòng cười lạnh, hạ lệnh trực khách, nghĩ nàng là người ngốc sao, vì bảo vệ Lục Uyển Nhi lại không kiêng nể đến chất vấn nàng.

.....

Lúc ra cửa, sắc mặt Cố Du Hiên tái nhợt, ban đầu còn tưởng Lục Cẩm Dương ở Cố gia đã thay đổi, không nghĩ tới vẫn là bộ dạng không xem ai ra gì, nghĩ tới thái độ Lục Cẩm Dương đối với hắn ban nãy.

Quả nhiên là điều ngoa uông ngạnh, không biết phân biệt tốt xấu, nữ nhân tâm địa rắn rết như vậy, lại ở trước mặt của mình giả bộ dịu dàng nhu thuận.

Trần Oánh vốn định tiến lên chào hỏi, nhưng vẫn ngượng ngùng từ bỏ.

Cố Du Hiên con ngươi thâm trầm, mọi chuyện Lục Cẩm Dương làm khiến hắn thấy thực phản cảm, nếu không phải nàng còn có chỗ để dùng,

Hắn như thế nào sẽ nhường nhịn nàng như vậy.

Giờ phút này, bộ dạng Cố Du Hiên làm sao còn có nửa phần ôn nhu như ngọc, quanh thân đều lộ ra * dã tâm ham muốn quyền lực *.

Trong kỳ thi Điện thí, Trạng Nguyên hắn là áo gấm vinh quang về nhà, nhưng hắn lại không có người trợ giúp ở ngoài, vì vậy nên đứng hàng nhì.

Vốn tưởng rằng có người Hứa gia bảo đảm, còn có quan hệ của Lục Cẩm Dương. . . . Không ngờ cuối cùng chỉ làm được thất phẩm biên tu Hàn Lâm viện.

A.

Đây là xem thường hắn sao!

Một đôi tay yếu ớt nhanh chóng vòng qua phía sau lưng của Cố Du Hiên.

Lục Uyển Nhi xiêm y màu trắng sữa, thân hình như ẩn như hiện lấp ló ở phía sau, làm cho nàng ta càng thêm mị hoặc.

"Phu quân, thiếp chờ chàng đã lâu."

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: ám độ

Cố Du Hiên trên môi nở nụ cười, giấu đi thần sắc ban nãy, xoay người đem Lục Uyển Nhi ôm vào lòng, bàn tay không chút khách khí lướt nhẹ qua ngực của nàng ta.

Lục Uyển Nhi sắc mặt đỏ bừng, hô hấp chậm rãi tăng, con ngươi chứa đầy tình ý, "Phu quân."

"Ân?" Cố Du Hiên khiêu khích nói, "Làm sao vậy?"

Lục Uyển Nhi lảng lơ nói, "Phu quân, người thật hư."

"Thật không?"

"A." không kịp đề phòng, vành tai của nàng đã bị Cố Du Hiên ngậm lấy.

Lục Uyển Nhi hô lên một tiếng.

"Phu quân liên cho người biết cái gì mới thật sự là hư hỏng!"

Hai mắt Cố Du Hiên đỏ tươi, mạnh mẽ đem Lục Uyển Nhi ôm lấy, hướng về phía thư phòng, lập tức đè Lục Uyển Nhi xuống. Tay không an phận chạy loạn khắp người nàng, thuần thục di chuyển đến chỗ riêng tư.

Lục Uyển Nhi trong nháy mắt thất thần, lập tức kịp phản ứng, môi đỏ mọng giống như anh đào.

"Đừng nóng vội." Thanh âm nhẹ nhàng đem lời Cố Du Hiên đánh gãy, Lục Uyển Nhi uyển chuyển ngồi trên người Cố Du Hiên, vẻ mặt hàm chứa sắc xuân đang giúp Cố Du Hiên cởi quần áo .

Tê. . .

Cố Du Hiên không muốn tiếp tục đợi, vội vàng đem quần áo trên người Lục Uyển Nhi xé rách, nâng hai chân nàng ta lên, vật cứng rắn nhanh chóng tiến thẳng vào chỗ sâu kín, trong đầu lại không ngừng hiện lên ánh mắt của Lục Cẩm Dương.

Hai tay Cố Du Hiên lại dùng sức xoa bộ ngực, muốn đem bóng dáng Lục Cẩm Dương trong đầu gạt ra.

Lục Uyển Nhi gất gao cắn môi dưới, nén chịu nỗi đau mà Cố Du Hiên gây ra cho nàng, nếu không để ý, căn bản sẽ nhìn không ra dưới biểu tình sung sướng còn có một chút. Chán ghét!

"Uyển Nhi, Uyển Nhi."

Ngày lành cảnh đẹp, trong thư phòng, nữ tử cúi đầu rên rỉ cùng nam tử phát ra tiếng thở ồ ồ, làm cho người ta phải đỏ bừng mặt.

.

Ân ái qua đi, Cố Du Hiên đem Lục Uyển Nhi gất gao ôm vào trong ngực.

Cố Du Hiên thanh âm hơi khàn khàn, "Ngày hôm qua ủy khuất người, nhưng đáng trả là việc không thể tránh, Cẩm Dương so với người vào phù sớm hơn một bước, ta hiện tại bắt đầu làm quan , không thể để xảy ra lời đồn không tốt."

"Nếu không phải nể mặt Hà gia, lúc ấy người lại có hôn ước, ta tất nhiên sẽ không cưới nàng, hiện tại hiển nhiên là ông trời nguyện ý thành toàn cho chúng ta."

"Bất quá người yên tâm, về sau người không cần cúi đầu trước nàng, xem ra nương thực sự thích người , có nương che chở người, ta cũng có thể yên

lòng.

Trong lòng ta, ta chỉ thích một người duy nhất, đó là người."

Lục Uyển Nhi nhu thuận nằm trong lòng Cố Du Hiên, "Thiếp thân hiểu, chẳng qua chỉ là một ly trà, đó là bổn phận của thiếp."

"Phu quân, nói muội muội theo ta trở về được không!"

"Ta cảm thấy muội muội đối với ta không giống như trước, ta muốn nhân dịp này tạo cơ hội cùng muội muội giải thích rõ ràng, tránh cho nàng khổ sở."

"Cuối cùng vẫn là chúng ta có lỗi với nàng(Lục uyển nhi)."

Cố Du Hiên nhớ tới Lục Cẩm Dương kiều ngạo, nhìn không được phiền chán một lúc, lại nhìn đến biểu tình của Lục Uyển Nhi, không đành lòng cự tuyệt.

"Được, nếu người thích, ta sẽ nói với nàng ta một tiếng."

Hai người nói chuyện một hồi lâu, Cố Du Hiên mới lưu luyến đứng dậy, một đêm ân ái, làm cho Lục Uyển Nhi càng thêm phần quyến rũ.

"Đêm qua nàng vất vả rồi, nên ngủ thêm một lát, ta đã kêu Thanh Liễu ở ngoài canh chừng."

Hôn nhẹ lên trán Lục Uyển Nhi, "Chờ ta làm xong mọi chuyện, sẽ đi Lục phủ đón nàng, thuận đường cùng phụ thân mẫu thân thỉnh tội."

"Hảo."

Cố Du Hiên kinh ngạc ngẩng đầu, hiển nhiên thật không ngờ Lục Cẩm Dương đang chờ ở ngoài cửa.

"Cẩm Dương, người đứng ở đây bao lâu rồi?"

Cố Du Hiên nhú mày, nhìn thấy Lục Cẩm Dương mặt lạnh như băng, "Nếu đến đây vì sao không gọi ta."

Gọi người? Là muốn tự rước lấy nhục nhìn phu quân mình ở trong thư phòng cùng nữ nhân khác ôm ấp sao?

Thanh Liễu, nàng không phải không thấy, thời điểm thấy nàng vừa tới, nàng ta đã dùng tốc độ nhanh nhất biến mất ở trước mắt của nàng, chính là vẫn bị Lục Cẩm Dương trông thấy.

Hiện tại cuối cùng nàng cũng hiểu được, đòi trước tại sao ở thư phòng, Lục Uyển Nhi có thể dễ dàng mang thai như vậy, hóa ra sách trong phòng này rất có sinh khí.

Nàng khinh.

Thật sự làm nhục thánh địa đọc sách.

Lục Cẩm Dương âm thầm cười, "Du Hiên ca ca, hôm qua là Cẩm Dương không hiểu chuyện, tỷ tỷ trở về Lục gia thì ta phải theo giúp đỡ, sau đó thuận đường sẽ đi xem ngoại tổ mẫu, có được không?"

Lục Cẩm Dương xiêm y màu lam nhạt, tóc tùy ý búi lên, ở trên cài trâm hoa màu tím đậm, mắt hạnh đang nhìn ngắm cảnh vật xung quanh, môi đỏ mọng yếu ớt cười, thoát nhìn tâm tình rất tốt.

Khi Lục Cẩm Dương còn ở Lục gia, cách ăn mặc đều được chú trọng và rất thoải mái, sau này gả cho Cố Du Hiên, vì lấy lòng Cố lão thái, nên tất cả đều đổi thành mặc đơn giản.

Có nhiều người nói không quan tâm đến dung mạo, nhưng thật sự là có mấy ai làm được.

Nếu có làm được, thì sẽ trong bao lâu.

Cố Du Hiên lại không để ý đến vẻ đẹp thật sự của nàng? Phải nói là hắn chưa từng nhìn nàng thật kỹ.

"Người có thể nghĩ như vậy là tốt, Cẩm Dương, người phải hiểu, lý do của ta là bất đắc dĩ." Vốn Cố Du Hiên đã đáp ứng Lục Uyển Nhi, liền tính toán sẽ đi tìm Lục Cẩm Dương bắt nàng trở về, xem như nàng ta thức thời, miễn cho chính mình một phen trắc trở.

Trước khi thành thân, Cố Du Hiên đối với Lục Cẩm Dương hoàn toàn che chở, sau này, khi đã là người một nhà, hắn dần dần lộ ra bản tính, đối với Lục Cẩm Dương, có chút không hài lòng là sẽ mở miệng chỉ trích.

"Đi xem ngoại tổ cũng tốt." Cố Du Hiên ánh mắt mỉ mỉ, ngoại tổ Hà gia. là nơi mà người khác không thể xem thường.

Chủ quản hiện giờ của Hà gia chính là Hà Nhị gia, bản thân người này lại là truyền kỳ trong nước.

Hà gia vốn dĩ là thương nhân, cho tới thế hệ Hà Nhị gia, thì bắt đầu báii sư học tập, làm cho mọi người khắp nơi gấu cột, toàn thân đã đầy hơi tiền mà còn muốn mua danh trục lợi, kết quả thì Hương, thì Hội, thì Đình lại liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, thì những lời chế giễu mới được lắng xuống, ông có công lao rất nhiều trong việc triều chính, vốn vẹn thời gian tám năm liền có thể làm được nhị phẩm lại bộ thượng thư, lại thường đề ra các phương pháp đặc biệt, nên rất được lòng hoàng thượng.

Khiến không ít người hâm mộ, nói chính xác hơn là ghen tị. Cố Du Hiên đem phần nợ giấu xuống, nếu được Hà gia tương trợ, bên trong triều đình còn có người dám ngăn cản sao?

Hà gia cung chiều Lục Cẩm Dương như thế nào, mọi người đều biết, chính là biết rõ mình và Lục Cẩm Dương đã thành thân, lại đổi chuyện mình gặp nạn chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Xem ra thành kiến Hà gia đối với mình quả thật không nhỏ.

Trong lòng Cố Du Hiên có chút khó chịu.

"Đến khó phòng chọn thứ gì tốt đưa qua Hà gia, giúp ta thỉnh tội với ngoại tổ."

"Còn lễ vật của Uyển Nhi, Lục gia cũng là nhà của người, không thể đơn giản, Hứa gia tốt xấu như thế nào đối với chúng ta cũng từng có ân, nên cảm tạ thật tốt, nếu vậy thì chọn giống ngoại tổ mẫu đi."

Để Lục Cẩm Dương đi chuẩn bị lễ, ở ngoài mặt là xem trọng nàng, nhưng nguyên nhân sâu xa trong đó thì phải suy nghĩ mới có thể biết được.

Lúc trước thời điểm nàng gả vào Cố gia, một trăm hai mươi rương đồ cưới dài mười dặm được nâng từ ngoài vào phố mang vào, mà Cố gia tài sản không có bao nhiêu.

Làm sao có đồ để tặng?

Đây chính là lấy đồ cưới của nàng một cách trắng trợn !

Lục Cẩm Dương đem tức giận trong lòng nhin xuống, "Như vậy không tốt lắm, lễ của hai nhà không thể giống nhau, nếu Du Hiên ca ca tín nhiệm, vậy mọi việc cứ giao cho Cẩm Dương làm. Tất nhiên sẽ không để người khác phát hiện sai sót."

Nhân lúc Cố Du Hiên không để ý, khoe miệng Lục Cẩm Dương đã cong thành một đường.

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: trở về

Ngày trong xanh, cây cỏ cũng xanh, hương hoa thơm ngát, nếu nói một khắc trước Lục Uyển Nhi còn vì Lục Cẩm Dương đáp ứng cùng nàng quay về Lục gia mà cao hứng, thì bây giờ nghe thấy Lục Cẩm Dương vì mình mà tỉ mỉ chuẩn bị lễ vật liền cười không nổi .

Đại minh hôn tục, nếu cưới hỏi đẳng hoàng, thì sau khi thành thân ba ngày, phải cùng trượng phu quay về nhà mẹ đẻ báo lạy, thì mới chứng minh được mối quan hệ của hai người, nhưng Cố Du Hiên phụng mệnh hoàng thượng, vốn không thể bởi Lục Uyển Nhi cùng nhau trở về, ý định ban đầu của nàng là muốn hấn chọn lễ vật tốt một chút thì may ra mới chiếm được cảm tình của Hứa thị, chờ hấn hoàn thành mọi chuyện xong thì đến thỉnh tội.

Lễ vật đưa về nhà mẹ đẻ kị nhất riêng lẻ, phải là số chẵn, ý chỉ phu thê thành đôi, trăm năm hảo hợp, số lẻ thường tượng trưng cho điềm xấu.

Mà lễ Lục Cẩm Dương chuẩn bị, gồm có ngũ mai đồng tiền, bốn vòng tay màu trắng bạc, ba cây quạt, tám ly trà.

Đây chẳng phải là đi ăn mày sao?

Ngũ tứ tam bát!

Lục Cẩm Dương đủ ngoan độc!

Bên trong đại sảnh, Trần Oánh lá gan sợ hãi đang nhìn Hứa thị, yếu ớt nói, "Lục phu nhân. . . Lục phu nhân hảo, nô tỳ phụng mệnh phu nhân đưa Nhị phu nhân đến thăm người."

"Người nói cái gì?" Giống như nghe được trò cười, nụ cười trên mặt Hứa thị cứng đờ.

Lục Uyển Nhi quay về, Cố Du Hiên không tới vì phụng mệnh hoàng thượng thì không nói gì, thế nhưng Cố gia chỉ phải tới một con nhóc, trừ bỏ nha hoàn hồi môn bên người Uyển Nhi là Thanh Liễu, cũng không còn người nào khác, đây không phải là cố ý làm mất mặt Lục phủ sao.

Trong lòng Trần Oánh biết Hứa thị đã tức giận đến cực độ, nhưng đây là mệnh lệnh của Lục Cẩm Dương, bất chấp khó khăn, đành mở miệng nói một lần nữa, "Nô tỳ đưa Nhị phu nhân đến Lục phủ thăm viếng."

"Làm càn."

"Đây là Cố gia nhà làm quan, có cấp bậc lễ nghĩa sao? Tốt xấu gì Uyển Nhi nhà ta cũng là đại tiểu thư của Lục phủ, ủy khuất làm bình thê gả cho Cố gia nhà các người, chính là nhà Cố gia các người có phúc, các người lại không biết trân trọng, tùy tiện phải một hoàn đưa Uyển Nhi trở về, người đem Lục gia ta xem thành cái gì, khinh thường Hứa gia ta không tồn tại sao?"

Hứa thị đầu đội trâm kim phượng màu vàng, áo khoác hình Khổng Tước, cảm phục thù hoa văn rực rỡ, mắt xé lợi hại đang nhìn chằm chằm Trần Oánh, dĩ nhiên là mang theo tức giận.

Cả đời của nữ nhân sường hay khổ một phần đều nằm ở hôn nhân, vốn dĩ nàng không đồng ý gả Lục Uyển Nhi cho Cố Du Hiên, là do Uyển Nhi khăng khăng đòi gả, nên nàng mới thoả nhượng, mặc dù Cố Du Hiên nâng đại kiệu đến đón Uyển Nhi vào Cố phủ, nhưng Hứa thị vẫn cảm thấy Uyển Nhi nhất định sẽ chịu thiệt, cũng không nghĩ tới, Cố gia lại đối xử với Uyển Nhi như vậy, chỉ có di nương mới có thể tùy tiện phải một nha hoàn đưa đón.

Nếu như truyền ra ngoài, sau này Lục Uyển Nhi làm sao có thể ngẩng cao đầu mà sống, việc này mọi người mà biết, thế nào ở sau lưng cũng bàn tán linh tinh!

Còn lễ vật này, đây là cái gì!

Hứa thị tức giận nói, "Lục Cẩm Dương đang ở đâu?"

Ngày trước Uyển Nhi phải người tới đưa tin, nói sẽ thuyết phục Cố Du Hiên khiến cho Lục Cẩm Dương cùng nhau trở về.

"Phu nhân nói, ngày hôm nay là ngày đoàn tụ của Nhị phu nhân với Lục phủ, về sau Nhị phu nhân đã là người của Cố gia, sẽ khó có cơ hội quay trở lại, nàng sẽ không đến quấy rầy, bất quá xin thân gia phu nhân hãy yên tâm, chờ Nhị phu nhân ở đủ ngày, nàng sẽ tới đón Nhị phu nhân hồi phủ."

Sau khi nói xong những lời mà Lục Cẩm Dương dạy, trong lòng Trần Oánh nom nớp lo sợ, sau lưng mồ hôi đã chảy ròng ròng, Hứa thị hay Lục gia, nàng đều rất sợ, bởi vì chỉ cần nói mấy câu bất hòa tâm ý, nàng nhất định sẽ bị xử lý. Ngay tại buổi sáng, lúc đầu Lục Cẩm Dương còn khách khí tiêu sái ở cổ kiệu phía sau Lục Uyển Nhi, ai ngờ lúc sau liền thay đổi chủ ý, nói là lúc này nàng quay về Lục gia sẽ không hợp cấp bậc lễ nghĩa, tạm thời đi ngoại tổ gia trước dàn xếp hết mọi chuyện, khi nào Lục Uyển Nhi quay về thì sẽ báo cho nàng một tiếng.

Đúng là nàng xui xẻo, nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, trở thành nha hoàn bị Lục Cẩm Dương nhìn trộm, cùng đi với Lục Uyển Nhi, Lục Cẩm Dương còn có lòng nhắc nhở nàng, nên tránh thời gian có Lục Nguyên, nếu không hai người đồng thời ở đây, nàng nhất định sẽ khổ sở.

Nhưng chỉ cần một mình Hứa thị, cũng đã làm cho da đầu người ta phải run lên.

"Còn có. Còn có, phu nhân nói, hi vọng Lục phu nhân sẽ thích lễ vật mà nàng đã chuẩn bị. Lễ tuy đơn giản nhưng tâm ý thì nhiều, đều là chọn lựa kỹ càng mới có được."

Lời này của Lục Cẩm Dương quả nhiên có ý tứ, ý là nói cho Hứa thị biết, đồ vật này nọ không quan trọng, quan trọng là ... thành ý, nếu Hứa thị ghét bỏ, chẳng phải là trọng giàu khinh nghèo sao.

"Người." Hứa thị nổi giận, giờ tay tính đánh Trần Oánh.

Vẫn là Lục Uyển Nhi đứng lúc, đem tay Hứa thị ngăn lại.

"Mẫu thân, thỉnh người vào trong bàn bạc với nữ nhi một lúc." Lục Uyển Nhi mỉm cười, "Xin cô nương chờ một lát."

"vâng." Trần Oánh giải vây cho Lục Uyển Nhi, Trần Oánh tự nhiên cảm động đến rơi nước mắt, không ngừng đáp lời, không biết phu nhân tại sao lại đem việc này giao cho nàng, bất quá nghĩ lại, nếu làm tốt việc này, về sau trước mặt phu nhân nàng càng có thêm địa vị.

"Uyển Nhi, vì sao lại can mẫu thân." Vào nội đường, Hứa thị khó hiểu hỏi, "Vốn dĩ do tiểu tử Cố Du Hiên trèo cao, mẫu thân tất nhiên sẽ không để cho bọn họ ủy khuất người như vậy."

"Mẫu thân, sính lễ đã nhận, nữ nhi đã là người của Cố gia, hiện tại tức giận, sẽ không có lợi cho tương lai sau này của nữ nhi."

thân mình Hứa thị có chút run rẩy, đem toàn bộ cốc trà trên bàn đánh vỡ, "Cố Du Hiên là phu quân của người, vậy còn Lục Cẩm Dương!"

"Nha đầu kia không biết tốt xấu, muốn làm người khó xử."

Lục Uyển Nhi nhú mày, "Có thể nàng ta vô tình, hoặc do Vương ma ma bên người chỉ bảo."

Hà thị cấp nha hoàn lưu lại bên người Lục Cẩm Dương cũng không đơn giản, Vương ma ma làm việc thành thực còn hiểu một ít đạo lý, Liên Sinh trời

sanh tính cách điềm tĩnh làm việc chừng chặc, Thất Vĩ thì thông minh hiểu động, cứng mềm có đủ, ai cũng có sở trường riêng.

Hứa thị con người xẹt qua một tia tàn độc, "Mama bên người Lục Cẩm Dương? Nếu nàng ta cản trở thì trừ khử, người không làm được thì giao cho nương làm."

Hứa thị đây là muốn nhúng tay vào việc của Cố gia !

Tất nhiên bị Lục Uyển Nhi ngăn lại, Cố Du Hiên khôn khéo, như thế nào chịu được kẻ khác dùng quyền lực làm việc sau lưng mình, không thể vì một hạ nhân mà làm cho hấn không thoải mái.

Lục Cẩm Dương chính là ví dụ tốt nhất !

"Nương, người yên tâm, nữ nhi tự có chủ trương." Lục Uyển Nhi nói.

Hứa thị thở dài một hơi, "Uyển Nhi, không phải nương đã nói với người, trong triều đình người hiền quý nhiều biết bao nhiêu, lấy thân phận của người, mặc dù không lấy chồng Vương Công quý tộc, chọn người tài tốt vẫn có, vì sao."

"Vì sao nhất định chọn Cố Du Hiên, còn muốn khuất thân đi làm bình thân của hấn, đứng dưới Lục Cẩm Dương!"

Lục Uyển Nhi cầm tay Hứa thị, "Nương, không nói đến tình trạng hiện tại của Du Hiên như thế nào, hấn đứng nhì trong kỳ thi Điện thí, đã chứng minh hấn là người có tài, hưởng hồ ngoại tổ cùng cậu không phải cũng nói qua Cố Du Hiên xứng với hắc mã, ngày sau tất nhiên sẽ chiếm được vị trí đứng đầu."

"quan trọng là nữ nhi thích chàng." Lục Uyển Nhi khóe miệng cười nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thêm Hương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: ngoại tổ

"Uyển Nhi."

Con người Lục Uyển Nhi buông xuống, ần ần có chút đau thương, lúc ấy Hứa thị liền mềm lòng.

Trong phút chốc, giọng Hứa thị nghẹn ngào, "Uyển Nhi, lúc trước ở trong phủ, người nói với nương, không cần chăm sóc nha đầu kia, cứ bỏ mặc nó, hiện giờ nha đầu kia lại giống như con ngựa hoang, thanh danh đã bị hủy, không nói đến quá khứ như thế nào, hiện giờ đã lập gia đình vì sao người đối với nàng vẫn còn dung túng, còn ở trước nàng cúi đầu, nương không rõ, rốt cuộc là vì sao?"

"Người yên tâm, chỉ bằng Lục Cẩm Dương, nàng tuyệt đối không phải là đối thủ của nữ nhi." Khóe miệng Lục Uyển Nhi hiện lên một tia cười lạnh.

Từ bé đến giờ, Lục Cẩm Dương đều bại trong tay của nàng, lần này Cố Du Hiên cũng không ngoại lệ.

Lục Uyển Nhi chìm trong suy nghĩ, nàng muốn Lục Cẩm Dương đều phải thua nàng, chỉ cần nàng ở Cố gia, còn lo không có cơ hội sao, chỉ cần nói vài câu, Lục Cẩm Dương chắc chắn sẽ nhịn không được.

Nàng muốn thắng Lục Cẩm Dương, muốn cho cả cuộc đời của Lục Cẩm Dương chỉ toàn là ác mộng, giải quyết như vậy chẳng phải là quá dễ dàng cho nàng ta sao.

Nàng nhớ rõ, cũng trong một ngày xuân ấm áp như thế này, tình cảm giấu kín từ lâu, nàng cố lấy dũng khí hướng người ấy thổ lộ cõi lòng, thậm chí đã chuẩn bị tốt tất cả, đôi mắt chỉ nhận được sự cự tuyệt vô tình, người ấy lại đem tôn nghiêm của nàng tùy ý giẫm đạp.

Ngực Lục Uyển Nhi bỗng nhiên quặn đau, nàng nói người ấy sau này nhất định sẽ hối hận, từ đó liền cắt đứt quan hệ.

"Phụ thân vẫn cần mẫu thân trợ giúp"

"Đó là tất nhiên, cho dù ngày sau người cùng Lục Cẩm Dương nổi lên tranh chấp, phụ thân nhất định sẽ che chở cho người." Biểu tình Hứa thị thoáng dịu xuống.

Sau khi được Lục Uyển Nhi khuyên bảo, cuối cùng Hứa thị cũng hiểu ra, đành gắng gượng tiếp nhận, làm cho Trần Oánh vô cùng cảm kích.

.

Thoạt nhìn tâm tình của Lục Cẩm Dương rất tốt.

Xuyên thấu qua rèm cửa trên xe ngựa, nàng lẳng lặng nhìn ngắm cảnh vật ở xung quanh, trên đường cái thanh âm các tiểu thương đang rao bán, thanh âm tiểu hài tử nô đùa, làm cho nàng cảm thấy thực hạnh phúc.

Hôm qua mưa to suốt một đêm, giống như đem hết mọi thứ hèn hạ tăm tối nhất thế gian mà rửa sạch, Lục Cẩm Dương đang thích thú hít thở bầu không khí mới mẻ này.

Đã bao nhiêu lâu nàng chưa thấy qua cảnh tượng hoạt bát như vậy.

Khi còn ở thiên viện, nàng gần như đã tách biệt với bên ngoài.

Bảng hiệu Hà phủ từ xa đã có thể nhìn thấy, hai chữ mạ vàng nổi bật nhanh chóng đập vào mắt Lục Cẩm Dương, khỏe mắt nàng hiện một tia ấm áp, đây là nơi nàng quen thuộc nhất, cũng là nơi mà nàng cảm thấy áy náy vô cùng, thậm chí vào đêm khuya nàng còn mơ thấy bản thân mình đứng trước cửa Hà phủ, nhưng lại do dự không dám bước vào.

Ngoại trừ cao hứng, Lục Cẩm Dương còn có một chút khẩn trương.

Kiếp trước, một nhà ngoại tổ bởi vì triều đình có biến nên họa ập đến, cả nhà nàng bị tịch thu tài sản, giết hết mọi người, ngay cả dòng họ xa cũng bị liên lụy, Hà gia phồn thịnh giống như phù dung sớm nở tối tàn, vồn vện chỉ trong một ngày liền lụn bại ngã xuống.

Lúc trước lòng của nàng đều đặt trên người Cố Du Hiên, đối với chuyện ở ngoài, hết thảy đều không quan tâm, chỉ nghĩ cách làm thế nào để Cố Du Hiên tín nhiệm nàng một lần nữa, lúc đó nàng mang thai Thanh nhi được tám tháng, nghe được tin do Trần Oánh cố ý nói, liên tục ngã vài bước, cho nên Thanh nhi không đủ tháng liền sinh ra, nàng cũng tuyệt nữa khó sanh mà chết.

Cẩm Dương nhớ ngoại tổ mẫu cả đời kiêu ngạo, cuối cùng lại dùng chín thước lụa trắng kết liễu cuộc đời của mình, chắc hẳn người đã rất tuyệt vọng.

Là nàng nhiều lần đã phụ tâm ý của ngoại tổ, vậy mà trước khi chết người còn lo lắng cho ngoại tôn nữ là nàng về sau có sống tốt hay không.

Khỏe môi Lục Cẩm Dương cần đến trắng bệch, cả đời này, bất luận như thế nào, nàng đều phải bảo trụ Hà gia thật tốt.

"Cố phu nhân. Thật sự xin lỗi, lão phu nhân có mệnh lệnh, người của Cố gia không được phép xuất hiện tại đây, cho nên. . . thỉnh Cố phu nhân hãy quay về."

Quản gia Hà phủ cúi đầu, khiêm tốn nói, hạ nhân từ xa đã trông thấy xe ngựa của Lục Cẩm Dương, hẳn tất nhiên là đi bẩm báo lão phu nhân, việc không cho tiểu thư vào cửa là lão phu nhân tự mình hạ lệnh, hẳn ở giữa truyền lời, không dám câu gì quá đáng, chỉ cầu Lục Cẩm Dương thủ hạ lưu tình, đừng đem tức giận trút trên người của hắn.

Đúng như dự kiến, Lục Cẩm Dương thân nhiên cười, "Không có việc gì, ta hiểu, ta không trách người."

Lúc ấy nàng không quan tâm đến sự ngăn cản của ngoại tổ, cố ý cùng Tiêu gia hủy bỏ hôn sự, thời điểm gả cho Cố Du Hiên, ngoại tổ mẫu đã nói, Cố gia cùng Hà gia nàng chỉ có thể chọn một, là nàng đã làm ngoại tổ mẫu tức giận.

Tiểu tứ thờ phào một cái.

Lục Cẩm Dương đột nhiên quỳ xuống, dáng người kiên cường, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, "Ngoại tôn nữ bất hiếu Lục Cẩm Dương thỉnh an ngoại tổ mẫu, hy vọng tổ mẫu khỏe mạnh."

Tiểu tứ giống như nhìn thấy quỷ, kinh hãi đến mức miệng không khép lại được.

"Phu nhân, người làm cái gì vậy?" Vương ma ma cùng Liên Sinh mở to hai mắt nhìn.

Thái độ Lục Cẩm Dương kiên quyết và chân thành nói, "Các người không cần khuyên ta, lòng ta đã định."

Tiểu tứ không tin vào mắt mình, vội vàng phân phó thủ vệ canh cửa, rồi nhanh chóng rời đi, Hà lão phu nhân tuy rằng ra lệnh, không cho Lục Cẩm Dương tiến vào Hà phủ nửa bước, nhưng nếu để ý kỹ một chút, sẽ biết được lão phu nhân chẳng qua chỉ là nhất thời tức giận mà thôi.

Đề cho Đại tiểu thư đường đường chính chính quỳ trước cửa, ai u, đây là chuyện gì đây!

"Phu nhân, người."Biểu tình trên mặt Liên sinh thay đổi không ngừng.

Ai cũng không nghĩ tới, Lục Cẩm Dương lại dùng cách như vậy đến thỉnh tội.

Wang ma ma cùng Liên Sinh nhìn nhau gật đầu, liền quỳ gối ở phía sau Lục Cẩm Dương. Mặc kệ Lục Cẩm Dương làm cái gì, các nàng nhất định sẽ làm theo ... tận lực chống đỡ cho phu nhân của các nàng.

Lục Cẩm Dương không có ngăn cản, cũng không nhiều lời, chỉ im lặng quỳ, đối với ánh mắt khác thường của người xung quanh nhìn như không thấy.

Ở trong lòng của nàng, ai cũng không quan trọng bằng ngoại tổ mẫu.

.....

Hà lão thái xiêm y màu nâu nhạt, hoa văn hình mây uốn lượn, tóc bạc trắng gần hết đầu, ánh mắt sâu đang rục rịch sáng.

Rõ ràng người đã ngoài sáu mươi, giờ phút này lại giống như đứa nhỏ, lại cố ý làm ra vẻ không quan tâm, "Nói Cố phu nhân rồi đi đi, Hà phủ nhỏ bé, không tiếp được Cố phu nhân cao cao tại thượng."

Hà thị qua đời sớm, để lại Lục Cẩm Dương bảy tuổi, còn có Lục Cẩm Thịnh chỉ mới lọt lòng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Cẩm Dương, khi đó nàng đang ngồi trong phòng khóc nức nở, Hà lão phu nhân liền tự nói với mình, Lục Cẩm Dương tuy rằng không có mẫu thân, nhưng nàng còn có ngoại tổ mẫu, còn có toàn bộ Hà gia yêu thương.

Thậm chí có khi còn đem Lục Cẩm Dương bảy tuổi cõng ở trên lưng, làm nàng vui vẻ, chỉ cần Lục Cẩm Dương vui vẻ, Hà lão phu nhân cái gì cũng cố gắng làm.

Lúc ấy Lục Cẩm Dương không biết bị Cố Du Hiên bỏ bùa mê gì, nhất định cùng Tiêu gia hủy bỏ hôn sự, nàng lấy thân phận ngoại tổ mẫu khuyên bảo cũng không thể nào ngăn cản, khiến nàng tất giận, nằm trên giường rất lâu.

Lục Cẩm Dương thật sự quyết tâm, thành thân gần một năm, cũng không quay về Hà gia một lần nào.

Nàng giận Lục Cẩm Dương không nên người, nhưng đau lòng nhiều hơn, đứa nhỏ nàng cưng chiều trong lòng nhiều năm như vậy, cuối cùng lại tới nhà người khác chịu ủy khuất.

Thời điểm nàng nghe tin Lục Uyển Nhi lấy thân phận bình thê gả cho Cố Du Hiên, suýt nữa mang theo cậu của Lục Cẩm Dương san bằng Cố gia. Cuối cùng vẫn bị lão thái gia ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: cẩm thịnh

Hà lão phu nhân tuy rằng ngoài miệng nói, nếu Lục Cẩm Dương gả cho Cố Du Hiên, nhất định nàng sẽ không quan tâm tới ngoại tôn nữ này, nhưng trong lòng vẫn âm thầm quan tâm Lục Cẩm Dương như trước.

Bằng không thì ai có thể nghĩ đến, đầu bếp tại Cố phủ lại chính là nha hoàn thân cận bên người nàng, mục đích là đem tin tức của Lục Cẩm Dương báo cáo cho nàng biết, cũng để phòng ngừa Lục Cẩm Dương xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nàng có thể giúp đỡ.

Cố Du Hiên bị vụ hãm chuyện làm bậy, Hà lão phu nhân liền đi đi lại lại trước cửa Hà phủ suốt hai ba ngày, hy vọng Lục Cẩm Dương tới tìm nàng.

Thật sự nàng làm sao có thể mặc kệ ngoại tôn nữ duy nhất này!

Kết quả có xấu như thế nào, cho dù Lục Cẩm Dương không tìm nàng hỗ trợ, Cố Du Hiên cũng sẽ không có việc gì, thời điểm cuối cùng, cậu của hân, Hà Nhị gia đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Thật là hài tử ngốc, nàng nói không quan tâm nữa, Lục Cẩm Dương thế mà lại tin. Khóe mắt Hà lão phu nhân ẩm ướt, không biết ngoại tổ mẫu sẽ đau lòng sao?

Thà rằng để bản thân chịu ủy khuất, nhất định cũng không chịu cúi đầu.

Kỳ thật tính tình của Lục Cẩm Dương, rất giống với nàng, tính tình mạnh mẽ, hiếu thắng, không chịu cúi đầu, nhưng Lục Cẩm Dương so với nàng lại thiếu đi sự khôn khéo. Phải biết rằng, Hà lão phu nhân làm đương gia tổ mẫu, đối đãi lòng người, chính mình có rất nhiều thủ đoạn.

Hiện giờ Lục Cẩm Dương đến đây, trong lòng lão phu nhân rất cao hứng, nhưng không thể hiện ra ngoài, định lúc sau mới nói với hạ nhân đồng ý cho Lục Cẩm Dương đi vào, trong lòng lại hi vọng Lục Cẩm Dương có thể kiên trì ý định.

"Người nói với nàng như thế nào, phản ứng của nàng ra sao?"

Tiểu tứ bẩm báo, "Nô tài đã dựa theo lời lão phu nhân truyền lời lại cho Đại tiểu thư, Đại tiểu thư không chỉ không đi, còn quỳ gối trước cửa đại môn

(chính), nói. . . Nói muốn thỉnh an lão phu nhân."

"Quý. . . Quý gối trước cửa đại môn?" Hà lão phu nhân không tin liền hỏi lại lần nữa.

Tiểu tứ, "Đúng vậy thưa lão phu nhân, thái độ của tiểu thư rất kiên quyết, cũng không có phản ứng gì quá mức, tựa hồ giống như biết lão phu nhân sẽ không cho nàng vào."

Hà Nhị phu nhân Du thị liếc mắt nhìn Hà Nhị gia, muốn hấn vì Cẩm Dương mà van cầu lão phu nhân.

Nhị gia bất đắc dĩ lắc đầu. Tính tình của mẫu thân trong lòng hấn hiểu rõ, đây là thời điểm mấu chốt, Lục Cẩm Dương phải chính mình vượt qua, nếu giờ phút này hấn cầu tình, khó tránh khỏi nẫu thân tức giận, nhất định sẽ đem Cẩm Dương đuổi đi.

Hiện tại chỉ có thể hi vọng đứa nhỏ Cẩm Dương này có thể kiên trì trong chốc lát, lão phu nhân tuy rằng nói năng chua ngoa, mục đích chỉ muốn xem phản ứng của Lục Cẩm Dương như thế nào, bất quá là trong lòng có hờn dỗi không nói ra thôi.

Tiểu tứ tiếp tục nói, ". . . Lão phu nhân, tiểu nhân có nên đi nói với tiểu thư không cần quý nữa."

"Không cần xen vào, nàng nguyện ý như vậy thì cứ để nàng như vậy đi, ta đã sớm không dạy dỗ được nàng."

Hà lão phu nhân cố tỏ ra bình thường, đối Hà Nhị gia cùng Du thị nói, "Chúng ta tiếp tục uống trà."

Hôm nay trong triều không có việc gì, Hà Nhị gia biết tâm tình lão phu nhân không tốt, cố ý mang phu nhân Du thị đến cùng Tần thị nói chuyện, giải sầu.

Du thị cười yếu ớt không nói gì, nàng là con dâu từ ngoài gả vào, lại được Hà lão phu nhân coi trọng nhiều năm, nên khi nói gì cũng đều phải suy nghĩ thật kĩ.

Hà Nhị gia là con trai ruột còn chưa mở miệng, nàng cũng sẽ không tự làm bản thân mất mặt.

Hà lão phu nhân dường như có chút do dự, có phải nàng trách móc quá nặng nề, nên Cẩm Dương thật sự đi rồi.

Gọi Tiểu tứ đi truyền lời, "Tiểu Tứ, người đi nói với nàng, đừng quý nữa, bảo nàng vào trong, thân thể ta không được thoải mái."

"Vâng" Tiểu tứ chạy một mạch.

"Tình Tu, đôi mắt người sao lại có quầng đen như vậy, đêm qua ngủ không ngon sao? Hay do tiếng mưa quá lớn, làm ồn người?" Hà Nhị gia cười tủm tỉm, nhìn bộ dạng khác thường của Du thị.

Du thị hiểu ý cười cười, "Làm Nhị gia lo lắng, thiếp thân thật sự ngủ không ngon, chỉ cần thanh âm hơi lớn là có thể nghe được, hôm qua trời lại mưa suốt một đêm"

"Trước mắt tuy rằng đã vào mùa xuân, nhưng nước mưa như trước vẫn còn lạnh, ngay cả thêm đá e rằng đã lạnh như băng! Mưa lại đánh từng đợt lớn vào, cho nên mới ngủ không ngon giấc!"

Hà Nhị gia giống như Vô Ý nói, "Đúng vậy, năm nay mùa xuân cũng không biết làm sao, rõ ràng là tới ngày, lại lạnh đến mức như vậy."

Hà lão phu nhân đi qua đi lại, lăm bằm trong miệng, "Đêm qua mưa rất lớn, lại còn suốt một đêm?"

Cửa lớn Hà phủ vốn xây bằng đá cẩm thạch rắn chắc, đêm qua lại mưa, nhất định sẽ rất lạnh. Quý như vậy làm sao có thể chịu đựng được.

"Buổi tối nhớ phân phó hạ nhân, chuẩn bị nước nóng cho nàng, sẽ giảm đau chân." Hà Nhị gia tiếp tục nói.

Du thị mỉm cười gật đầu, "Thiếp thân đã biết."

"Các người nói. . . ." Hà lão phu nhân bộ dạng đau lòng.

"Đứa nhỏ này bình thường là người có chủ kiến, như thế nào hôm nay lại ngốc như thế, đi cũng không đi, lại quý như vậy."

Hà lão phu nhân đứng ngồi không yên, sự đau lòng có thể thấy rõ, từ bé đến giờ, Lục Cẩm Dương có khi nào phải chịu ủy khuất như vậy đâu.

"Hơn nữa, Cẩm Dương sống không dễ dàng, không có mẫu thân không nói, khi ủy khuất cũng không có người để trò chuyện."

Hà Nhị gia nhìn bộ dạng không yên lòng của Hà lão phu nhân, nghĩ thầm, đợi thời cơ thích hợp, mới chậm rãi nói, "Mẫu thân, nghe nói Cẩm Dương mấy ngày trước còn rơi xuống nước."

Du thị phụ họa nói, "Đúng vậy mẫu thân, không nên để Cẩm Dương lại sinh bệnh, bệnh giảm xuống đã là chuyện rất khó rồi."

"Này. . . ." Hà lão phu nhân nhất thời cứng họng, "Còn rơi xuống nước."

"Đúng vậy, mẫu thân!"

Du thị tươi cười phân phó Tiểu tứ, "Còn không mau mời tiểu thư đến."

Tần thị tuy rằng không nói sẽ đồng ý, nhưng trong lòng đã muốn gật đầu.

Ở Hà phủ, Lục Cẩm Dương vĩnh viễn sẽ luôn được chào đón.

Nghe được Tiểu tứ mời nàng vào cửa, Lục Cẩm Dương như trút được gánh nặng, lúc này mới nở nụ cười.

Nàng biết tổ mẫu giận nàng, nhưng vẫn lặng lẽ quan tâm nàng như trước, kiếp trước nàng mù quáng nông cạn, ngay cả nhìn mặt ngoại tổ mẫu lần cuối, nàng cũng không nhìn được, đây là chuyện khiến cho nàng cả đời ân hận.

Chẳng qua quý lâu, đầu gối có chút đau, đi lại không tránh khỏi run rẩy, Lục Cẩm Dương âm thầm đưa tay đặt phía trên đầu gối, rồi nhẹ nhàng xoa.

Ngẩng đầu, nhìn thấy phía sau núi giả, lộ ra một góc y phục màu lam, Lục Cẩm Dương nhú mày, mới vừa rồi thời điểm nàng quý ở cửa, liền cảm giác dường như có người đang nhìn mình.

Nhưng không ngờ ở phía sau núi giả quả thực có người.

Lục Cẩm Dương tò mò rốt cuộc là ai, muốn tiến lên nhìn xem, Lục Cẩm Thịnh một thân y phục màu lam, lộ ra áo trong màu bạc thêu hoa tương liên, đang cúi đầu, bộ dạng thoát nhìn rất mất mát, cũng không phát hiện Lục Cẩm Dương đã đứng trước hắn.

Nhìn thân hình nho nhỏ trước mặt, cả người lại lộ ra nồng đậm sự bất an cùng bất lực, Lục Cẩm Dương chỉ cảm thấy cổ họng giống như bị nghẹn lại, thật lâu sau mới nhẹ nhàng nói, "Cẩm Thịnh."

Tiểu nam hài trước mặt này, đúng là đệ đệ của nàng, Lục Cẩm Thịnh.

Lục Cẩm Thịnh đột nhiên ngẩng đầu, tròn mắt nhìn Lục Cẩm Dương.

Liên Sinh sốt ruột nói, "Phu nhân, chúng ta nên đi qua lão phu nhân trước, người đang đợi."

Nàng sợ Lục Cẩm Dương sẽ phát hỏa với Lục Cẩm thịnh.

Nhìn ánh mắt sợ hãi của Lục Cẩm Thịnh, Lục Cẩm Dương kìm nén lại sự đau đớn trong lòng, liền hỏi, "Cẩm Thịnh, bệnh đã đỡ hơn chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thêm Hương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: mềm lòng

Dù Lục Cẩm Dương có cố gắng dùng ngữ điệu mềm mại như thế nào, Lục Cẩm Thịnh vẫn có chút phòng bị nhìn Lục Cẩm Dương.

Sợ rằng tỷ tỷ gần gũi với mình chỉ là ảo giác.

Từ nhỏ không có mẫu thân, Lục Cẩm Thịnh đã tự mình học cách thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt của người khác, nhất là đối với tỷ tỷ, chỉ cần nàng chau mày liền biết nhất định Lục Cẩm Dương đang mất hứng.

Lục Cẩm Thịnh không lộ rõ biểu tình, mím môi không nói.

Tuy rằng phản ứng của Cẩm Thịnh, nàng đã lường trước, nhưng khi đối mặt, Lục Cẩm Dương vẫn cảm thấy hổ thẹn, nhìn xem lúc trước nàng đã làm gì, liên tục tổn thương tới người quan tâm, lo lắng cho nàng, đúng là nàng đang phải trả giá.

Nàng hiểu rõ, trong khoảng thời gian ngắn, sẽ không thể nào thay đổi được hình tượng của nàng trong lòng Cẩm Thịnh. Nàng cũng sẽ không ép buộc hắn, nhìn không được lại quan tâm nói, "Gọi ma ma điu người trở về nghỉ ngơi đi, thân thể đang ở tuổi trưởng thành, không nên ở địa phương ẩm u như thế này, nhất định sẽ bị lạnh."

"Từ ma ma, lát nữa làm cho Cẩm Thịnh một chén chè sen nấu nhừ, nhớ là thức ăn sau này nên chọn thứ gì đó dễ tiêu.".

Thấy Cẩm Thịnh có chút sợ mình, Lục Cẩm Dương ngượng ngùng xoay người, cười cười rồi đi.

Lại không nhìn thấy đáy mắt Cẩm Thịnh lóe lên một tia sáng, nhưng cũng nhanh chóng vụt đi.

Liên Sinh thở phào một hơi, sợ Lục Cẩm Dương quay về đối Lục Cẩm Thịnh lạnh nhạt trong lời nói, cười khanh khách hướng về phía Cẩm Thịnh vẫy tay, "Thiếu gia, thân thể đã tốt hơn chưa?"

Lục Cẩm Thịnh ra về trưởng thành, gật gật đầu, rồi nhanh chóng rời đi.

Bị kêu đích danh, Từ ma ma khiếp sợ nhìn Lục Cẩm Dương hồi lâu. Cho đến khi bóng dáng Lục Cẩm Dương rời khỏi, lúc sau mới có phản ứng bình thường.

Lúc trước Đại tiểu thư ngay cả nhìn cũng không nguyện ý nhìn tiểu thiếu gia một cái, sau khi thành thân thì ngay cả mặt mũi cũng chẳng thấy đâu, thế nhưng hiện giờ lại cố ý đến thân cận, còn phân phó làm đồ ăn cho tiểu thiếu gia.

Là nàng hoa mắt hay là như thế nào?

"Thiếu gia, đợi mama."

.

"Ngoại tổ mẫu mạnh khỏe."

Lục Cẩm Dương tự nói với mình rất nhiều lần, thời điểm gặp lại ngoại tổ mẫu nhất định phải cười, nhưng vẫn nhìn không được.

Một câu vẫn an đơn giản, đã ân ân có chút ghen ngào.

Bộ dạng Tần thị nghiêm túc, một lúc sau thanh âm mới hạ xuống nói với Lục Cẩm Dương

"Đến đây."

Lục Cẩm Dương gật gật đầu, "ngoại tôn nữ bất hiếu, đã lâu chưa tới thăm người, không biết thân thể ngoại tổ mẫu có tốt không."

Tần thị thở dài, "Vẫn như cũ."

Du thị tiến lên nói, "Tổ mẫu người vẫn là bệnh cũ."

"Mau đứng lên, cái gì mà quý như vậy, nhiều ngày không thấy, Cẩm Dương đã trưởng thành hơn nhiều, để cửu nương nhìn xem, nghe nói gần đây người bị bệnh, có khỏe hơn chút nào chưa." Một bên hướng Lục Cẩm Dương nháy mắt.

Lục Cẩm Dương mỉm cười, biết cửu nương đang giúp nàng, liền thuận theo nói, "Khỏe hơn nhiều thưa cửu nương, vốn không có chuyện gì lớn." Giương mắt ý bảo Vương ma ma đem lễ vật nàng đã chuẩn bị tốt dâng lên

"Hôm nay Cẩm Dương tới là để nhận lỗi, thành thân lâu như vậy, cũng không đến thăm ngoại tổ mẫu lần nào, theo chữ hiếu, là Cẩm Dương không đúng."

"Đầu gối ngoại tổ mẫu không tốt, mưa xuống đau buốt khó mà ngủ được, lại là mùa xuân, thời tiết trở nên ẩm áp, không thể lúc nào cũng mặc quần áo dày và nặng, đây là nịt gối mấy ngày trước tự tay Cẩm Dương làm, ngoại tổ mẫu mang theo nhất định sẽ có ích."

Lục Cẩm Dương cười cười, "tay nghề Cẩm Dương không tốt, ngoại tổ mẫu không được chê cười."

Tần thị ngay cả chính mình cũng không phát hiện, thời điểm nàng nhận lấy nịt gối từ tay Lục Cẩm Dương, thân mình liền run rẩy.

"Ngoại tổ mẫu thích uống trà, trong phủ khẳng định là không thiếu các loại thượng đẳng, nhưng hiệu quả nhất vẫn là trà lái, Cẩm Dương chọn chút hoa lái cùng hoa cúc, dùng để an thần và dưỡng sức, hiệu quả rất tốt."

"Nịt gối Cẩm Dương cũng làm cho cậu một bộ, khi cậu vào triều nhất định sẽ cần thiết."

Hà Nhị gia tiếp nhận, khó tin nhìn Lục Cẩm Dương.

Trên mặt Lục Cẩm Dương vẫn giữ nét cười điềm tĩnh, cảm thấy hết thảy không có điểm nào không ổn.

Lại không biết, trong lòng mọi người ở đây đều đang có trăm loại suy nghĩ.

Tần thị hai mắt ướt át nhìn Lục Cẩm Dương, nàng thật sự rất cao hứng, ngoại tôn nữ duy nhất đã trưởng thành. Cẩm Dương có thể quan tâm tỉ mỉ tới nàng như vậy.

Chắc chắn Lục Cẩm Dương đã ném qua đau khổ ít nhiều mới trở nên như bây giờ, thậm trọng từng li từng tí.

Ánh mắt Hà Nhị gia phức tạp, ngón trỏ cọ xát liên tục vào chung trà.

Tần thị yêu thương đưa nhỏ Cẩm Dương này, hẳn làm cậu như thế nào có thể không biết, hẳn chỉ có một muội muội duy nhất, đó là Tổ Tâm, sau này Tổ Tâm khó sanh mà chết, để lại một bé gái tuổi còn nhỏ, Hà Nhị gia đối với Lục Cẩm Dương tất nhiên là yêu thương cưng chiều.

Nhiều ngày không thấy, quả thật Lục Cẩm Dương đã thay đổi rất nhiều. Im lặng bình thản, rất có chừng mực, thấy rõ là người có học thức, biết thăm dò ý tứ của người khác qua lời nói và sắc mặt.

Hiện tại, Lục Cẩm Dương còn rất cẩn thận.

"Mẫu thân, người nhìn xem, thật sự không công bằng, đã lâu Cẩm Dương chưa có ghé thăm, ta không nói, nhưng mà mẫu thân, Nhị gia đều có lễ vật, chỉ có ta đây là mớ cái gì cũng không có, uống công ta thương người."

Du thị nhìn Tần thị cùng Hà Nhị gia, cố ý làm ra vẻ không cam lòng.

Nàng là người thông minh nên hiểu rõ vị trí của Lục Cẩm Dương trong Hà phủ quan trọng như thế nào, nên chưa bao giờ có suy nghĩ ganh ghét, chèn ép hay vượt mặt Lục Cẩm Dương. Nàng chỉ cần làm tốt bổn phận của mình, đó là cùng Nhị gia đồng lòng, làm tốt trách nhiệm của người vợ và hảo hảo yêu thương Lục Cẩm Dương.

Tần thị cười nói, "Sao lại có phần của người." Thế nhưng trong mắt lại tràn ngập sự cung chiêu.

Đây mới là tình thân chân chính.

"Cửu nương," Lục Cẩm Dương làm ra vẻ oán trách nói, "Cẩm Dương không có quên người, đã sớm vì người mà chuẩn bị tốt."

"Đây là túi hương Cẩm Dương tự tay làm, bên trong có chút Bò Đẻ tử, còn có hoa oải hương, dùng để an chẩn(đặt dưới gối) là tốt nhất."

"Cẩm Dương nhớ rõ cửu nương bình thường ngủ không ngon."

Vương ma ma tán dương, nhìn Lục Cẩm Dương gật đầu, trước đó vài ngày, phu nhân phân phó nàng tìm những thứ này, không biết là phu nhân muốn làm gì, hiện giờ cuối cùng cũng hiểu được, hôm nay lễ vật mà phu nhân tặng cho Hà lão phu nhân, vợ chồng Hà Nhị gia tuy không đáng giá, nhưng so với châu báu vàng bạc lại càng làm cho người ta thấy cảm động.

Lễ tuy nhỏ nhưng tâm ý thì nhiều.

Thiên sơn vạn thủy, ngọp trong vàng son, chỉ duy nhất thành tâm là không thể giả dối.

Mà lần này Lục Cẩm Dương đến nhận lỗi, đều xuất phát từ thành tâm thật sự ở trong lòng.

Không khí bỗng nhiên yên tĩnh, Du thị cũng nhất thời nghẹn lời, không biết nói cái gì mới tốt.

"Đúng như Cẩm Dương nghĩ, ngoại tử mẫu nhận lễ của Cẩm Dương nhất định sẽ không tức giận nữa." Lục cẩm dương nháy mắt, cười khẽ, làm cho Tần thị đỏ khóc đỏ cười.

"Người, đứa nhỏ này, ban đầu còn tưởng người đã trưởng thành, hiện giờ xem ra mới vừa rồi bắt quá là giả vờ giả vịt."

Lục Cẩm Dương ngắt đầu, nói rõ ràng từng chữ, "Trước mặt ngoại tử mẫu, Cẩm Dương vĩnh viễn sẽ luôn là hài tử, vĩnh viễn sẽ không rời xa người."

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tổ Tâm

Nhiều năm về sau, những lời nói này của Lục Cẩm Dương đã khắc sâu trong lòng Tần thị,

"Trước mặt ngoại tử mẫu, Cẩm Dương vĩnh viễn sẽ luôn là hài tử, vĩnh viễn sẽ không rời xa người."

Tần thị liền âm thầm tự nói với mình, đời này dù cho thế gian có thay đổi như thế nào đi nữa, nàng nhất định phải bảo hộ Lục Cẩm Dương chu toàn. Không vì cái gì khác, chỉ vì nàng, Tần thị là ngoại tử mẫu của Lục Cẩm Dương.

Chỉ vậy thôi.

Ban đầu còn lo lắng bà cháu hai người gặp nhau sẽ không vui vẻ, khó tránh khỏi có xung đột trong lời nói, vì tránh xảy ra tranh chấp, nên bọn họ mới ở đây, hiện tại xem ra, là bọn họ đã suy nghĩ nhiều, Du thị cùng Hà Nhị gia nhìn nhau cười, lần lượt lui ra.

Điều còn thiếu giữa Lục Cẩm Dương và Tần thị chính là sự nhường nhịn.

Kỳ thật có một số thời điểm, tình cảm của hai người có vấn đề cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ cần bình tĩnh đem mọi chuyện nói cùng nhau, vấn đề tự nhiên sẽ giải quyết ổn thỏa .

Nhưng trước giờ tỉnh tỉnh Lục Cẩm Dương cùng Tần thị vẫn như vậy, đều kiên cường cố chấp, Lục Cẩm Dương nhất định phải gả cho Cố Du Hiên, Tần thị lại không đồng ý, chung quy phải có một người cúi đầu đứng ra giải quyết thì may ra .

Hai người cứ nhìn đối phương một lúc lâu như vậy.

Cho đến khi Tần thị thở dài, đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh rồi nói.

"Ai, ngoại tử mẫu nên nói với ngoại như thế nào đây."

Trong trí nhớ, thân thể ngoại tử mẫu vẫn rất khỏe mạnh, nhưng giờ phút này, Lục Cẩm Dương lại cảm thấy người đã già đi rất nhiều.

Chẳng lẽ vì lo lắng cho nàng.

Nhìn tóc bạc ngày càng nhiều của Tần thị, tâm Lục Cẩm Dương đau đớn, trên mặt lại vẫn như cũ, miễn cưỡng mỉm cười, "Ngoại tử mẫu muốn nói cái gì cứ nói, Cẩm Dương đều cẩn thận lắng nghe."

"Gả cho hần, ngoại thật sự không hối hận sao?"

Tần thị nhìn Lục Cẩm Dương ngày càng giống Tổ Tâm, trong lúc nhất thời, chua xót trong lòng dâng lên.

"Nhìn ngoại, khiến ta nhớ đến bộ dạng của nương ngoại năm đó." Tần thị híp hai mắt, dường như đang hồi tưởng lại ngày xưa.

"Lúc ấy cha ngoại chỉ là một tú tài thi rớt, nương ngoại không biết bị trúng bùa mê gì, vừa ý với hần, không phải hần thì không lấy chồng, lại dùng cách tuyệt thực để ép buộc ta. Không phải Hà gia khinh thường người đọc sách. Cả triều văn võ, tinh anh tài giỏi nhiều đếm không xuể, nếu như không vừa mắt, cũng có thể ở chốn thương gia tìm một mối hôn sự tốt, Hà gia chúng ta không cần nhiều, chỉ cần nương ngoại gả cho tám chồng tốt, như vậy là đủ rồi."

"Mẫu thân ngoại cứ tuyệt thực ngày qua ngày, ta và ngoại tử phụ ngoại lại không thể trợ mắt nhìn mẫu thân ngoại tiếp tục hành hạ bản thân mình như vậy, liền đồng ý . Vài năm sau, phụ thân ngoại coi như là cần cù, khoa cử cũng có chút thành tựu, hơn nữa ngoại lại sinh ra, vốn tưởng rằng mọi thứ đã tốt."

"Nhưng không nghĩ tới, lão phu nhân Lục gia thấy nương ngoại gả vào ba năm, mà chưa có con trai nối dõi, liền thay cha ngoại mang hai di nương nhập phủ. Cũng chính là Tống di nương và Đỗ di nương hiện giờ. Ngoại tử mẫu bây giờ còn nhớ rất rõ, lúc đó nương ngoại ủy khuất khóc trong lòng của ta, nhưng ta thật sự bất lực. Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường, quan chức của Hà gia cao hơn Lục gia, nhưng không thể vì vậy mà chèn ép Lục gia được."

"Cũng may hai di nương chỉ sinh hạ liên tiếp vài tiểu cô nương. Lục lão phu nhân cầu cháu trai không được, thời điểm đó mẫu thân ngoại lại mang thai Cẩm Thịnh, nên rất vui mừng, cũng không nghĩ trước lúc sinh bị kinh hãi, cuối cùng bất đắc dĩ rơi vào tình huống bỏ mẹ giữ con."

Khỏe mất Tần thị có nước, cắn răng nói, "Ngoại tử mẫu hận. Hận lúc ấy nếu ngoại tử mẫu ở đó, tất nhiên sẽ không để Tổ Tâm quyết định như vậy, ta thay Tổ Tâm thấy không đáng."

"Người khác có lẽ không biết vì sao Tổ Tâm bị kinh hãi, nhưng ngoại tử mẫu biết rất rõ ràng. Nương ngoại nghe nói cha ngoại ở bên ngoài cùng Hứa thị có quan hệ, mới."

Con ngoại Lục Cẩm Dương mang theo khiếp sợ, gắt gao cau mày, ban đầu nàng chỉ biết Hứa thị đến Lục gia làm kẻ mẫu, thật không ngờ, thì ra người mà nàng gọi là phụ thân, trong thời điểm mẫu thân mang thai lại có quan hệ với người khác! !

Mẫu thân là bị tức giận dẫn đến kinh hãi, khó sanh mà chết!

Tay của Tần thị chậm chạp sờ đến khuôn mặt có chút ồm của Cẩm Dương, dừng lại ở búi tóc phía trên của nàng, "Ngoại phải biết rằng, hài cốt Tổ Tâm chưa lạnh, hần đã khăn cấp cưới Hứa thị về làm vợ."

"Cho nên. Ngoại tử mẫu dùng điểm yếu này, mới có thể nuôi nấng Cẩm Thịnh năm năm, đúng không?" Lục Cẩm Dương không thể tin, nhưng trong lòng cũng đã đoán được, ban đầu nàng vẫn không hiểu, tổ mẫu luôn muốn có cháu nối dõi, vì sao có thể đồng ý giao cho ngoại tử mẫu nuôi nấng đứa cháu trai duy nhất này, kỳ lạ là Lục Nguyên cũng không phản đối.

Xem biểu tình của Tần thị, nàng biết mình đoán không sai, thì ra nguyên nhân nằm ở chỗ này. Phụ thân không có cách nào khác, nên mới thỏa hiệp.

Lúc đó Hứa thị cũng đã có gia đình, bất quá trọng phụ mất sớm.

"Tâm tư Lục Nguyên căn bản không đặt trên người tỷ đệ các ngoại, ngoại sống không tòi, nhưng Cẩm Thịnh thì ngược lại, đệ đệ ngoại lúc ấy vẫn còn nhỏ, ta lo lắng nên mới đưa hần giao cho Hứa thị." Sau nhiều năm như vậy, mỗi khi Tần thị nghĩ đến việc này, đều hận không thể đem hai chân Lục Nguyên đánh gãy.

"Ngoại tổ mẫu chỉ có duy nhất một tâm nguyện, đó là người có một mối hôn sự tốt, không đi theo vết xe đổ của mẹ người năm đó, nhưng người nhìn xem, lúc trước người nhất định phải gả cho Cố Du Hiền, không đến một năm, hẳn liền cưới người khác làm bình thê."

Trước mắt Cố gia không có nhiều thành tựu, nhưng tương lai tiền đồ sau này, có thể hay không sẽ có một di nương tiếp tục vào cửa, với tính tình của người, về sau ở chung sẽ như thế nào."

Ánh mắt Tần thị tối sầm, trong giọng nói mang theo bất đắc dĩ, nhưng đau lòng vẫn nhiều hơn.

Lục Cẩm Dương gả cho ai không quan trọng, quan trọng là ... Người kia có thể đối tốt với nàng cả đời.

Nếu Cố Du Hiền thật sự tốt, cho dù Lục Cẩm Dương cùng Tiêu gia hủy bỏ hôn sự, nàng nhất định sẽ giúp đỡ, cùng lắm thì cùng Tiêu gia kết thù, có thể đổi lấy hạnh phúc cả đời của Lục Cẩm Dương, nàng cảm thấy rất đáng giá, nhưng Cố Du Hiền, nàng nhìn ra được, hẳn ta quả thực không đáng làm trạng phu của Cẩm Dương.

Ai Bộ dạng cùng một giuộc với Lục Nguyên năm đó.

"Cẩm Dương, năm đó nương người để lại tỷ đệ hai người, ngoại tổ mẫu có thể che chở người, nhưng cũng không thể che chở cho người cả đời, tuy rằng bây giờ người đã lập gia đình, nhưng vẫn cần nhà mẹ đẻ dựa vào."

"Phụ thân người như vậy, ngoại tổ mẫu đã sớm mất hy vọng, nếu không phải vì Cẩm Thịnh, có năng khiếu đến thính, ngoại tổ mẫu cũng sẽ không bước vào Lục gia nửa bước. Người cùng Cẩm Thịnh, là huyết nhục tương liên, tương lai sau này hai người phải dựa vào nhau mà sống."

Thân ảnh Tần thị có chút cô đơn, "Nếu có thời gian rảnh rỗi thì nên đi thăm Cẩm Thịnh, chăm sóc thật tốt cho hắn, đây là ý niệm cuối cùng của nương người."

Ngoại tổ mẫu đã già, không tiếp người được lâu."

Những lời này, nàng nói với Lục Cẩm Dương không dưới một lần, tiếc rằng Lục Cẩm Dương đều không nghe. Hiện giờ thấy Lục Cẩm Dương thành tâm hối hận, nàng mới dặn dò một lần nữa.

Lục Cẩm Dương gật đầu thật mạnh, "Con sẽ đi."

Bây giờ một chút nàng cũng không trách Hà thị, tại sao năm đó nàng không chịu nhìn ra, nếu gặp tình huống tương tự, nàng cũng sẽ lựa chọn bỏ mẹ giữ con, chỉ có người từng làm mẹ, mới hiểu được tình thương lớn như thế nào.

Huống chi Hà thị cũng không có vứt bỏ nàng!

Dù hôm nay Tần thị không nói, nàng cũng sẽ làm như vậy. Kiếp trước đều là ngoại tổ mẫu bảo hộ nàng, cả đời này đến lượt nàng bảo hộ Hà gia.

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thêm Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: để ý

"Phu nhân, lão phu nhân quả thực vẫn rất yêu thương người, ngay cả bài trí trong phòng cũng không có thay đổi."

Mặt mày Vương ma ma khó nén vài phần vui mừng, từ trong đáy lòng đối Lục Cẩm Dương thật sự cao hứng.

"Àn." khẽ miệng Lục Cẩm Dương hơi hơi giơ lên,

Ánh mắt nhanh chóng đảo qua gương hoa nằm phía dưới khung cửa sổ. Cẩm Dương còn nhớ rõ, ngày ấy thịnh hành loại bàn trang điểm được chế tạo bằng gỗ mộc, kiểu dáng như ngai vàng, mặt ngoài có phủ năm lớp màn che, mặt sau chạm tranh long phụng, được điêu khắc kỹ càng, trong kính thành chỉ có tiểu thư địa vị hiển hách mới dùng.

Không biết Lục Nguyên làm cách nào, có được một bộ, đem tặng cho Lục Uyển Nhi. Lúc ấy nàng liếc mắt một cái liền nhìn trúng, ăm ỉ nhất định phải có, Tần thị tốn rất nhiều công sức mới đưa tới cho nàng.

Lúc ấy nàng còn thắc mắc, vì sao ngoại tổ mẫu không đem đồ vật trực tiếp đưa đến Lục gia, lại để ở nhà, bây giờ nghĩ lại, bất quá ngoại tổ mẫu hi vọng nàng có thể thường xuyên đến Hà phủ, đoạn thời gian kia quả thật nàng cũng như thế.

Tay Lục Cẩm Dương không tự giác thường thức trà hoa hải đường ở trên bàn, thấp mắt cười yếu ớt, "Ma ma, mau chóng thu dọn, ta đi thăm Cẩm Thịnh."

Vương mama đang giúp Lục Cẩm Dương chườm lạnh trên đầu gối, nghe vậy liền kích động gật đầu, "Đội đầu gối phu nhân đỡ đau, sau đó chúng ta sẽ đi thăm tiểu thiếu gia, Liên Sinh đã đi trước rồi!"

"Ân."

Có một số việc không cần nhiều lời, liền có thể cảm thụ được.

Thời gian qua Lục Cẩm Dương thay đổi như thế nào, các nàng đều nhìn thấy rõ.

.....

"Thiếu gia, tại sao không ăn? Hay người muốn ăn thứ khác, Liên Sinh sẽ đi làm cho người."

Liên Sinh cúi người, nháy mắt cười nói, nghe giọng điệu, xem ra có quan hệ rất thân thiết với Cẩm Thịnh.

Lục Cẩm Thịnh không nói, cúi đầu, lông mi gắt gao siết cùng một chỗ.

"Từ ma ma, bệnh của thiếu gia không phải đã khỏe hơn rồi sao? Như thế nào còn có thể như vậy?"

"Thật ra. Bệnh của thiếu gia đã sớm khỏi hẳn, trước đó vài ngày vẫn còn rất tốt!"

Từ ma ma trong lòng buồn bực, trên bàn bày rất nhiều món ăn, canh khô qua, bánh phù dung, bánh bột mì nướng vàng, thịt kho tàu, sườn chua ngọt, đây là những món mà thường ngày thiếu gia vẫn thích ăn, hôm nay như thế nào lại không động đũa.

Liên Sinh lo lắng, "Thiếu gia, người cảm thấy không thoải mái sao? Liên Sinh đi nói với lão phu nhân mời đại phu tới cho người?"

Lục Cẩm Thịnh lắc lắc đầu, thật lâu sau mới ập a ập ứng nói, "Tại sao không có chè hạt sen?" Thanh âm nhỏ giống như muỗi.

Liên Sinh ngẩn người, bỗng nhiên hiểu ra, rồi nói, "Nô tỳ sẽ đi làm chè hạt sen cho người."

Cũng là cùng Từ mama nhìn nhau, chè hạt sen? Thiếu gia từ trước đến giờ có khi nào thử qua chè hạt sen đâu, vì sao đột nhiên muốn ăn?

Chè hạt sen! Không phải ban ngày phu nhân đã nói sao? Các nàng suýt nữa thì quên mất, thế nhưng thiếu gia lại nhớ chính xác như vậy.

Trong phút chốc Liên Sinh suy nghĩ, Lục Cẩm Thịnh mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng rất có chủ kiến, một khi đã xác định chính xác chuyện gì thì nhất định không thay đổi, mặc kệ nói như thế nào, hẳn phải ăn thì mới tốt.

"Mama, trước tiên người chăm sóc thiếu gia, nô tỳ đi một lát sẽ quay về."

"được."

Thời gian chưa tới nửa nén hương, một chén chè sen nấu như với hương thơm ngào ngạt đã ở trước mặt Cẩm Thịnh, bình thường các món nấu như đều phải nấu rất lâu thì mới đạt tới độ ngon, không biết Liên Sinh dùng biện pháp gì, trong một khoảng thời gian ngắn thì nấu thành, lại không làm mất đi hương vị.

Mây Lục Cẩm Thịnh cuối cùng cũng giãn ra, thậm chí khóe mắt còn ần ần ý cười, cảm thấy hài lòng, vội vàng đem chè hạt sen ăn hết.

"Liên Sinh, người làm thực ngon." Lục Cẩm Thịnh có chút ngại ngùng, khen ngợi nói.

Liên Sinh mừng rỡ, cong miệng cười, "Nếu thiếu gia thích, về sau có thời gian nô tỳ nhất định sẽ làm cho người."

"Ân." Lời này của Lục Cẩm Thịnh xem như là đáp ứng.

"Cẩm Thịnh? Người đang làm gì? Ta vào trong có quấy rầy người nghỉ ngơi hay không?" Chén vừa mới đặt xuống, còn chưa kịp thu dọn, thanh âm Lục Cẩm Dương đã truyền đến.

Quanh thân Lục Cẩm Dương tỏ ra hào quang rực rỡ, trên mặt mang theo ý cười tự nhiên, từ trước đến giờ, Lục Cẩm Thịnh không biết tỷ tỷ của mình lại có thể cười đẹp đến như vậy. Khiến người khác nhìn mà không thể rời mắt.

Liên sinh cùng Từ ma ma vội vàng thỉnh an, không ai chú ý tới Lục Cẩm Thịnh đang len lén đem chén chè giấu đi, hẳn không muốn để Lục Cẩm Dương nhìn thấy.

"Là tỷ tỷ tới không đúng lúc, người đang dùng bữa tối?"

Lục Cẩm Dương nhìn lướt qua đồ ăn trên bàn, dường như chưa có người động đũa, nghĩ đến Lục Cẩm Thịnh vẫn chưa ăn.

Lục Cẩm Dương áy náy nói, "Người tiếp tục dùng bữa đi, cũng không có chuyện gì gấp gáp, Tỷ tỷ không quấy rầy người."

Liên Sinh cẩn thận quan sát phản ứng của Lục Cẩm Dương, lại nhìn đến Vương ma ma âm thầm gật đầu, liền hỏi đáp, "Phu nhân, tiểu thiếu gia đã dùng bữa xong, nô tỳ cùng Từ mama đang chuẩn bị thu dọn."

Đáy mắt Lục Cẩm Dương xẹt qua một chút tìm tòi, Liên Sinh, tựa hồ đối với Lục Cẩm Thịnh rất tốt! ? !

Lập tức gật đầu, nói, "Các người nhanh chóng thu dọn rồi lui ra đi."

Hạ nhân tay chân lạnh lẽo, chỉ trong chớp lát, mọi thứ trên bàn đã được dọn dẹp sạch sẽ, trong phòng chỉ còn lại tỷ đệ hai người.

Vì Tần thị rất yêu thương hai người, cho nên ở Hà gia, tỷ đệ mỗi người đều có một viện riêng biệt.

Xi một tiếng, Lục Cẩm Dương khanh khách cười ra tiếng, thành công hấp dẫn sự chú ý của Cẩm thịnh.

Lục Cẩm Thịnh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Cẩm Dương, trong ánh mắt mang theo một tia vui mừng, nhưng do đề phòng lại nhanh chóng ẩn xuống.

Lục Cẩm Dương nhìn bộ dạng bảy tuổi của Lục Cẩm Thịnh, nhìn không được bật cười

, trong trí nhớ của nàng, ấn tượng với đệ đệ quả thực rất ít, chỉ có khi Cẩm Thịnh đã trưởng thành, không nghĩ tới đệ đệ của nàng lúc nhỏ lại đáng yêu như vậy.

Lục Cẩm Dương thu hồi ý cười, chậm rãi nói, "Àn. Kỳ thật ta cũng không biết nên nói với người như thế nào, lúc trước tỷ tỷ không đúng, không nên đem việc nương mất đồ lỗi trên người của người, đối với người thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí đi quá trớn, nói những lời thương tổn tới người. ,chắc hẳn trong lòng người khổ sở không ít. Là tỷ tỷ ích kỷ, chỉ nghĩ cho bản thân mình, viện cớ đem tức giận trút trên người người, bắt quá tỷ tỷ biết sai lầm rồi, về sau sẽ phân rõ phải trái, không đối xử với người như vậy nữa, mẫu thân không ở đây, tỷ đệ chúng ta hẳn phải dựa vào nhau mới phải."

Lục Cẩm Dương hít vào một hơi, con người tràn ngập sự cung chiêu, sờ đầu Cẩm Thịnh "Cho tỷ tỷ một cơ hội, để tỷ tỷ có thể bù đắp lỗi lầm với người!"

"Cẩm Thịnh, ta biết là đệ có thể hiểu được, tỷ tỷ không ép người, lại càng không lừa người, ta sẽ dùng ngày sau để chứng minh lời ta nói hôm nay toàn bộ đều là sự thật."

Lúc gần tới cửa, Lục Cẩm Dương cố gắng mỉm cười nhìn Lục Cẩm Thịnh, lại không biết nụ cười của nàng gượng ép như thế nào.

Lục Cẩm Dương vội vàng rời đi, nàng sợ hãi phải nghe thấy Cẩm Thịnh đối với nàng thất vọng, đối với nàng không còn niềm tin. Dĩ nhiên là nàng cũng không có nhìn thấy hai mắt Lục Cẩm Thịnh đã đỏ bừng.

Đúng vậy, lời Lục Cẩm Dương nói, hẳn tất nhiên hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thêm Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: tá nhân

Lục Cẩm Dương đến, khiến cho tâm tình của Tần thị tốt hơn nhiều, ngay cả tinh thần cũng vậy, trước mắt, nhìn thấy mọi việc đều rất vừa ý.

Du thị đứng trước cũng mỉm cười, Lý di nương, Triệu di nương, đều cung kính đứng ở phía sau Du thị.

Hà lão thái gia tổng cộng có bảy người con, trong đó Tần thị hạ sinh một cặp trai gái, con gái Tổ Tâm, con trai chính là Hà Nhị gia, đều đã lớn tuổi, bởi vậy Tần thị ra lệnh, ngoại trừ ngày lễ, tết quan trọng, thì không cần đến thỉnh an mỗi ngày, cho nên mọi việc rất ổn định, coi như là thanh tịnh.

Tần thị cũng tránh việc đối phó với nhóm di nương để khiến trong lòng buồn bực, nên chỉ cần Hà Nhị gia đến thỉnh an là tốt rồi, bởi vậy lúc này, ở đây không có nhiều người.

Du thị nói, "Nhìn xem, Đại tiểu thư của chúng ta tới rồi."

Hôm nay Lục Cẩm Dương vận xiêm y màu trắng nhạt, hoa văn thêu cảnh trời, đầu đội ngọc phượng màu ngà, so với lúc trước, kiêu ngạo như thế nào, thì bây giờ đã ổn trọng hơn rất nhiều, "Ngoại tổ mẫu mạnh khỏe."

Lục Cẩm Dương không nhanh không chậm, khí chất ôn hoà bắt đầu hành lễ, rồi hướng Du thị tính cả Hà Nhị gia cùng những thị thiếp khác vấn an, "Cửu nương mạnh khỏe, các vị di nương mạnh khỏe."

Từ bé Lục Cẩm Dương đã rất xinh đẹp, nhưng chỉ có vẻ bề ngoài, giống như bình hoa, không thể đến gần, mà hiện giờ Lục Cẩm Dương vẫn như trước, nhưng là cả trong lẫn ngoài, đều xinh đẹp.

Từ trước đến nay Lục Cẩm Dương luôn xem thường những ai là thị thiếp, lần này lại vẫn an nhón các nàng, khiến cho các nàng cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ).

Nhóm di nương nhìn nhau mà trong lòng kinh hãi, dù sao địa vị của Lục Cẩm Dương ở trong lòng Tần thị, các nàng hiểu rõ, nếu có thể thân cận cùng Đại tiểu thư, ở Hà phủ vị trí chắc chắn sẽ được bảo đảm.

Ngược lại, tươi cười trên mặt Tần thị không giảm, nháy mắt cười, hướng Lục Cẩm Dương xua tay, "Đều là người một nhà, ngoại tôn nữ, nhanh đến bên người ta."

Danh xưng Cố phu nhân nàng thật sự không quen gọi, mặc dù Cẩm Dương đã gả cho người khác, nhưng nàng vẫn thích gọi Cẩm Dương là ngoại tôn nữ như trước, Tần thị đã xưng hô như vậy, người khác tất nhiên cũng sẽ gọi theo.

Tần thị cố ý để nịt gối trên đùi lộ ra một góc.

Lý di nương rất biết phối hợp, liền kinh ngạc nói, "Lão phu nhân, trên đầu gối người đang mang thứ gì vậy?"

Lý di nương nguyên danh Lý Tố Nga, phụ thân là Tri Phủ huyện Giang nam, đúng lúc Nhị gia phụng chỉ đi Giang Nam giám sát vụ mùa, nên hai người mới có dịp quen biết, vừa gặp đã thương, bởi vậy mới có thể ủy thân làm thiếp thất.

Là con gái út ở Lý gia, nên tính tình cũng có phần kiêu căng, ngoại trừ điều này, còn lại không có điểm gì xấu.

Lý di nương có hai người con, chính là tứ tiểu thư Thanh Nghiên và tam thiếu gia Nguyên Triệt.

Khỏe miệng Tần thị cong lên, trên mặt đều là cao hứng cùng vừa lòng, " Nịt gối này là Cẩm Dương ngày hôm qua tặng cho ta, đầu gối của ta không tốt, mang theo sẽ có ích."

Theo bản năng, ánh mắt Lý di nương xoay chuyển, trong lòng đã có tính toán, " tay nghề của đại tiểu thư thật điêu luyện, nếu Thanh Nghiên cũng có thể hiểu chuyện như vậy thì tốt."

Tuy rằng Hà gia chú trọng đích thứ, nhưng đối đãi với đứa nhỏ trong nhà quả thực không tồi, giáo dưỡng cho con vợ kế cũng không có nửa điểm qua loa, tính tình của Thanh Nghiên xem như thông minh, hoạt bát. Thường đem lại niềm vui cho Tần thị.

Tần thị liếc Lý di nương một cái, " Không phải bị người chiều hư sao, ngày mai nên tìm Hồng sư phụ chỉ dạy cho nàng."

Triệu di nương che mặt cười yếu ớt, "Vẫn là Thanh Hân của ta tốt nhất, cả ngày đều tự nói với bản thân phải học hành chăm chỉ, không thể phụ sự yêu thương của ngoại tổ mẫu."

Triệu di nương cũng không khá hơn Lý di nương, nhập phủ nhiều năm, chỉ có duy nhất hai nữ nhi, chính là nhị tiểu thư Thanh Liễu và tam tiểu thư Thanh Hân.

Bất quá nhị tiểu thư bạc mệnh, khi bảy tuổi liền bất cẩn rơi xuống nước mà chết.

Người nào lại không biết, Triệu di nương đem toàn bộ tâm tư đặt hết trên người nữ nhi này, mong về sau Tam tiểu thư sẽ có tiền đồ rộng mở!

Lý di nương mếu máo.

"Được rồi, chúng ta đã thành an xong, thì quay trở về đi, đừng quấy rầy yên tĩnh của mẫu thân."

Du thị nghiêm mặt nói.

So với đại thần trong triều, Hà nhị gia xem như giữ mình trong sạch ,trừ bỏ Lý di nương cùng Triệu di nương cũng không có nữ nhân khác ở ngoài. Đại thiếu gia Nguyên Phụng, Nhị thiếu gia Nguyên Tế, tứ thiếu gia Nguyên Hoàng, Đại tiểu thư Thanh Kì, đều là con của Du thị.

"Vâng, lão phu nhân, thần thiếp xin phép cáo lui."

Mặc cho Triệu thị cùng Lý thị cố gắng như thế nào, thì địa vị của Du thị đều không thể lay động, chỉ cần không quá phận, Tần thị đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

"Cẩm Dương, người cùng ngoại tổ mẫu nói chuyện, khó phòng mới có thêm sổ sách, cữu nương đi trước xử lý."

Lục Cẩm Dương cảm kích gật gật đầu, Du thị đối với nàng giống như ruột thịt thật sự.

Tần thị vô cùng thân thiết lôi kéo tay Lục Cẩm Dương, "Đêm qua ngủ có thoải mái không?"

"Ngủ thật sự ngon."

"Ngoại tổ mẫu, hôm nay Cẩm Dương đến là có chuyện muốn thương lượng cùng người."

"Là chuyện gì, người cứ nói, ngoại tổ mẫu có thể giúp, nhất định sẽ giúp người." Tần thị suy nghĩ một lúc, rồi lại tức giận nói, "Hay là tiểu tử Cố gia khi dễ người?"

Thời điểm nàng nghe tin Cố Du Hiến cưới Lục Uyển Nhi vào cửa đã rất tức giận, huống chi là ngoại tôn nữ của nàng!

"Không có, ngoại tổ mẫu." Lục Cẩm Dương làm nũng nói, trong lòng cũng là từng dòng nước mắt chảy qua.

"Vậy người có chuyện gì?" Tần thị nhíu mày, vẻ mặt Lục Cẩm Dương tự nhiên, không giống đang giấu diếm nàng.

"Cẩm Dương muốn mượn ngoại tổ mẫu một người." Lục Cẩm Dương dùng một chút, giải thích, "Nương để lại cho ta nhiều cửa hàng, nhưng Cẩm Dương bối rối không biết xử lý như thế nào, thời điểm ta gả đến Cố gia, là Cố lão phu nhân thay ta xử lý, nhưng đây là nương để lại cho ta, Cẩm Dương không muốn người khác nhúng tay vào, bởi vậy mới muốn mượn lão quản gia bên người ngoại tổ mẫu để học hỏi kinh nghiệm, để hẳn chỉ giáo cho Cẩm Dương."

Biểu tình Lục Cẩm Dương mất mát, kiếp trước nàng thật sự vô dụng, lại đem những gì mẫu thân để lại giao cho người khác, bản thân không chịu trông nom quản lý.

Hiện tại cần phải học hỏi kỹ càng, cửa hàng Hà thị để lại cho nàng, còn có đồ cưới, tuyệt đối không thể để rơi vào tay kẻ khác một lần nữa, không để cho Lục Uyển Nhi cùng Cố gia cứ chiếm tiện nghi mãi như vậy.

"Thì ra là chuyện này." Tần thị gật đầu, "Ban đầu ngoại tổ mẫu cũng lo lắng, sợ người bất mãn liền hoãn lại, chờ sau khi mọi chuyện qua hết sẽ cùng người bàn bạc, cuối cùng đã tới lúc."

"Cẩm Dương, người là nữ nhi của Hà phủ, cần gì phải cố gắng như vậy! Nếu người tin tưởng ngoại tổ mẫu, ta sẽ chọn ra vài người giúp người trông coi."

"Cẩm Dương tất nhiên là tin tưởng ngoại tổ mẫu, nhưng ngoại tổ mẫu đã từng nói, không ai có thể giúp Cẩm Dương cả đời, có một số việc phải tự tay mình làm."

"Hơn nữa, Cẩm Dương cũng muốn tự mình trông nom."

Tần thị ý vị thâm trường nhìn Lục Cẩm Dương, "Cẩm Dương thật sự đã trưởng thành, đây chính là tâm tư cần có của một người chủ mẫu, đáng tiếc người lập gia đình quá sớm, việc quản lý sự vụ, tổ mẫu còn chưa chỉ giáo người."

"Không cần lo lắng, ngày mai ngoại tổ mẫu sẽ kêu vài quản gia đắc lực tới cửa hàng giúp đỡ, bảo quản cho người hài lòng."

Đời trước của Hà gia, tổ tông đều là kinh thương (buôn bán), Hà Nhị gia có tên trong bảng vàng nên mới vào triều làm quan, các dòng họ còn lại, đều vẫn kinh thương như trước, sản nghiệp của Hà gia xem như là nhất nhì trong kinh thành.

". Chỉ là tự nàng đi có thể hay không bị người khác đàm tiếu."

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: cải trang

"Cẩm Dương cải trang xuất phủ, xen lẫn ở trong đám người, lại không có ai phát hiện." Lúc trước Lục Cẩm Dương bướng bỉnh, thường xuyên giả nam trang ra ngoài chơi đùa.

Con người Lục Cẩm Dương buông xuống, nàng muốn đích thân đi xem.

"Thời điểm ngoại tổ mẫu tuyển người, người được tuyển chọn tốt nhất thì am hiểu về hương liệu."

Nếu nàng nhớ không lầm, Hà thị để lại cho nàng có một vài cửa hàng là về hương liệu.

Trước mắt, Cố lão phu nhân cũng không quản lý gì to tát lắm, nhưng sau này. . .

"Vậy được rồi. Người phải chú ý an toàn." Tần thị nhìn khuôn mặt kiên định của Lục Cẩm Dương, đành phải đồng ý.

"Đa tạ ngoại tổ mẫu."

"Về sau nếu muốn cái gì cứ đến tìm ngoại tổ mẫu." Hà lão phu nhân tươi cười, kéo tay Lục Cẩm Dương rồi buồn bã nói, "Ngoại tổ mẫu hận không thể đem đồ tốt khắp thiên hạ đưa đến cho ngươi."

Nàng cảm giác được Lục Cẩm Dương đã không còn như trước, ban đầu, mọi người đều nói hiện thực sẽ buộc bản thân mình tự trưởng thành và chín chắn hơn, nhưng nàng hi vọng Lục Cẩm Dương có thể vĩnh viễn giống như hải tử, không muốn nàng trưởng thành.

Rõ ràng mới mười bốn tuổi, nhưng lại bỏ qua thời gian tươi đẹp nhất, vội vàng gả cho Cố Du Hiên, chữ tình thật khiến người ta phải khiếp sợ.

Nếu nàng không thể thay đổi hôn sự của Lục Cẩm Dương, vậy thì nàng sẽ cố hết sức giúp đỡ ngoại tôn nữ này, giúp nàng xứng với vị trí chủ mẫu, giúp nàng ở Cố gia có địa vị vững chắc.

.

Trời chiều còn chưa tan, Lục Cẩm Dương một thân y phục màu xanh mướt từ tam thiếu gia, tóc đơn giản dùng một cây trâm mộc búi lên, tựa như thiếu niên anh tuấn tài giỏi.

Liên Sinh đứng một bên, nhìn không chớp mắt, "Phu nhân, người thật đẹp."

Bất kể Lục Cẩm Dương là nam hay nữ đều thật sự rất xinh đẹp, nữ giống như hoa hải đường kiều diễm, nam thì tăng thêm vài phần khí chất, Lục Cẩm Dương không trang điểm, càng nhìn càng tao nhã, tuấn tú tài giỏi đúng là phải như vậy.

Khóe miệng Lục Cẩm Dương gợn lên, "Còn không mau thay đồ, bằng không lát nữa sẽ không mang người xuất phủ."

Các biểu ca của nàng đều đã lớn tuổi, chỉ có tam ca, dáng người cùng nàng tương xứng, quần áo mặc vào rất vừa vặn. Lục Cẩm Dương bình tĩnh đem cổ tay áo thừa ra ngoài kéo lên.

Liên Sinh vội vàng gật đầu, "Nô tỳ đi ngay, phu nhân chờ nô tỳ trong chốc lát."

Về mặt Lục Cẩm Dương nghiêm túc, thanh âm trầm xuống, "Lại nói sai rồi, là thiếu gia."

"Vâng"

Vừa mới bước ra cửa, liền có hai lão quản gia tiến lên nói, "Thiếu gia, nô tài Trương Hoàn."

"Nô tài Trần Độ."

"Phụng lệnh lão phu nhân đến đón thiếu gia."

Khóe mắt Lục Cẩm Dương đảo qua, tuy rằng hai người tuổi đã cao, nhưng vẫn không mất đi sự khôn khéo, bọn họ xưng hô với nàng rất có chừng mực, rõ ràng Tần thị đã đem mọi việc dọn dẹp rất tốt.

Hai người này nàng thực vừa lòng.

Lục Cẩm Dương hơi hơi gật đầu, "Về sau làm phiền hai vị."

Hai người thấy Lục Cẩm Dương đối xử lễ độ như vậy, nhìn nhau gật đầu, "Thiếu gia khách khí, là nô tài có phúc, về sau nô tài nhất định tận tâm tận lực."

Có tài có đức thì người mới phục.

Dễ nhận thấy Liên Sinh cái nam trang thực vui sướng, tính tình trầm ổn từ trước đến giờ đã thay bằng sự hoạt bát.

"Phu. . . Thiếu gia, chúng ta đi đâu đây?"

"Đi xem đồ cưới nương để lại cho ta." Lục Cẩm Dương nhún mày.

"Không phải đã có tờ khai rồi sao? Nếu thiếu gia muốn nhìn có thể tìm quản gia để xem lại sổ sách, vì sao còn muốn tự mình đi?"

Liên Sinh không hiểu, căn bản nghĩ Lục Cẩm Dương tâm tình phiền muộn, muốn đi ra ngoài vui đùa giải sầu một chút.

"Sổ sách không thể so với việc tự mình nhìn thấy." Lục Cẩm Dương nói đơn giản, liền im lặng, hiển nhiên là không muốn nhiều lời.

Kiếp trước nàng thực hồ đồ, của cải Hà thị để lại cho nàng đến tột cùng nhiều hay ít nàng cũng không nắm rõ, nàng cùng Cố Du Hiên thành thân vào năm Cảnh Thái thứ tư, khi đó nàng mới mười ba tuổi, Cố lão phu nhân thấy Lục Cẩm Dương năng lực có hạn, tạm quản lý thay nàng, hiện giờ là Cảnh Thái năm thứ năm, tuy rằng một năm rất ngắn, tiền bạc châu báu và các thứ khác vẫn tốt, tiền lời của cửa hàng cũng rất nhiều, tất nhiên sẽ không tránh khỏi việc bị động tay động chân ở bên trong.

Nàng mượn người của Tần thị cũng giống như đạo lý này, nói là học tập, nhưng chính xác là đi kiểm tra sổ sách.

Thanh âm chủ tớ hai người, một chữ cũng không sót được nghe vào tai Trần độ cùng Trương Hoàn.

Đều là người làm ăn nhiều năm, so với người thường, tâm tư tất nhiên sẽ sâu hơn một chút. Tần thị phái bọn họ đến bên người Lục Cẩm Dương là muốn bọn họ hiểu, đại khái ngày sau có bất ngờ gì xảy ra vĩnh viễn vẫn đi theo Lục Cẩm Dương.

Tục ngữ nói ngựa giỏi cần một người cưỡi tốt, lúc trước thanh danh Lục Cẩm Dương như thế nào, bọn họ cũng biết, địa vị của bọn họ tuy nhỏ, tuy rằng bọn họ không biểu lộ ra ngoài, nhưng nếu Lục Cẩm Dương không làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục, e rằng ngày sau khó mà giải quyết phiền toái.

"Thiếu gia, ở phía trước."

Lục Cẩm Dương không kịp nghĩ nhiều, Trương Hoàn liền mỉm cười nói, "Đây là cửa hàng thuốc dẫn đầu về lợi nhuận của thiếu gia, bên cạnh còn có cửa hàng lương thực cùng cửa hàng gấm vóc."

"Vị trí địa thế rất tốt, phần đông khách đến là người từ bên ngoài."

Lục Cẩm Dương gật gật đầu.

Trước mắt gần đến hoàng hôn, nên chỉ có vài ba khách, trong tiệm dường như hơi vắng vẻ, bọn tiểu nhị thích thú đang tán dóc cùng nhau.

Thấy khách tới cũng không có nhiệt tình, Lục Cẩm Dương tự mình bước vào tiệm thuốc, lần lượt đánh giá xung quanh.

"Quản sự ở đây là ai?"

"Là ta." Bộ dạng Dương Phú hơn bốn mươi, đầu tóc hơn nửa, không biết do trời sinh hay tính tình như vậy, ấn tượng đầu tiên Lục Cẩm Dương thấy hẳn chính là không trung thực.

"Người là quản sự?" Lục Cẩm Dương khiêu mi, "Gần đây bị đau đầu, không biết nên dùng được nào mới tốt?"

Dương Phú ần ần có chút bực mình.

Dương Phú này, là thân thích phương xa của Cố lão phu nhân, đầu óc thiếu hiểu biết, chuyên đi nói xấu thanh danh Lục Cẩm Dương với người khác, hơn nữa tính tình còn có phần không kiên nhẫn.

Hắn tới đây đã hơn một năm, cũng chưa từng thấy Lục Cẩm Dương tới trông nom cửa hàng.

Những thợ làm tại đây đều là thủ hạ của Hà thị trước đây, nên chỉ dám đối hắn phê bình trong lòng, cũng không dám nói rõ, rất khinh thường hắn.

Huống chi lúc này Lục Cẩm Dương lại có phong thái tao nhã của người đọc sách.

"Đơn giản, để ta kêu Hóa Kế mang người đi lấy thuốc!"

"Người là quản sự ở đây, tại sao không tự mình kê thuốc?"

Dương Phú chột dạ, "Bệnh nhỏ như vậy, không cần đến ta, Hóa Kế sẽ giúp người kê thuốc."

Chính xác là hắn không hiểu được liệu, lúc trước vào đây làm là vì lợi nhuận của tiệm thuốc rất cao. Bởi vậy khi Lục Cẩm Dương nói toạc ra liền chột dạ.

"Không cần." Lục Cẩm Dương xua tay, không nhìn đến biểu tình của Dương Phú, cùng lúc gọi Hóa Kế vào.

Xem ra nàng nghĩ không sai, đều là thủ hạ cũ của mẫu thân, mặc dù Lục Cẩm Dương vô dụng, nhưng chủ tử chân chính trong lòng bọn họ vẫn là nàng.

Đúng là Cố lão thái muốn chiếm lấy đồ cưới của Lục Cẩm Dương, sai một người như thế này đến, kẻ dưới làm sao phục? !

"Lục đại tiểu thư phái ta đến xem lợi nhuận của cửa hàng, sổ sách đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: kiểm sổ sách

Sắc mặt Dương Phú cứng đờ, thu hồi tươi cười, "Người chỉ là một đứa nhỏ, cũng không phải kẻ ngốc, lại dám tới đây làm loạn, khi dễ ta có phải hay không." Ngữ khí thẹn quá thành giận.

Lục Cẩm Dương thấp giọng cười cười, "Rốt cuộc có phải tới đây làm loạn hay không rất nhanh người sẽ biết được?"

"Ngay cả ngọc bội trong tay ta, có phải người cũng không biết!"

Lục Cẩm Dương hơi hơi giọng lên, "Xem ra Dương quân sự làm việc tại đây rất vất vả, ngay cả tên chủ cửa hàng cũng không nhớ ? ! ?"

Nàng không phải người gốc, khi ra ngoài, bên người tất nhiên sẽ mang theo tín vật.

Năm đó nàng còn quá nhỏ, Cẩm Thịnh lại vừa lọt lòng, Hà thị trong lòng đã có tính toán, đều chuẩn bị tốt mọi việc cho hai người.

Vương ma ma là bà vú của Lục Cẩm Dương, vừa có kinh nghiệm lại hiểu biết được lý, Liên Sinh cùng Thất Vĩ tuổi lại xấp xỉ nàng.

Quan niệm trọng nam khinh nữ của Lục Nguyên rất nghiêm trọng, Hà thị lo lắng cho tương lai của nữ nhi, nên mới thiên vị Lục Cẩm Dương nhiều hơn một chút, lúc ấy đồ cưới hay cửa hàng đều là Tần thị chuẩn bị cho nàng, phần lớn vẫn còn nguyên vẹn, rồi giao phó cho Trần Trung thay nàng xử lý, hơn nữa đem ngọc bội màu xanh bích lưu lại làm tín vật bên người nàng.

Thấy ngọc bội như thấy người.

Cổ lão phu nhân chắc chắn sẽ không biết việc này.

Nhớ tới Hà thị, con người Lục Cẩm Dương âm thầm, trong trí nhớ, tuy rằng thân mình Hà thị gầy yếu, nhưng vẫn ôn nhu săn sóc nàng, kiên cường cố chấp, là chỗ dựa duy nhất của nàng lúc còn nhỏ, mỗi lần nàng làm sai, bị Lục Nguyên trách phạt, Lục Cẩm Dương đều chạy tới mộ bia mẫu thân mà khóc lớn.

Cũng tại nơi đó, nàng ngẫu nhiên gặp được Cố Du Hiền, sau này lún sâu không lối thoát.

Sắc mặt Dương Phú thay đổi, Hòa Kế nhìn thấy ngọc bội trong tay Lục Cẩm Dương, trong lòng kinh hãi, trên mặt lại rất bình thường, biểu tình không đồng nhất, ngoài kinh ngạc, còn có. . . Cảm động.

Hắn không ngờ, có thể nhìn ra lời nói của thanh y thiếu niên trước mặt không phải là nói dối.

Sắc mặt Dương Phú không được tự nhiên, "Ra là phu nhân phái người tới, người xem, người không nói sớm với ta, xem nữa đã gây ra hiểu lầm."

"Không có gì, hiện tại mọi việc đã nói rõ ràng, chúng tôi chỉ thay chủ từ làm việc, xin Dương quân sự lui ra, đừng gây khó khăn cho tại hạ." Lục Cẩm Dương thông thả nói, "Ta cũng sớm phải quay về phục mệnh để chủ tử yên tâm, cửa hàng có xảy ra vấn đề gì không?"

Trần Độ cùng Trương Hằng đều là người từng trải, biết lúc này không nên bộc lộ quá nhiều, liền lẳng lặng đi sau Lục Cẩm Dương, nhìn không ra điểm khác thường.

"Tất nhiên là không có vấn đề, xin chờ một lát." Lục Cẩm Dương nói không có điểm nào sai, làm hắn không thể cự tuyệt, một mặt mang sổ sách tới, một mặt lại nói thầm, Lục đại tiểu thư có phải bị trúng gió hay không, hắn ở tiệm hơn một năm, cũng chưa thấy nàng đến kiểm tra sổ sách.

Cổ lão phu nhân rất tín nhiệm hắn, theo thường lệ mỗi tháng khi tổng kết sổ sách đều chia cho hắn một phần, từ ngày vào làm ở đây, hầu bao cũng đã tăng lên không ít.

Bất quá hắn lo lắng quá mức rồi, nhìn hai tùy tùng bên cạnh Lục Cẩm Dương, sổ sách hắn là nhìn không ra vấn đề.

Tiếp nhận sổ sách, Lục Cẩm Dương tượng trưng lật vài trang.

Sổ sách giả, nàng tất nhiên biết được.

Dương phú là bà con xa của Cổ lão phu nhân, ý vào quan hệ, nhiều năm ở Cổ gia vợ vet không ít của cải, khi Cổ lão phu nhân còn sống, Cố Du Hiền nể mặt tình cảm nên mắt nhắm mắt mở cho qua, Cổ lão phu nhân qua đời không bao lâu, Dương Phú liền bị Cố Du Hiền giết chết.

Chuyện này, lúc trước Lục Cẩm Dương có ấn tượng rất sâu, lúc ấy Cố Du Hiền đã nổi giận một trận lớn.

"Hai vị tiền sinh đến xem đi"

Trương Hằng cùng Trần Độ thích thú nhìn Lục Cẩm Dương, nhanh chóng tiếp nhận sổ sách, lại lấy sổ sách bên người ra bắt đầu kiểm tra.

Dương Phú thấy như vậy, trên người liền đổ mồ hôi lạnh, cư nhiên. . . Cư nhiên lại có chuẩn bị, nếu thật sự bọn hắn tra ra có vấn đề, mọi chuyện sẽ như thế nào ?

Không cần phải sợ, sau lưng của hắn có Cổ lão phu nhân, Lục Cẩm Dương chắc chắn sẽ không dám gây khó dễ, lúc này trong đầu Dương Phú chuyển động vô cùng phong phú, tưởng tượng ra tương lai sau này như thế nào. Thậm chí đã biểu hiện hết trên mặt.

Chưa đến một giờ, thần sắc hai người ngưng trọng, nhìn nhau gật đầu, sổ sách không chỉ có vấn đề. . . . mà mọi nơi đều có lỗ hổng, lại nhìn hướng

Dương Phú, trong ánh mắt đều mang theo phần nộ.

"Thiếu." Trần Độ tức giận. Sổ sách có vấn đề. . .

"Các người." Dương phú vừa mới mở miệng, muốn lớn tiếng dọa người. Các người không được ngậm máu phun người, không hiểu thì đừng ăn nói lung tung.

Đương nhiên, lời hai người muốn nói đều bị Lục Cẩm Dương cản trở về.

"Đương quán sự làm việc quả nhiên chu đáo, nếu không có gì khác thường ta liền tới cửa hàng khác ."

"Bất quá lúc này người của ta đã mạo phạm người, xin Dương quán sự đừng so đo."

Lúc này Dương Phú lập tức mừng thầm, quả nhiên là đứa nhỏ không hiểu chuyện, hại hắn lo lắng một hồi. Lúc này trên mặt tươi cười không giảm, "Không có việc gì, người xem, ta đã nói, cửa hàng giao cho ta người có thể yên tâm."

"Người nói cái gì!" lão nhân đang quét rác, bộ dạng chừng năm sáu chục tuổi, đem vật cầm trong tay ném xuống đất, phần nộ tiến đến, "Người chỉ là kẻ trộm, người không nghĩ những việc người làm sẽ có người biết được sao?"

"Trần Trung, ta thấy người đã già, mới cho người com ăn, nếu người không biết điều thì cút khuất mắt cho ta."

"Người đi chính là người, đây là sản nghiệp của Lục gia, không tới phiên họ Dương người làm chủ."

Người nói tên Trần trung, chính là quản gia lúc trước mà Hà thị phân phó trông nom cửa hàng.

Lục Cẩm Dương gả đến Cố gia, Cố lão phu nhân liền phái Dương Phú tới trông nom, hắn không đồng ý nhưng không còn biện pháp, hướng chỉ Lục Cẩm Dương lại không phản đối, hắn là hạ nhân nên cũng không nói được gì.

Dương Phú vì muốn nhục nhã hắn, liền chiếm vị trí quản sự, đem Trần Trung phạt thành người quét rác, căn bản Trần Trung không cần phải chịu đựng như vậy, chỉ là hắn không nguyện ý để tiệm thuốc hoàn toàn bị hủy hoại trong tay của Dương Phú, ở đây, ngoài những thứ khác, còn có Hỏa Kế thành thật, nên hắn mới cam chịu nhẫn nhịn.

Tại nơi này, Hỏa Kế cùng các hạ nhân khác đã bị Dương Phú đánh chửi không ít. Lúc sau nghe tên Lục Cẩm Dương, trong mắt liền tràn đầy hy vọng, mong rằng tra ra Dương Phú đứng giữa kiếm lời, đuổi hắn ra khỏi tiệm thuốc, nhưng không nghĩ tới, chỉ xem xét qua loa vài lần liền chuẩn bị rời đi.

Hì vọng tràn đầy bao nhiêu thì nhận lại chỉ có sự thất vọng vô hạn.

Cuối cùng tâm Trần Trung cũng rét lạnh, đường đường là Lục gia Đại tiểu thư, thực không có tiền đồ.

Người trong tiệm thuốc cũng cùng Trần Trung hô, "Đúng vậy, cút cũng là họ Dương người phải cút, đừng làm mất mặt tiệm thuốc ."

"Vì cái gì các người nói sổ sách có vấn đề!"

Mâu thuẫn hết sức căng thẳng.

Lục Cẩm Dương không biết đang suy nghĩ gì!

"Đúng là một đám người không biết điều, nếu các người muốn tiếp tục làm thì cút đi, đừng ở chỗ này gây chướng mắt."

Dương Phú nổi giận, nhóm người này hắn đã sớm không vừa mắt.

"Sổ sách quả thật có vấn đề." Trần Độ đứng dậy, Tần thị để bọn họ tới chính là giúp đỡ Lục Cẩm Dương kiểm tra sổ sách, nếu tra ra chỗ sai sót thì phải nói.

Lục Cẩm Dương có chút đồng tình, nhìn Dương Phú và mọi người hỗn loạn thành như vậy, thật không còn gì để nói. . .

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lòng trung thành

"Trước hết nghe ta nói."

Bỗng dung một thanh âm lạnh lùng vang lên, khiến cho hai bên đang cãi nhau ngán ra, ngơ ngác nhìn Lục Cẩm Dương, cuối cùng cũng thật sự yên tĩnh.

Lục Cẩm Dương suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói, "Sổ sách tra ra vấn đề, nhưng người có học thức sẽ hiểu, một quyển sổ không thể làm rõ toàn bộ, cụ thể phải xem lợi nhuận mỗi tháng cùng tình huống như thế nào thì mới quyết định được."

Lục Cẩm Dương nhìn về phía Trần Trung, còn có Hòa Kế phía sau hắn, "Người đã nói sổ sách có vấn đề, vậy mời người đem vấn đề chỉ ra."

Con người Trần Trung mở to, đưa mắt nhìn Lục Cẩm Dương.

Trong lúc đó, thu hồi sự kinh ngạc, đang nổi giận, lại chuyển qua thờ dài, đứng rồi, hắn biết Dương Phú tay chân không sạch sẽ, nhưng lại không tìm thấy nhược điểm của hắn.

"Người nói tiệm thuốc do người quản lý làm ăn rất tốt, vậy thì hẹn cuối tháng chúng ta gặp lại." Những lời này là Lục Cẩm Dương đối Dương Phú nói.

"Xảy ra vấn đề, hai bên ý kiến không đồng nhất lại chỉ biết cãi nhau, xem ai đúng ai sai?"

"Nếu có thời gian như vậy thì nên làm những chuyện có ý nghĩa hơn đi."

Lục Cẩm Dương giận dữ, lời nói nhẹ nhàng nhưng chỉ rõ, trong lúc nhất thời khiến cho mọi người không thể phản bác.

Trương Hoàn âm thầm lôi kéo tay áo Trần Độ, lắc đầu ý bảo hắn không cần nhiều lời, tuy rằng hắn không biết trong lòng vị Lục đại tiểu thư này rốt cuộc đang suy nghĩ gì, nhưng nhìn thấy bộ dạng Lục Cẩm Dương vẫn bình tĩnh khi gặp sự cố như vậy, thực đáng giá để bọn họ tín nhiệm.

Trần Trung cúi đầu, "Tiên sinh nói rất đúng, ta đã sống từng này tuổi, thế nhưng suy nghĩ nông cạn, nhờ tiên sinh chỉ điểm, nô tài đã hiểu ra."

Những người khác thấy Trần Trung cúi đầu đều không nói gì, sĩ khí đã giảm hơn phân nửa, trong lòng không phục nhưng cũng không tiếp tục quấy rối.

Dương Phú ngược lưng nhìn Lục Cẩm Dương cười cười, lại tàn khốc nhìn Trần Trung vài lần, mang theo ý tứ cảnh cáo.

Trên mặt Lục Cẩm Dương tuy bình thản ung dung, nhưng trong lòng đã đổ mồ hôi lạnh, Dương Phú đại diện Cổ lão phu nhân, diệt trừ hắn rất đơn giản, nhưng về sau nếu nàng muốn lấy lại cửa hàng cùng đồ cưới, nhất định sẽ rất khó khăn. Hôm nay nàng tới là muốn nhắc nhở Dương Phú, khiến hắn lo sợ. Nếu như tình huống lúc này không khống chế được, nàng sẽ khó giải quyết. Nguy hiểm thật.

"Tại hạ còn có việc, không quấy rầy."

"Các người còn nhìn cái gì, còn không mau làm việc." Dương phú chấp tay, "Ta tiễn tiên sinh."

Lục Cẩm Dương lắc đầu, "Không cần, Dương quân sự còn bận bịu nhiều việc." Liền cất bước rời đi.

Cửa hàng gấm vóc, cửa hàng lương thực, còn có ba hay năm cửa hàng nhỏ đều nằm trên con đường này, chẳng qua Dương Phú không dám trắng trợn quản sự hết, cũng may vẫn còn Trần Trung và Hòa Kế trung thành.

Đóng băng ba thước không phải một ngày là xong.

Tương tự, muốn đem sâu mọt lấy ra không phải chỉ cần một hai ngày.

"Hôm nay thật sự làm phiền hai vị, ta sẽ giải thích rõ ràng với ngoại tổ mẫu về chuyện xảy ra ngày hôm nay."

Lục Cẩm Dương thân nhiên nói, "Về phần xem xét sổ sách, thứ cho Cẩm Dương ngu dốt, không thể trong phút chốc mà học được, ngày sau còn muốn thỉnh hai vị đến Cổ phủ chỉ giáo."

Trần Độ nghi hoặc hỏi, "Mới vừa rồi tại sao Đại tiểu thư không cho nô tài chỉ ra sai lầm?"

Hắn không hiểu, Lục Cẩm Dương tìm bọn họ đến là để kiểm tra sổ sách, kết quả tra ra, lại không cho nói, bản thân hắn cũng là quân sự, nên hận nhất những người làm sổ sách giả!

Lục Cẩm Dương hí mắt cười nói, "Lúc này không phải ta đã nói rồi sao?" "Có vài việc ta muốn tự mình làm, nên không cần vội, hai vị sau khi trở về không cần bẩm báo với ngoại tổ mẫu."

"Nô tài đã biết." Trương Hoàn cung kính hành lễ.

Lục Cẩm Dương làm việc ổn trọng, đối xử với người khác lại lễ độ, biết tiến biết lùi, người như vậy, đáng giá để hắn trung thành.

Xem ra đồn đãi ở bên ngoài, quả nhiên không thể tin là thật.

Đội hai người đi được một lúc, Liên Sinh mới lôi kéo vạt áo Lục Cẩm Dương, "Phu. . . Thiếu gia, chúng ta còn làm gì nữa? Trời đã chuyển đen, có thể hay không sẽ phát sinh cái gì ngoài ý muốn."

Hôm nay biểu hiện của Lục Cẩm Dương quả thật khiến cho mọi người rất kinh ngạc.

"Tới Thiêm Hương, nhìn xem bây giờ đang thịnh hành loại hương liệu gì, sẵn dịp tới Trăm Phương các, ta có kiện trang sức cần đi vào đó hỏi một chút."

Thiêm Hương là cửa hàng hương liệu nổi tiếng nhất, là nơi mà nhóm thiên kim tiểu thư thường lui tới.

Trăm Phương các, là nơi đứng đầu về trang sức, thậm chí có một bộ phận hoàng cung đều dùng vật phẩm, trang sức từ nơi đó.

"Hai nơi này khoảng cách không quá xa, sẽ không tốn nhiều thời gian, đi nhanh lên."

Nàng xuất phủ không dễ dàng, tất nhiên muốn làm tốt mọi việc, nhờ người khác làm nàng không yên tâm.

Liên Sinh ngại thơ đi phía sau Lục Cẩm Dương, cảm thấy như mình đang nằm mơ.

"Tiên sinh. . . Tiên sinh!" Lục Cẩm Dương nghi hoặc xoay người, thấy Trần Trung chạy tới.

Vốn là người lớn tuổi, đi đứng rất bất lợi, lại âm thầm đi theo sau Lục Cẩm Dương từ nãy giờ, lúc này sức lực đã chống đỡ hết nổi.

"Có chuyện gì sao?"

Lục Cẩm Dương ngừng lại.

"Mới vừa rồi tiên sinh nói vài câu khiến cho nô tài hiểu được không ít chuyện, bây giờ muốn hỏi tiên sinh một câu."

"Tiên sinh cảm thấy lời đồn có thể tin được không? Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời."

Lục Cẩm Dương môi mím khe khẽ mở, "Ta không tin, ta chỉ tin tưởng vào những gì chính mình nhìn thấy và nghe được. Vì cái gì phải tin lời đồn ngoài thiên hạ?"

"Nếu như mọi việc đã xác định mục tiêu rõ ràng, thì làm gì cũng phải suy tính kỹ càng, không nên bứt dây động rừng."

Trong mắt Trần trung có nước, "Nô tài hổ thẹn, vì kích động mà suýt nữa phá hư đại sự, tiên sinh yên tâm, lần này nô tài quay về, sẽ làm hết khả năng để bảo hộ sản nghiệp mà phu nhân lưu lại, nhất định không để cho người khác làm chuyện xấu."

Lục Cẩm Dương nghiêm mặt nói, "Người là người Lục gia, tận trung vì ai là bổn phận của người, ta cũng vậy, chỉ thay tiểu thư làm việc, không tiện nhúng tay nhiều."

Thân thể Trần trung run rẩy, khoe mắt ướt át, "Bộ dạng tiểu thư rất giống với phu nhân."

Cho dù Lục Cẩm Dương có cải trang thành nam nhân, hấn vẫn có thể nhìn ra.

Hấn là hạ nhân hồi môn của Hà thị, làm ở Hà gia mười năm, lại làm quản gia mười lăm năm bên người Hà thị. . . Như thế nào lại không nhận ra bộ dạng Lục Cẩm Dương.

Lúc trước hấn oán trách quả thật không đúng, cả đời Hà thị thông minh lanh lợi, kết quả con gái của nàng lại không làm được việc gì, tính tình điêu ngoa, ương ngạnh. . . Từ lúc hủy hôn, lời đồn không tốt về Lục Cẩm Dương có rất nhiều, nếu không phải hấn dựa vào chút ý thức còn sót lại, không biết bản thân mình có thể kiên trì đến giờ hay không.

Sau khi thấy Lục Cẩm Dương, hấn cảm thấy có chút xấu hổ, thân là hạ nhân, thế nhưng lại tin vào lời đồn bên ngoài, hiểu lầm chủ tử. Nhất định tiểu thư có nỗi khổ riêng, hoặc bị người khác hãm hại.

Hấn là người thật lòng, một khi đã nhận thức chuyện gì, sẽ không thay đổi, hấn lựa chọn tin tưởng Lục Cẩm Dương.

Sau lưng Lục Cẩm Dương cứng đờ, nàng biết Trần Trung trung thành, nhưng không nghĩ đến mức như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: bị tập kích (tương phùng)

Lông mày Lục Cẩm Dương nhíu lại, ánh mắt thâm thúy nhìn trâm châu Hải Đường trong tay mình.

Thời điểm nàng bảy tuổi, trâm châu này là lễ vật sinh nhật mà Tần thị tặng cho nàng. Kiếp trước, Hà gia tìm được nhược điểm của Cố Du Hiên, ngoại tổ phụ liền tìm người tay nghề giỏi, tạo ra hộp gỗ cây tử đàn, chỉ có chìa khóa chế tạo đặc biệt mới có thể mở ra.

Thời điểm Hà gia bị diệt, hộp gỗ qua tay nhiều người mới tới tay nàng, bên trong có lá thư nói sổ sách đặt ở đây, thời điểm mấu chốt thì lấy ra bảo hộ tính mạng, có sổ sách, Cố Du Hiên nhất định sẽ không dám tổn thương nàng.

Chung quy Lục Cẩm Dương cảm thấy sự tình không thích hợp, chắc chắn bên trong có gì đó ám muội.

Ngoại tổ luôn khôn khéo, như thế nào lại không nghĩ đến sổ sách đặt bên người nàng, Cố Du Hiên sẽ tra ra được?

Chỉ bằng một hộp gỗ cây tử đàn? Lấy thủ đoạn của Cố Du Hiên. . . Đừng nói là hộp gỗ, ngay cả thứ khó nhất hắn cũng sẽ tìm được.

Nàng tưởng cây trâm này có liên quan, nhưng mới vừa rồi hỏi Trầm Phương các, đây chỉ là một cây trâm bình thường, nếu thật sự muốn tìm điểm đặc biệt, Lưu Tô phía nam có thể giúp được.

Lục Cẩm Dương cẩn thận đem trâm đặt vào trong ngực. Chờ thời điểm thích hợp nàng sẽ tự mình hỏi Tần Thị.

Ngón tay vô tình chạm tới các túi hương liệu.

Đây là hương liệu nàng vừa mới mua ở Thiêm Hương, ngày sau trong kinh thành sẽ thịnh hành rất rộng rãi.

Nguyên Đông quê quán Giang Nam, phụ thân buôn bán hương liệu, có chút thành tựu, nếu không có kiện cáo, cũng không đến nỗi bị bán thành nô lệ. Nàng thường ở cạnh Nguyên Đông, nên đối với hương liệu rất quen thuộc.

Thời điểm ở Thiên viện, Nguyên Đông thấy nàng rảnh rỗi, liền dạy nàng điều hương là như thế nào, không nghĩ tới thường xuyên làm lại đâm ra hứng thú, đem những điều Nguyên Đông dạy, học rất kỹ. Trùng sinh trở về, điều hương chính là việc có thể giúp nàng thu được lợi, chỉ cần lấy về nghiên cứu một chút, nàng sẽ chỉ ra được các vật liệu để tạo thành hương.

Điều hương cũng không phải là việc khó.

Lục Cẩm Dương hí mắt cười cười, âm thầm hạ quyết tâm.

Kiếp trước nàng như cái xác không hồn, cuộc sống tẻ nhạt, kiếp này, nàng không chỉ phải có một bộ dạng xinh đẹp, mà còn phải sống thật thoải mái vui vẻ. Tương lai sau này, nhất định nàng sẽ tạo nên một chuỗi cửa hàng hương liệu của riêng mình.

"Không được kêu."

Lục Cẩm Dương còn chưa kịp phản ứng, liền bị người phía sau kéo vào lòng.

Hắc y nhân che mặt, ánh mắt tàn khốc quét về phía Liên Sinh, "Còn ngơ, nếu như để người khác phát hiện, ta liền vận gậy cổ của hắn."

Thanh âm Liên Sinh có chút nức nở, "Thiếu gia."

Lục Cẩm Dương cố gắng giữ cho mình bình tĩnh, "Người là ai? Muốn làm gì?"

Môi mọng của nàng khê mím, trong tay áo, hai tay không tự giác đem trâm châu Hải Đường nắm chặt, cố gắng nói chuyện để giảm bớt sự chú ý của Hắc y nhân, đợi thời cơ thích hợp sẽ công kích.

"Thiếu. . . ." Liên Sinh chưa từng gặp qua tình huống như vậy, nên trong lòng rất lo lắng cho Lục Cẩm Dương, lại không dám phát ra tiếng rõ ràng.

"Ta cũng không muốn thương tổn người, chỉ cần người không lên tiếng."

Thanh âm của hắn có chút khàn khàn, hơi thở ấm áp phả vào bên tai Lục Cẩm Dương, khiến cho nàng vừa thẹn vừa giận, thân mình cũng trở nên cứng ngắt.

Cùng nam nhân tiếp xúc thân mật như vậy làm cho nàng thực phản cảm.

"Đi theo ta." Hắc y nhân đối Liên Sinh phân phó nói, cùng lúc kéo chặt Lục Cẩm Dương hướng phía trước đi tới.

Đợi đúng thời cơ, Lục Cẩm Dương dồn hết sức, đâm tới cánh tay Hắc y nhân.

Nhất thời chưa chuẩn bị, hắn vẫn nhẫn nại chịu đựng. Tay kéo Lục Cẩm Dương càng dùng thêm sức.

Nam nữ trời sinh khoảng cách rất chênh lệch, nên Lục Cẩm Dương không thắng được, đối phương lại là người có võ. Một kích không thành công khiến cho Lục Cẩm Dương không dám hành động thiếu suy nghĩ. Ngoan ngoãn không phản kháng lần nào nữa. Liên Sinh cũng đi theo phía sau.

Ánh mắt Hắc y nhân phức tạp, nhìn Lục Cẩm Dương nữ phần nam trang, mày kiếm gắt gao nhíu lại, rõ ràng đã bị chọc giận.

Ngón tay rất nhanh điểm huyết cầm máu trên chỗ bị thương, lại thuận tay điểm vài cái phía sau cổ Lục Cẩm Dương cùng Liên Sinh.

Tốc độ cực nhanh, khiến người khác không kịp phản ứng.

"Đừng tự cho mình thông minh, nếu ta muốn lấy mạng của ngươi, từ lúc ngươi vừa mở miệng, nhất định đã nằm trên mặt đất."

Hắn nhìn về mặt và bộ dạng phòng bị của Lục Cẩm Dương, liền thấp giọng nói.

Đối diện với một loại áp lực vô hình, thật sự khiến nàng hít thở không thông.

Quả nhiên có người đuổi theo, Lục Cẩm Dương bị tám ván gỗ ngăn trở nên không nhìn được bên ngoài, nghe tiếng bước chân, khẳng định không ít người.

Chốc lát, tiếng bước chân đã xa dần.

Lục Cẩm Dương cảm giác Hắc y nhân thở dài nhẹ nhõm.

"Hiện tại mọi người đi rồi, có thể thả ta ra chưa."

Nguyên lai là bị người đuổi giết, chính mình bất quá ngẫu nhiên gặp được, Lục Cẩm Dương nhìn vết máu màu đỏ tươi trên tay hắn, thần sắc thoáng qua một tia áy náy.

Nhưng nghĩ đến quần áo hắc y, lại bị nhiều người đuổi theo, nhất định cũng không phải người tốt.

Hắn cúi đầu không nói gì, đi được vài bước, mới búng đá giải khai huyết đạo cho nàng.

"Chuyện ngày hôm nay. Tốt nhất ngươi không nên nói với ai. Nếu không, kết cục tự ngươi rõ"

"Thiếu gia, người có bị thương không?"

Liên Sinh cũng vừa được giải huyết, liền chạy tới bên người Lục Cẩm Dương.

Khóe môi Lục Cẩm Dương trắng bệch, thân mình có chút run rẩy, "Ta không sao, mau trở về thôi."

Xảy ra chuyện như hôm nay, xem ra lần sau lúc ra cửa, phải tìm người bảo hộ nàng. Hai nữ tử tay trái gài không chặt, thật không an toàn, lần này trùng hợp người nọ không có ác ý, nhưng còn sau này thì sao.

Lục Cẩm Dương không dám nghĩ tới. Bây giờ nàng rất xem trọng tính mạng của mình.

Thấy Lục Cẩm Dương chủ tớ hai người đi xa.

Hắc y nhân nhảy từ trên đá xuống, nhìn hướng Lục Cẩm Dương rời đi, mím môi không nói gì, nhật trâm châu Hải Đường đang tỏa sáng trên mặt đất, thân hình chợt lóe, nháy mắt đã rời đi.

.

Vừa vặn trở về trước khi người gác cổng Hà phủ quay lại, một ngày mệt mỏi lại bị kinh hách, Lục Cẩm Dương vội vàng dặn dò Liên Sinh chuyện ngày hôm nay không được nói với bất kỳ ai.

Thứ nhất ngoại tử mẫu sẽ lo lắng, thứ hai thanh danh của nàng đã đủ rồi, nàng không muốn có thêm.

Rửa mặt chải đầu qua loa, Lục Cẩm Dương nhanh chóng ngã xuống giường, không đến nửa giờ đã chìm vào giấc ngủ, nhưng lại ngủ không ngon.

Nàng mơ thấy Cảnh Thái có biến, mấy vị đại thần trong triều bị liên lụy, toàn bộ đều do Cố Du Hiền gây nên, hắn giẫm lên thi thể từng người để hướng về phía trước, mơ Tần thị không cam lòng khi dùng chín thước lụa trắng kết thúc cuộc đời.

Mơ Thanh nhi khóc nói với nàng, "Mẫu thân, Thanh nhi đau quá."

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: lấy lòng

"Thật sự không thể lưu lại thêm vài ngày sao?"

Tần thị lưu luyến kéo tay Lục Cẩm Dương, trong mắt mang theo mắt mắc.

Lục Cẩm Dương dịu dàng nói, "Ngoại tổ mẫu, chờ Cẩm Dương sắp xếp ổn thỏa, nhất định sẽ đến thăm người."

Trong lòng Lục Cẩm Dương cũng đã tính toán, chờ nàng giải quyết xong mọi chuyện ở Cố gia, sẽ thường xuyên đến bầu bạn với ngoại tổ mẫu và chăm sóc cho Cẩm Thịnh.

Nhìn Cẩm Thịnh đọc sách, tương lai thành gia lập nghiệp, nàng sẽ không còn gì để tiếc nuối.

Trong lòng Lục Cẩm Dương không khỏi dao động, chưa bao giờ nàng biết chuyện có đệ đệ lại hạnh phúc đến như vậy.

"Chẳng qua ngoại tổ mẫu không rời xa người, người đã già cho người khác, không còn là hài tử, làm sao có thời giờ thường xuyên đến thăm ta, tương lai người còn có gia đình cùng đứa nhỏ của riêng mình."

Lục Cẩm Dương cười yếu ớt, vẫn chưa phản bác.

"Cẩm Thịnh?" Tần thị nhìn thấy sau cửa lộ ra một cái đầu nhỏ, lại nhìn Lục Cẩm Dương, lo lắng nói, "Sao không lo nghĩ ngơi cho tốt? Diên Kiều đâu, tại sao không đi theo người."

"Mau đến bên ngoại tổ mẫu."

Tần thị không biết mối quan hệ tỷ đệ của hai người đã dịu đi không ít, Lục Cẩm Dương thay đổi, trong lòng thương cảm cho đứa nhỏ Cẩm Thịnh này, nên hy vọng tạo cơ hội cho hai người thân cận một phen.

Lục Cẩm Thịnh ngại ngừng bước ra, có nề nếp nói, "Ngoại tổ mẫu, bệnh của Cẩm Thịnh đã khỏe lắm rồi, Diên Kiều đang bận bịu, ta thừa dịp nàng không để ý nên chạy tới đây."

"Nhìn xem, làm sao còn có bộ dạng yếu ớt như trước nữa." Tần thị đem Lục Cẩm Thịnh ôm vào lòng, "Người lớn thật nhanh, mắt thấy đã muốn cao hơn ngoại tổ mẫu."

"Ngoại tổ mẫu, Cẩm Thịnh ở bên người đã lâu, đầu óc bắt đầu trở nên ngơ ngẩn, nên muốn về nhà." Lục Cẩm Thịnh cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi, khòe mắt từ đầu đến cuối đều hướng về phía Lục Cẩm Dương.

Khòe miệng Lục Cẩm Dương nở nụ cười nhàn nhạt.

Tần thị cứng chiu gật gật đầu, "Nguyên lai là nhớ nhà."

"Ngày mai, chờ cậu người hạ triều, ta sẽ nói với cậu đưa người trở về."

Ngoài tỷ tỷ là Lục Cẩm Dương ra, phụ thân Lục Nguyên, đối Lục Cẩm Thịnh quan tâm rất hồi hột, mà Hứa thị, cho dù có đặt tâm tư làm hại Lục Cẩm Thịnh thì ở Lục gia vẫn không sinh được con trai.

Huống hồ, Cẩm Thịnh mang họ Lục, là cháu đích tôn của Lục gia, bây giờ ở Hà gia như vậy cũng không tốt!

"Không bằng để con đưa Cẩm Thịnh trở về, vừa lúc con cũng phải quay về Lục phủ một chuyến." Lục Cẩm Dương mở miệng.

Tần thị ngẩn ra, sau đó liên tục gật đầu, "Hào hảo hảo, vẫn là Cẩm Dương nhà ta suy nghĩ chu toàn."

"Lão phu nhân, là nô tỳ không tốt!" Diên Kiều vội vàng chạy tới.

"Được rồi, không cần thỉnh tội, nhanh chóng chạy về kêu Từ mama thu dọn đồ đạc cùng nhị tiểu thư quay về Lục gia."

Tần thị mừng rỡ, sợ Lục Cẩm Dương đổi ý, càng thêm vui mừng, Cẩm Dương đã thật sự trưởng thành.

Khòe môi Lục Cẩm Thịnh mím lại, trong mắt mang theo nụ cười thán nhiên. (dễ thương quá :>)

.....

Lục Cẩm Dương tựa người vào khung cửa, trong tay cầm một quyển trà phổ, quanh thân tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, đang chăm chú đọc. Trên xe ngựa, mùi hoa lải tỏa ra khắp nơi khiến cho người khác cảm thấy thật thanh tĩnh.

Lúc này Lục Cẩm Thịnh ngồi ở góc khác trên xe ngựa, toàn thân đang rất căng thẳng, nhìn ra được hấn đang mất tự nhiên.

Trong lòng Lục Cẩm Thịnh, vẫn luôn kỳ vọng có thể ở cùng một chỗ với Lục Cẩm Dương, nhưng cả người Lục Cẩm Dương lúc nào cũng mang theo gai nhọn, lâu ngày nguyện vọng này của hắn cũng trở nên xa vời.

Hiện giờ, tỷ tỷ cứ như vậy lẳng lặng ở bên cạnh mình, không có châm chọc, không có điều ngoa ương ngạnh.

Lục Cẩm Thịnh cảm thấy giờ phút này thật đẹp, đẹp giống như chính mình lạc vào mộng.

Không giống như nàng nghĩ, Cẩm thịnh vốn nên hoạt bát hiếu động, vậy mà tính tình bây giờ lại trầm lặng như vậy.

"Muốn ăn chút điểm tâm? Hay uống nước trà không?"

Lục Cẩm Thịnh ngẩng đầu, môi mím khẽ mím lại.

Thấy Lục Cẩm Thịnh không trả lời, nghĩ hắn không thích. Lục Cẩm Dương nhàu mày suy nghĩ.

Khi nói chuyện, khoe mắt lướt nhanh đến quầy bán mít quả ở bên ngoài, liền kêu xe ngựa dừng lại.

"Người ở đây chờ ta một lát." Đối với Lục Cẩm Thịnh nói. Lục Cẩm Dương thuận tay đem trà phở đặt trên bàn rồi nói tiếp, "Ta đi có chút việc."

"Vương mama, ngừng một chút."

"Phu nhân, người làm sao vậy? đã xảy ra chuyện gì?" Xe ngựa ngừng lại, Vương mama hỏi.

"Không có gì, đột nhiên ta muốn mua vài thứ, các người ở chỗ này chờ ta là được rồi, ta sẽ không đi xa."

"Phu. . . ." Vương mama còn chưa nói xong, Lục Cẩm Dương đã rời đi.

Không đến nửa giờ đã quay lại trên xe ngựa.

Từ đầu đến cuối, Lục Cẩm Thịnh vẫn ngoái cổ nhìn bên ngoài, thấy Lục Cẩm Dương trở về, liền không nhìn nữa.

Lục Cẩm Dương hướng về phía Lục Cẩm Thịnh nháy mắt, "Đoán xem tỷ tỷ mua cho người cái gì?"

Dứt lời, giống như ảo thuật, từ phía sau lấy ra hai cái đồ chơi làm bằng đường cùng một xâu mít quả.

"Tỷ tỷ không biết người thích gì, nên chọn hai loại khác biệt, đều là thứ khi còn nhỏ mà tỷ tỷ rất thích"

"Người nhìn xem, có đẹp không?"

Lục Cẩm Dương thấy Lục Cẩm Thịnh do dự, liền kiên định nhét vào tay hắn, một lần nữa cầm trà phở lên xem.

Trên xe ngựa lại tiếp tục yên tĩnh.

Đồ chơi làm bằng đường mang hình dạng con bướm, trông sống động như thật.

Nói thật, hắn không thích hình dạng như vậy, hắn thích lão hổ, tuần mã.

Không biết vì cái gì khi chạm qua đồ chơi bằng đường, tay hắn rất nóng. Thấy Lục Cẩm Dương cúi đầu đọc sách, không có nhìn mình, liền liếm trộm một cái.

Hắn không biết đồ chơi làm bằng đường lại ăn ngon như vậy, hương vị rất ngọt ngào, ngọt đến trong lòng của hắn.

Khoảng cách đã được tạo thành từ quá khứ, nên lần này Lục Cẩm Thịnh cảm thấy rất lạ lẫm.

Trước khi xuống xe, Lục Cẩm Dương ở bên tai Lục Cẩm Thịnh thấp giọng dặn dò, "Ở Lục gia người là con trai trưởng duy nhất, nên chú ý cẩn thận, phải đề phòng người khác."

"Bệnh tông khẩu nhập (bệnh do ăn uống mà ra), phải tránh tham ăn ăn bậy, Từ mama cùng Diên Kiêu là người mà mẫu thân để lại cho người, là người đáng giá để người tín nhiệm, người cùng các nàng nên giúp đỡ lẫn nhau."

"Còn học hành thì không thể qua loa, chỉ có học tốt thì tương lai mới có tiền đồ, nhưng ta cũng không muốn người lo là bản thân mình, đừng học thành một sách."

"Vì tốt cho người, nên trước mặt Hứa thị đừng thể hiện mối quan hệ rất tốt với ta."

Trong phút chốc, Lục Cẩm Dương thấp giọng cười cười, không ngờ chính mình cũng có lúc phải lải nhải như vậy "Việc này là ta suy nghĩ nhiều, dù sao bây giờ người vẫn chưa tha thứ cho ta."

Lục Cẩm Dương nhìn không được sờ sờ búi tóc Lục Cẩm Thịnh, "Nói Từ mama mang người nghỉ ngơi đi, chờ nghỉ ngơi tốt rồi đi thỉnh an phụ thân cũng không muộn."

Ánh mắt Lục Cẩm Dương lóe ra, nàng nói với Lục Cẩm Thịnh như vậy, chính xác là không muốn tâm hồn Lục Cẩm Thịnh lại bị tổn thương.

Ngước nhìn hai chữ Lục Phủ màu vàng gắn ngoài cửa, nàng cảm thấy thật chói mắt, phụ thân hơi hột, còn có kẻ mẫu âm hiểm ác độc, tất cả đều đang ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Lục Nguyên

Lục Nguyên một thân y phục màu đồng, khí chất cương nghị, mày rậm bằng phẳng đang nhướn lên, trừng mắt nhìn Lục Cẩm Dương.

Khi Lục Nguyên còn trẻ cũng được xem là người có khí phách, bất quá năm tháng đã làm hao mòn không ít, nhiều năm ngồi mát ăn bát vàng, Lục Nguyên đã phát tướng, người cũng có vẻ già nua.

"Hảo hảo hảo, người còn biết đường quay lại."

Sau khi Lục Cẩm Dương thành thân, liền không đặt chân tới Lục gia nữa bước.

Lúc này, là lần đầu tiên.

Lục Nguyên đầu đón nói, "như thế nào ta có thể nuôi dưỡng một nữ nhi bất hiếu như người."

"Thanh danh của người chưa đủ tồi sao? Người không trở về Lục gia còn chưa tính, lại chạy tới Hà gia, người muốn nói cho mọi người biết Lục gia ngược đãi, ủy khuất người có phải hay không."

"Người đúng là khiến cho Lục gia ta mất hết mặt mũi."

"Đúng vậy, nếu có thể ta cũng không muốn cùng Lục gia có quan hệ." Lục Cẩm Dương mím môi.

"Phụ thân tức giận bởi vì ta là nữ nhi của người, chính xác hơn là ta làm mất mặt mũi của người."

"Bất quá ta không được chọn phụ thân."

Tâm trạng Lục Cẩm Dương ảm đạm, đời trước, Lục Nguyên đối nàng không quan tâm, một nhà ngoại tổ mẫu kêu oan mà chết hẳn chỉ khoanh tay đứng nhìn, hẳn biết rất rõ nàng cùng Tiêu Diễn không có nửa phần quan hệ, lại tro mắt nhìn Lục Uyển Nhi oan uổng nàng, tro mắt nhìn Cố Du Hiền phế đi vị trí chính thê của nàng, xoay người đem Lục Uyển Nhi đặt vào vị trí đó.

A.

Thật sự là phụ thân tốt, nếu có thể chọn, nàng tình nguyện không có phụ thân.

"Đã lâu chưa thấy ngoại tổ mẫu, nên nhân dịp này đến thăm, coi như là thay nương báo hiếu."

"Người. . ." Lục Nguyên nổi giận, đứng lên.

Mắt xích Hứa thị xoay chuyển, âm thầm trao đổi ánh mắt với Lục Uyển Nhi.

Nàng hiểu tính tình của Lục Nguyên, phải ngăn hẳn lại, một khi hẳn đã tức giận thì nàng cũng không chịu được.

Đi Lục Nguyên quay về chỗ ngồi, liền nói, "Lão gia."

"Cẩm Dương đã lâu mới quay lại, ta và phụ thân đều rất nhớ người!"

Hứa thị nhiệt tình tiến lên nghênh tiếp, "Vốn tưởng rằng người và Uyển nhi cùng nhau trở về nên ta rất cao hứng"

"Từ nhỏ tình cảm của các người rất tốt, thời điểm người rời đi không lâu, Uyển Nhi liền gầy yếu, hiện giờ tốt lắm, các người có thể cùng nhau ở một chỗ mỗi ngày, thật sự là phúc khí ông trời mang lại."

"Lão gia, việc lần này chắc do Cẩm Dương khinh suất, không phải nàng đã trở lại rồi sao? Người cũng đừng nên tức giận."

Lần đầu Lục Cẩm Dương nghe được tỷ muội gả cho một người lại có phúc khí.

Lục Uyển Nhi liền chân thành nói, "Đúng vậy muội muội, ngoại tổ mẫu có khỏe không? Uyển Nhi không thể đi thăm ngoại tổ mẫu, nên cảm thấy rất áy náy!"

Lục Uyển Nhi cười xán lạn, nhưng trong lòng khó chịu tới cực điểm, nàng mất nhiều tâm tư, mới châm ngòi được mối quan hệ giữa Lục Cẩm Dương và Hà gia, lại tốn rất nhiều thời gian, mới khiến cho Tần thị đối Lục Cẩm Dương có khúc mắc.

Đúng như nàng nghĩ.

Từ lúc Lục Cẩm Dương gả cho Cố Du Hiên, chưa từng quay về Hà gia một lần nào.

Nàng muốn để Lục Cẩm Dương quay về Lục gia, có nàng ta ở đây, chính mình sẽ không bị Lục Nguyên trách phạt, không nghĩ lại cấp cơ hội để Lục Cẩm Dương quay về Hà gia, nói lại tình xưa, chính nàng lại không đi được.

"Đó là ngoại tổ mẫu của ta, ngoại tổ của người ở thành nam Hứa gia."

Lục Cẩm Dương đem tay Lục Uyển Nhi gạt qua một bên, ngẩng đầu nhìn Lục Nguyên, "Ta trở về không phải để cùng người cãi nhau, chỉ để hoàn thành việc ta cần làm!"

"Phụ thân yên tâm, hiện tại ta đã gả cho Cố Du Hiên, mắt mặt cũng chỉ có Cố gia."

Lục Cẩm Dương gần từng tiếng nói rõ ràng, "Lục gia mặc dù tốt, nhưng cùng ta không có quan hệ."

Nhân sinh nếu như diễn (Đời người giống như một vở kịch).

Điểm này Lục Uyển Nhi cùng Hứa thị làm rất tốt, mẹ con hai người không lúc nào mà không diễn.

Loại giúp đỡ như thế này nàng gặp nhiều rồi.

Không nghĩ cũng đoán được, Hứa thị cùng Lục Uyển Nhi sau lưng đã tốn rất nhiều tâm tư để châm ngòi mối quan hệ giữa Lục Nguyên và Hà gia.

"Muội muội, người. . . ." Ánh mắt Lục Uyển Nhi mở to, kinh ngạc nhìn Lục Cẩm Dương, giống như sắp khóc.

"Mẫu thân, có phải Uyển Nhi nói sai, khiến cho muội muội mất hứng."

"Trước kia muội muội vẫn đang bình thường? Tại sao từ lúc trở về Hà gia lại thay đổi như vậy?"

Lục Uyển Nhi không nhẹ không nặng nói.

Nhiều năm qua, Hà gia vẫn rất cường thế, Lục Nguyên đã sớm không vừa lòng, hiện giờ được Lục Uyển Nhi ám chỉ, cảm thấy Lục Cẩm Dương biến thành hôm nay, tất cả đều do một tay Hà gia tạo ra.

"Chẳng lẽ không ai dạy người phép tắc sao? Mẫu thân đang nói chuyện với người, mà người lại có thái độ như vậy?"

"Còn có tỷ tỷ thay người cầu tình. . ."

Lục Uyển Nhi khóc lóc kể lể, Lục Nguyên đã muốn tiến lên phía trước trách móc nặng nề Lục Cẩm Dương.

Lục Cẩm Dương tự giễu cười cười, "Chỉ có ngoại tổ mẫu mới có thể dạy ta, phụ thân người không có tư cách."

Lục Nguyên không cho phép Lục Cẩm Dương tiếp xúc quá nhiều với Hà gia, mà bây giờ lại nói Hà thị dạy nàng quy củ.

"Dám nói lời đại nghịch bất đạo như vậy, Lục Nguyên ta vẫn còn ở đây, người nguyên rủa ta chết rồi sao?" Lục Nguyên đứng lên, sai bước đến trước mặt Lục Cẩm Dương.

Lớn tiếng quát Hứa thị, "Không cho phép người tiếp tục cầu tình, muốn sử dụng lòng tốt cũng phải biết lựa người."

"Hôm nay phụ thân nhất định sẽ dạy dỗ người thật tốt."

"Người dạy như thế nào?" Lục Cẩm Dương không nhượng bộ, nhìn thẳng hai mắt Lục Nguyên.

"Phụ thân? Ta chưa bao giờ biết Lục Cẩm Dương ta còn có phụ thân?"

"Sau khi nương qua đời, không có một ai dạy dỗ ta."

Lục Cẩm Dương luôn cố gắng chịu đựng. . . Nhưng có một số việc, không phải ẩn nhẫn thì mọi chuyện có thể qua!

Bốn mắt nhìn nhau, một bên sóng trào mãnh liệt, một bên lại tĩnh lặng như nước.

Bộ dạng Lục Cẩm Dương bình tĩnh càng khiến cho Lục Nguyên tức giận.

"Ba."

Lục Nguyên vung tay, để lại năm dấu ấn trên mặt Lục Cẩm Dương.

"Nghịch nữ."

Khóe mắt Lục Cẩm Dương nóng lên, trong đầu không ngừng quay, thế nhưng Lục Cẩm Dương vẫn không muốn khuất phục, theo bản năng nắm chặt hai tay, khiến cho mình thanh tĩnh, từ đầu đến cuối Lục Cẩm Dương đều cười nhạt, nhìn Lục Nguyên bởi vì tức giận mà thân mình run nhẹ nhẹ.

Không biết phân biệt tốt xấu, vì nữ nhi của người khác mà trách cứ nữ nhi thân sinh của mình.

Thậm chí không tiếc vung tay.

Hứa thị là vợ kế của Lục Nguyên, Lục Uyển Nhi họ Lí, nguyên danh Lí Uyển Nhi, lúc sau theo Hứa thị đến mới đổi lại họ để vào gia phả của Lục gia!

Lục Uyển Nhi không phải là đứa nhỏ của Lục gia.

Đây là phụ thân của nàng sao? Là người đáng giá để nương đánh đổi tính mạng của mình?

"Phụ thân." Lục Cẩm Dương cao ngạo ngẩng đầu, đưa hai mắt nhìn Lục Nguyên, chịu đựng thân mình đang không được khỏe, "Người nói xong chưa?"

Nàng cố gắng tự nói với mình phải nhẫn nại, phải nhẫn nại. . .

"Nếu nói xong, Cẩm Dương xin phép làm một vài việc."

"Người nói làm người phải tuân thủ quy củ, tốt lắm, chúng ta cùng nhau nói về vấn đề này."

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: giáo huấn

"Có một việc phụ thân nghĩ sai rồi, Cố Du Hiền nâng tám kiểu lớn rước chính thất là ta về nhà, mà nàng ta. . ."

Lục Cẩm Dương mất lạnh quét về phía Lục Uyển Nhi, "chẳng qua cùng thân phận thiếp thất giống hệt nhau, nói là bình thê để dễ nghe hơn thôi."

Mặt Lục Uyển Nhi đỏ lên.

"Ở Lục gia, nàng hơn ta một tuổi, phụ thân muốn ta kêu nàng là tỷ tỷ, mặc kệ ta có nguyện ý hay không, đều phải gọi." Khóe miệng Lục Cẩm Dương gior lên, "Nhưng ở Cố gia, ta mới là chủ mẫu, phụ thân người không có quyền can thiệp vào."

Khóe mắt Lục Cẩm Dương đảo qua Lục Uyển Nhi, "Phụ thân luôn nói ta không biết cấp bậc lễ nghĩa, không hiểu quy củ, vậy ta muốn hỏi một chút, Lục phủ Đại tiểu thư hiểu rất rõ quy củ sao?"

Lục Nguyên phi một tiếng "Đương nhiên, Uyển Nhi so với người tốt hơn nhiều, hơn nữa, nàng chưa bao giờ chống đối ta."

Ý cười nơi khóe miệng Lục Cẩm Dương càng sâu, năm dấu vân tay in trên mặt thật chói mắt.

"Tốt lắm"

"Ba." một thanh âm vang lên, chính là thanh âm Lục Cẩm Dương đánh vào mặt Lục Uyển Nhi.

"Người làm cái gì?" Lục Nguyên không thể tin nhìn Lục Cẩm Dương, giống như gặp quỷ.

"Nàng là tỷ tỷ của người!"

"Muội muội, người.!" Lục Uyển Nhi bị Lục Cẩm Dương đánh bất ngờ liền bất động.

"Ta là chính thất, ngươi nên xưng hô với ta như thế nào?"

Ngũ điệu Lục Cẩm Dương sắc bén, "Xuất giá tòng phu, ngươi đã lập gia đình, muội muội là xưng hô mà bình thê nên nói với chính thê sao?"

"Ba." Thanh âm lại một lần nữa vang lên.

"Ta cùng phụ thân có mâu thuẫn, ngươi là bình thê chẳng những không can ngăn, lại thêm mắm thêm muối, chính thê là đích, bình thê cao quý tới đâu cũng là thứ, từ lúc ngươi gả vào Cổ gia, thực xin lỗi, ta đã là chủ tử của ngươi, ngươi nói ngươi nên cư xử như thế nào."

Lục Cẩm Dương nói không nhanh không chậm, sắc mặt thong dong, trong lời nói cũng khiến cho người khác không tìm được nửa phần sai sót.

Hai bạt tay vừa này, lực đạo của Lục Cẩm Dương mặc dù không thể so với Lục Nguyên, nhưng nàng đã dùng hết sức của mình, thiết thời mà Lục Uyển Nhi chịu cũng không khác nàng là mấy.

Hứa thị trơ mắt nhìn hòn ngọc quý trên tay mình bị đánh, hận không thể lập tức tiến lên xé rách mặt Lục Cẩm Dương.

Mỗi lần nhìn Lục Cẩm Dương, dung mạo của nàng ta, đều khiến cho nàng nhớ tới Hà thị.

"Cẩm Dương, ngươi muốn làm gì?" Hứa thị đem Lục Uyển Nhi bảo hộ phía sau, nếu không phải thấy Lục Nguyên đang cố gắng nhẫn nại, chỉ sợ giờ phút này Hứa thị đã đem hai bạt tay kia trả lại cho Lục Cẩm Dương, dù cố kiềm chế, nhưng thanh âm của Hứa thị cũng mang theo bất mãn.

Con người Lục Cẩm Dương buông xuống, "Ta thay phụ thân dạy dỗ quy củ cho tỷ tỷ, lúc này không có người ngoài, mặt mặt cũng chỉ có người trong nhà biết, chẳng lẽ ngươi muốn có người khác nhìn thấy sao?"

"Nếu để người khác biết, mặt mặt không chỉ có Lục gia, mà Cổ gia cũng vậy, trước mắt con đường làm quan của phụ thân rất hưng thịnh, nếu để người khác nhìn thấy, phía sau chắc chắn sẽ có người nói năng lung tung, ngay cả chuyện trong nhà cũng xử lý không tốt, thì làm sao có thể trị quốc an bang."

"Ngươi. . . ." Hứa thị nghẹn lời.

Lục Cẩm Dương tiếp tục nói, "Phụ thân từ trước đến nay luôn yêu thương tỷ tỷ, kì thực là đang hại tỷ tỷ, nên ta thay phụ thân giáo huấn tỷ ấy!"

Giờ phút này Lục Uyển Nhi đã bình thường trở lại, âm thầm kéo tay áo Hứa thị, lắc đầu ý bảo nàng không cần nhất thời xúc động, mà phá hủy kế hoạch các nàng đã chuẩn bị nhiều năm.

"Muội muội. . . Lời phu nhân dạy, ta xin ghi nhớ." Lục Uyển Nhi cắn môi đến trắng bệch, trong mắt tràn đầy nước, khiến cho người ta cảm thấy thương tiếc.

Lục Nguyên nhìn người gây sự, Lục Cẩm Dương. Nhịn xuống sự bức tức trong lòng, vì lợi ích của Lục Uyển Nhi, hẳn phải nhẫn. Cảm thấy chính mình dạy dỗ nữ nhi không tồi, thế nhưng lại dạy ra một nữ nhi vô sỉ như Lục Cẩm Dương.

Lục Nguyên là người ưa ngọt, Lục Uyển Nhi lại rất biết lấy lòng, nên Lục Nguyên càng muốn che chở.

"Dù Uyển Nhi có sai, ngươi có thể nói thẳng, việc gì phải động thủ?"

"Ý của phụ thân là tỷ tỷ có sai, nói miệng được rồi, ta sai, thì xứng đáng bị đánh sao?" Lục Cẩm Dương ngẩng đầu, mắt lạnh nhìn Lục Nguyên.

Vương mama ở phía sau Lục Cẩm Dương nghe mà trong lòng cảm thấy kinh hãi.

Nàng luôn nói Lục Cẩm Dương phải kiềm chế, tránh cùng Lục Nguyên cãi nhau, nhưng nhìn Lục Nguyên bất công như vậy, nàng cũng không muốn ngăn cản Lục Cẩm Dương.

Trong lòng phu nhân nhất định rất khổ sở.

"Ha ha, hay là phụ thân theo chế độ sủng thiếp diệt thê, nên đối xử với người khác cũng như vậy?" Lục Cẩm Dương nhìn thấy sự áy náy từ trong mắt Lục Nguyên.

Nàng nói như vậy cư nhiên ám chỉ Hứa thị, mẫu thân qua đời chưa tới ba tháng, Lục Nguyên đã ngهنhngang đem Hứa thị rước về.

Lục Cẩm Dương thay Hà thị thấy không đáng.

Lục Nguyên không áy náy, là do hẳn thẹn quá thành giận.

"Vô liêm sỉ, ngươi đứa nhỏ này càng nói ngươi càng không hiểu chuyện, nàng cũng là phụ thân ngươi lấy về đàng hoàng, là mẫu thân của ngươi!" trán Lục Nguyên nổi gân xanh.

"Phụ thân nhớ lắm, mẫu thân của Cẩm Dương họ Hạ. Kế thất chung quy chỉ vẫn là vợ kế mà thôi."

Móng tay bấm thật chặt vào lòng bàn tay, Lục Cẩm Dương cảm thấy có chút ướt át, xoay người không hề nhìn đến Lục Nguyên, không nói một câu nào.

Nàng sợ nhin không được mà khóc lên!

"Nếu như người muốn quay về Cổ gia, thì tranh thủ thời gian, nếu không muốn thì cứ ở lại."

Lục Cẩm Dương bình thần nói, nhưng từng câu đều rất lạnh lẽo.

Trần Oánh bị ánh mắt Lục Cẩm Dương làm cho sợ hãi, sau lưng đã đổ đầy mồ hôi lạnh. Nàng cùng Lục Uyển Nhi ở Lục phủ mấy ngày, trước mắt tình huống này, sợ Lục Cẩm Dương sẽ mượn cơ hội trừng phạt nàng, nên tự động đi theo sau Lục Cẩm Dương.

Lục Uyển Nhi cắn môi, khom người đối Hứa thị cùng Lục Nguyên nói, "Phụ thân mẫu thân, nữ nhi. . . Nữ nhi quay về trước."

Hứa thị lưu luyến nói, "Uyển Nhi, chú ý giữ gìn sức khỏe, có thời gian rảnh rường cùng phụ thân sẽ đến thăm người."

Trước mắt, tuy rằng nàng bị thiệt thòi, nhưng mâu thuẫn của Lục Nguyên và Lục Cẩm Dương ngày càng sâu, mục đích của nàng xem như đã thành công phân nửa .

Lục Uyển Nhi âm thầm thở, nhất định có một ngày, nàng sẽ đoạt hết mọi thứ của Lục Cẩm Dương, cũng đem sự nhục nhã ngày hôm nay trả lại cho nàng ta.

"Phu nhân, nếu người muốn khóc thì cứ khóc đi."

Ngồi trên xe ngựa, Vương mama đau lòng nhìn má trái Lục Cẩm Dương, cầm lấy thuốc mỡ, nhẹ nhàng thoa.

Lục Cẩm Dương cười khổ lắc lắc đầu, "Đã sớm nghĩ đến kết quả này không phải sao?"

Nhiều năm như vậy, mỗi lần nàng cùng Lục Nguyên gặp mặt tiếp xúc, đều đối chọi gay gắt, thủy hỏa bất dung (như nước với lửa).

"Ta cũng quen rồi." Khi nói câu này, trong lòng nàng tràn đầy chua xót, bất lực càng nhiều hơn.

Vương mama muốn khuyên bảo ,nhưng không biết nên nói gì thì tốt.

"Tay của người làm sao vậy?"

Vương ma ma bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, trong lòng bàn tay của Lục Cẩm Dương một màu đỏ thẫm, cổ tay áo đều dính một chút, thoát nhìn rất ghê người.

May mắn nàng có thói quen đem hòm thuốc bên người, Vương mama vội vàng lấy băng gạc băng bó lại cho Lục Cẩm Dương.

Một cái tát của Lục Nguyên, không phải đánh vào trên mặt phu nhân mà đã đánh vào trong lòng.

Nàng lập tức hiểu được, phu nhân vì như vậy mới có thể ngừng khóc.

"Phu nhân, mọi chuyện không thể vội." "

Vương mama thở dài, "Người đừng tự làm khó bản thân mình."

Con người Lục Cẩm Dương lóe lên, "Uh, mama yên tâm đi, ta không sao."

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: nhường đường

Vì sao ngừng kiệu? Bên ngoài xảy ra chuyện gì?" Lục Cẩm Dương khịt khịt, rất nhanh điều chỉnh lại cảm xúc của mình, nàng đã sống hai kiếp người, chính mình nên kiềm chế tốt mới đúng, thế nhưng vẫn còn thiếu kiên nhẫn như vậy.

Chữ tình chỉ có một chữ, rất ngắn gọn, nhưng lại là việc khó kiềm chế.

Tình yêu, tình bằng hữu, tình thân, đều là chuyện khiến người khổ sở.

Liên Sinh bên ngoài gõ cửa, "Phu nhân, đối diện với chúng ta cũng có cổ kiệu, đường lại chật hẹp, hai bên không thể cùng lúc đi qua, nếu chúng ta lui về phía sau, cổ kiệu Nhị phu nhân cũng phải như vậy, nếu vậy thì phải quay trở lại thật xa, người xem"

Ý của Liên Sinh, tốt nhất thì phía bên kia nên nhường, như vậy sẽ thuận tiện hơn.

Lục Cẩm Dương ngay lập tức phân phó, "Chúng ta lui về sau đi."

"Phân phó người nâng kiệu, nói bọn họ lui về phía sau, nhường đường." Dù sao nàng cũng không có việc gì gấp, phía bên kia lại đến trước, nhường một chút cũng không sao.

"Vâng." Liên Sinh có chút mất mát, ý của nàng là muốn Lục Cẩm Dương cùng đối phương thương lượng, để nhóm nàng qua trước!

Qua một hồi. Vẫn không thấy động tĩnh.

"Liên Sinh?" Lục Cẩm Dương hơi hơi nhíu mày hỏi, "Có chuyện gì? Vẫn chưa đi sao?"

Liên Sinh do dự, tò mò nhìn phản ứng của Lục Cẩm Dương, "Đối phương cũng ngừng lại, nói chúng ta qua trước."

Lục Cẩm Dương nhíu mày hỏi, "Có biết là người nào không?"

Liên Sinh yếu ớt nói, "Nô tỳ không biết! Bất quá nhìn cỗ kiệu chắc hẳn là người làm quan."

Liên Sinh nói thầm, "không biết đại nhân nhà ai, nhưng tính tình lại tốt như vậy."

Lục Cẩm Dương nghe Liên Sinh nói xong. Liên suy nghĩ, nàng không quen biết ai trong triều, nên chắc không phải người mà nàng biết.

Đối phương cũng không để lại danh tính, nên Lục Cẩm Dương chỉ xem như bèo nước gặp nhau.

Nếu đối phương đã có lòng, Lục Cẩm Dương cũng có dạ.

Liên thấp giọng phân phó, "Đi về phía đối phương nói lời cảm tạ, sau đó chúng ta rời đi, dừng tại đây lâu cũng không tốt."

Liên Sinh nhanh chóng đi làm.

"Phu nhân, chúng ta có thể đi rồi."

"Uh, đi thôi."

Chậm rãi buông màn che xuống, Lục Cẩm Dương tiếp tục tập trung đọc trà phổ.

.....

"Thiếu gia, Cỗ phu nhân đã đi rồi." Ngân Tinh lên tiếng.

Người nào mà không biết, lúc trước Lục Cẩm Dương không đồng ý việc cưới xin với Tiêu Diễn.

Đường đường Tam Thiếu Gia của Tiêu Gia lại bị người khác từ hôn, không ngờ người đó lại là Lục Cẩm Dương thanh danh thối, chuyện này trở thành trò cười trong kinh thành suốt một thời gian dài. Trong lòng Ngân Tinh kỳ quái, thiếu gia nên đối Lục Cẩm Dương căm thù tận xương tủy, đường hẹp gặp nhau, thế nhưng còn nhường nàng ta đi trước.

Nhưng nghĩ lại, thiếu gia bọn họ xuất sắc như vậy, mặc dù Lục Cẩm Dương không lui hôn, thiếu gia cũng sẽ không cưới nàng, rút lui sớm thì tốt, sợ dĩ thiếu gia để nàng đi trước, là không muốn có quan hệ cùng Lục Cẩm Dương.

Nghĩ như vậy cũng có thể thuyết phục.

Tiêu Diễn một thân y phục màu xanh nhạt, mảng hoa sen lấp ló bên trong như ẩn như hiện, mày kiếm sắc bén, mắt đen như mực, toát ra khí chất lạnh lùng kiên cường.

Tiêu Diễn hờ hững ngẩng đầu, ánh mắt thâm trầm nhìn hướng cỗ kiệu Lục Cẩm Dương, "Đã đi rồi sao?"

Mới vừa rồi nhìn thoáng qua, hốc mắt Lục Cẩm Dương đỏ ửng, trên mặt có mấy dấu hồng, nhưng nàng lại đang tập trung đọc thứ gì đó, không biết vì cái gì, hẳn nhìn thấy lông mày Lục Cẩm Dương lộ vẻ quật cường, dù như thế nào cũng sẽ không khuất phục.

Tiêu Diễn suy nghĩ, nàng ở Lục gia nhất định đã chịu ủy khuất!

Lùi hôn ước cùng hắn, nhất định gả cho người mình thương, chưa được bao lâu, đã làm cho nàng thương tâm như vậy."

"Đi thôi." Trong khoảnh khắc, Tiêu Diễn thu lại con ngươi thâm thúy, nhanh chóng khôi phục lại vẻ ngoài lạnh lùng.

"Dạ" Ngân Tinh cung kính trả lời, nhìn về phía ánh mắt không rõ hàm xúc của Tiêu Diễn.

Thiếu gia vẫn là thiếu gia, nhưng hẳn cảm thấy thiếu gia từ bé đến giờ không giống nhau, so với trước càng thêm Lãnh khốc, khiến cho người khác khó có thể tới gần.

.

"Vừa mới xảy ra chuyện gì?"

Lục Uyển Nhi lấy ngón tay xoa trán, trong mắt để lộ sự thiếu kiên nhẫn.

Hai bạt tay của Lục Cẩm Dương đủ ngoan độc, không cần nhìn, cũng biết dấu để lại rất sâu.

Thanh Liễu thăm dò rồi nói, "Hình như có một cổ kiệu phía đối diện với chúng ta, nhưng Nhị phu nhân đừng lo, đối phương đã nhường chúng ta đi trước."

Thanh Liễu nhỏ giọng nói thầm, "Thật sự kỳ quái, nhìn địa vị đối phương không nhỏ, cái gì cũng chưa nói, vậy mà lại nhường chúng ta." "Nhưng không có chuyện gì lớn, ai đi trước không có gì trở ngại."

Lục Uyển Nhi trừng mắt nhìn kiệu ở bên ngoài, tay gắt gao siết chặt lại.

Xa xa, kiệu quan của Tiểu Diễn mơ hồ rơi vào tầm mắt của Lục Uyển Nhi.

Lục Uyển Nhi thâm tình thoáng mắt mát, "Thanh liễu, ngươi nói xem, nàng ta có cái gì tốt?"

"Vì cái gì mọi người đều thích nàng, nàng có mẫu thân thương yêu, có ngoại tổ mẫu cưng chiều nàng như trân bảo, nàng có nhiều như vậy. . . Nàng không cần nhìn đến ánh mắt của bất cứ kẻ nào để sống."

"Vì cái gì mọi thứ nàng ta đều có." Lục Uyển Nhi trong lòng chua xót, có ghen tị lẫn hâm mộ.

Nàng tự nhiên chính là Lục Cẩm Dương.

Từ nhỏ Lục Uyển Nhi đã biết, nàng muốn cái gì thì phải cố gắng bằng sức lực của mình, cho đến khi nàng biết Lục Cẩm Dương.

Lần đầu gặp Lục Cẩm Dương, dung mạo nàng ta đã lộ ra vẻ kiêu diễm. . . Cuộc sống của Lục Cẩm Dương có thể tự ý làm theo những gì nàng ta muốn, thậm chí có những việc không thể chấp nhận được. Nhưng lúc sau, đều có người đến thay nàng ta giải quyết tốt hậu quả.

Mà nàng, mỗi một câu nói, mỗi một chuyện đều phải suy nghĩ rất kỹ càng, để mọi người có thể đồng ý.

Chỉ bởi vì sinh ra nên mới có sự khác biệt? Từ nhỏ đã chênh lệch lớn như vậy.

Lục Cẩm Dương là nữ nhi thân sinh của Lục Nguyên, mà chính mình chẳng qua là người ăn nhờ ở đậu.

Lục Cẩm Dương muốn làm gì cũng dễ như trở bàn tay, còn nàng, cả đời này hao tổn tâm cơ đều không thay đổi được.

"A? Nhị phu nhân người nói cái gì?"

Thanh Liễu trong lúc nhất thời hoảng hốt, không nghe rõ thanh âm Lục Uyển Nhi.

"Không có gì."

Lục Uyển Nhi im lặng không nói chuyện, thu hồi sự đau thương trong mắt, nàng sẽ không dễ dàng khuất phục.

Lại càng không!

Đầu hàng số phận!

"Có hỏi thăm được khi nào lão gia trở về không?"

Thanh Liễu nói, "Lão gia mới đến Hàn Lâm viện, mấy ngày nay luôn học tại đó, vừa mới biết Nhị phu nhân trở về, lão gia đã phái người đến truyền lời, giờ Dậu sẽ quay lại!"

Lục Uyển Nhi híp mắt, "Mau đáp được liệu cho ta, đừng làm cho người khác nhìn ra sơ hở."

Cố Du Hiền. . . Nàng sẽ cố hết sức mình để giúp hắn có địa vị cao!

Chương 28: mất đi

Lục Uyển Nhi một thân xiêm y màu vàng thêu hoa mỏng, trang điểm kỹ càng, xác định vết hồng trên mặt thoát nhìn không dễ nhận ra, nhưng có thể nhìn thấy, lúc này mới yên tâm đi ra ngoài.

Từ sớm đã ở cửa chờ Cố Du Hiên trở về.

Ánh trăng tây tà, bóng dáng Cố Du Hiên mới chậm rãi xuất hiện trong mắt Lục Uyển Nhi.

Lục Uyển Nhi môi đỏ mọng giờ lên, "Phu quân, người đã trở lại."

Trong triều quy định, chỉ có quan tam phẩm trở lên, hoặc có sự đồng ý của hoàng thượng thì mới được ngồi kiệu quay về, mà Cố Du Hiên thuộc hàng thất phẩm, nên tất nhiên phải đi bộ.

"Uh, lần này ở lại có tốt không? ." Cố Du Hiên hỏi.

Lục Uyển Nhi tươi cười, "Hào, phụ thân mẫu thân đối đãi Uyển Nhi rất tốt, chỉ là Uyển Nhi nhớ người . . ."

Thanh âm Cố Du Hiên khàn khàn, lơ đãng hỏi, "Cầm Dương đâu?" Không để ý tới Lục Uyển Nhi đang thẹn thùng.

Tươi cười trên mặt Lục Uyển Nhi không được tự nhiên, "Muội muội chắc đã nghỉ ngơi, nhiều ngày ở bên ngoại tổ mẫu, hẳn cũng mệt mỏi."

Cố Du Hiên hơi nhíu mày, mệt mỏi sao? Mệt đến mức không chờ mình? Gả cho hắn lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Cố Du Hiên trở về, không thấy bóng dáng Lục Cầm Dương, trước kia, nàng đã sớm chờ ở đây rồi.

Cố Du Hiên đột nhiên phát hiện ý nghĩ này thực đáng sợ, từ khi nào thì Lục Cầm Dương lại chiếm vị trí lớn trong lòng hắn như vậy.

Liếc nhìn qua Lục Uyển Nhi, trong lòng liền trấn tĩnh, Lục Cầm Dương như thế nào có quan hệ cùng hắn?

Cố Du Hiên lắc lắc đầu, có thể gần đây xảy ra nhiều chuyện.

"Bên ngoài gió lớn, người cũng nhiều ngày ở Lục gia, trở về nghỉ ngơi đi."

Lục Uyển Nhi nghi hoặc, "Phu quân? Người có chuyện gì không vui sao?"

Theo lẽ thường thì nàng và hắn mấy ngày không gặp nhau, thái độ Cố Du Hiên đối với nàng không nên lạnh nhạt như thế này, ngay cả vết thương trên mặt nàng cũng không nhận ra.

"Uh, gần đây Hàn Lâm Viện có nhiều việc."

Nghĩ vậy, con người Cố Du Hiên âm trầm, mọi người trong Hàn Lâm viện này, khi để hắn mới vào Hàn Lâm, đối xử với hắn như mấy gã sai vặt.

Hoàng đế hạ lệnh chỉnh sửa toàn bộ sổ sách, nửa phần cũng không cho hắn tới gần.

Cảm giác nhay bén, khiến cho hắn cảm thấy mọi người ở Hàn Lâm Viện, đều không phải đơn thuần xa lánh hắn. . . Mà cố ý chứa mũi nhọn vào hắn.

Chẳng qua Cố Du Hiên không nghĩ ra, chính mình mới vào hàn lâm, chưa kịp đắc tội người khác, rốt cuộc vấn đề ở chỗ nào.

Lục Uyển Nhi quan tâm nói, "Phu quân, hiện tại con đường làm quan của người mới bắt đầu, mọi việc không nên gấp."

"Uh, đây là tất nhiên!" Cố Du Hiên nhíu nhíu mày. Nếu như gặp khó khăn, chỉ biết dừng lại, hắn vẫn còn là Cố Du Hiên sao?

Tươi cười Lục Uyển Nhi cứng đờ. Bởi vì nàng giả vờ quá tốt sao? Cho nên Cố Du Hiên không thấy vết thương trên mặt nàng?"

.

Ánh trăng như nước, nhu hòa xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trên bàn trang điểm.

Lục Uyển Nhi bận bịu lấy lòng Cố Du Hiên,

Thì Lục Cầm Dương lại bận bịu tìm tòi hương liệu.

Gắt gao cau mày, nhìn ra được Lục Cẩm Dương đang rất chuyên chú.

Mấy hộp hương liệu này đều là nàng mua về từ Thiêm Hương, ngày sau rất phổ biến trong kinh thành, Lục Cẩm Dương cẩn thận phân tích mùi cùng phối liệu.

Qua một hồi lâu, mới nhẹ nhàng thở ra vài cái.

Trong lòng đã có định đoạt.

Kiếp trước Lục Cẩm Dương được Nguyên Đông dạy, am hiểu nhất đó là ngửi thấy hương, hương liệu chỉ cần qua tay Lục Cẩm Dương, cẩn thận ngửi một chút liền có thể chỉ ra nguyên liệu.

Ngoại trừ hai mùi được điều chế đặc biệt ở Thiêm Hương ra, những mùi còn lại nàng đều nắm chắc, nếu muốn tìm kiếm những nguyên liệu khác để thay thế cũng không khó.

Bỗng nhiên trong lòng nàng cả kinh, trăm châu Hải Đường không thấy ? !

"Liên Sinh, Liên Sinh." thanh âm Lục Cẩm Dương mang theo vài phần bức thiết khẩn trương.

Liên Sinh gác đệm ngoài cửa cuống quýt tiến vào, "Phu nhân, nô tỳ ở đây, làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?"

"Người có nhìn thấy trăm châu Hải Đường không, là lễ vật sinh nhật mà thời điểm ta bảy tuổi ngoại tổ mẫu tặng cho ta?"

"Trăm châu Hải Đường?" Liên Sinh suy nghĩ, lắc đầu, "Phu nhân, nô tỳ không có nhìn thấy?"

"Nếu không người tìm lại lần nữa xem? Hay là thời điểm ban ngày đã đánh rơi ở đâu đó?"

Liên Sinh không biết tại sao Lục Cẩm Dương lại để ý đến cây trăm kia như vậy, "Nếu không người đừng vội, ngày mai nô tỳ giúp người hỏi thăm xem có ai nhìn thấy hay không!"

Lông mày Lục Cẩm Dương nhíu chặt, đột nhiên nhớ tới hôm nay ở phố chạm mặt Hắc y nhân, có phải hay không khi đó.

Suy đoán này làm cho nàng hít thở không thông.

Vốn tưởng rằng cây trăm này là manh mối, Lục Cẩm Dương muốn từ nó tìm hiểu nguyên nhân chính xác mà Hà Gia bị diệt môn, nhưng hiện giờ trăm châu đã mất, mọi việc lại quay trở về thời điểm lúc ban đầu.

"Quên đi, tùy duyên vậy."

Lục Cẩm Dương dụi mắt, "Lão gia trở về rồi phải không?"

Liên Sinh gật gật đầu, "Lão gia đã trở lại, Nhị phu nhân sớm đã chờ ở ngoài cửa để đưa lão gia đến thẳng phòng của nàng."

"À."

Lục Cẩm Dương gật đầu.

Liên Sinh nghi hoặc nhìn Lục Cẩm Dương.

"Người gọi Trần Oánh tới, nói ta có việc phân phó nàng."

"Phu nhân." theo bản năng Trần Oánh nhìn mình chằm chằm vào đôi giày của mình, trong lòng thấp thỏm không yên.

Từ lúc bắt đầu vào Lục gia, Lục Cẩm Dương chưa từng liếc mắt tới nàng một lần, hiện giờ chạng vạng lại sai người tới tìm nàng. . .

Trần Oánh chỉ có thể nói là vô cùng cẩn thận.

"Đến đây." Lục Cẩm Dương thoát nhìn thực tùy ý, "Người nhiều ngày đã ở Lục gia, khiến người vất vả rồi."

"Quan hệ của ta cùng phụ thân, tất cả mọi người đều biết, người là nha hoàn của ta, phụ thân có làm khó dễ người hay không."

Trần Oánh vừa nghe, vội vàng quỳ trên mặt đất, "Phu nhân có chuyện gì cứ nói, mạng của Trần Oánh là do phu nhân cứu, nô tỳ nguyện ý làm mọi việc vì người."

Lục Cẩm Dương tựa hồ đối với thái độ Trần Oánh thực vừa lòng, "Người có sự trung thành như vậy không uổng chúng ta chủ tớ một hồi."

"Đi tới hộp trang điểm của ta chọn hai cây trăm đi, xem như thưởng cho người thời gian qua xử lý tốt mọi việc."

"Phu nhân. . ." Mặt Trần Oánh lộ vẻ do dự.

"Thường cho người thì người nhận đi." Lục Cẩm Dương uy nghiêm nói.

Trần Oánh liền làm ra vẻ ngại ngùng, vui mừng chọn lấy trâm "Cám ơn phu nhân ban cho."

Tuy rằng nàng rất thích những thứ có giá trị, nhưng nàng cũng biết trước mặt Lục Cẩm Dương không nên bộc lộ quá nhiều.

Nhưng phu nhân thật sự là hảo mệnh, trang sức của nàng, cho tới bây giờ chính mình cũng chưa từng thấy qua.

Lục Cẩm Dương đem ý cười giấu nơi đáy mắt, Trần Oánh tham tài, đối với nàng mà nói là một chuyện tốt.

"Cây trâm Mẫu Đơn kia cũng thường cho người, ta không thích hoa văn trên đó, không dùng thì lãng phí."

"Người phải đối với ta trung thành, đem chuyện ta phân phó làm tốt, tự nhiên ta sẽ không bạc đãi người, nhưng. . ."

"Nếu người đối với ta không thực tâm, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người."

"Tính cách của ta, người hẳn đã biết rõ."

"Nô tỳ đã biết."

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: hắc bạch

Trần Oánh một thân vận váy trắng hoa đỗ quyên, trên đầu chỉ cài một cây trâm. Tuy rằng ăn mặc đơn giản, ngược lại càng hiện ra nét thanh tú động lòng người.

"Lại đây nhìn xem." Lục Cẩm Dương mỉm cười đem trâm Nhục Nhiên cài lên tóc Trần Oánh, "Quả thật rất xứng với người, mắt của ta đúng là nhìn không sai."

Cây trâm mà nàng thường cho Trần Oánh, không thể không thừa nhận, càng làm tôn thêm khí chất thanh tú của nàng ta, bộ dạng như vậy, nam nhân nào mà không muốn bảo hộ vào lòng, kiếp trước, Trần Oánh bỏ lên giường Cố Du Hiên, vốn là nàng ta đã động tâm từ trước.

"Lão gia vừa mới từ Hàn Lâm viện về, phòng chừng còn rất mệt, người đi nấu một bát canh đậu xanh rồi mang qua cho lão gia đi."

Lục Cẩm Dương có phần mệt mỏi nói, "hôm nay thân thể ta không thoải mái, không tiện đến thăm."

Tâm tư Trần Oánh xoay chuyển, hiện giờ biết được quan hệ của Lục Cẩm Dương cùng Lục Nguyên, trong lòng đương nhiên cảm thấy do Lục Cẩm Dương đã đánh mất mặt mũi, bởi vậy mới không muốn đi gặp Cố Du Hiên.

Cười mỉm nói, "Để nô tỳ đi, phu nhân người yên tâm."

Cơ hội được ban cho, nên giọng điệu nói chuyện cũng nhẹ nhàng vài phần, xem ra lúc trước bản thân nàng suy nghĩ nhiều, từ lúc phu nhân mua nàng ở thanh lâu về, vẫn luôn đối đãi với nàng rất tốt, có thể gần đây xảy ra nhiều chuyện, bởi vậy nàng mới sinh ra ảo giác, cho rằng phu nhân đối nàng đề phòng.

"Phu nhân, người nghỉ ngơi cho tốt, nô tỳ lui xuống trước."

Lục Cẩm Dương xua tay.

Bây giờ, chỉ sợ Lục Uyển Nhi đang cố gắng để lấy lòng Cố Du Hiên, Trần Oánh tư sắc(sắc đẹp) không kém, nàng lại cố ý thường trang sức cho nàng ta, càng tôn thêm vài phần khí chất cho nàng ấy, tuy rằng không bằng Lục Uyển Nhi, nhưng vẫn có sự khác biệt.

Không biết Lục Uyển Nhi thấy Trần Oánh như vậy, sắc mặt có thể còn giữ bình tĩnh được hay không. . .

.

"Lão gia, Nhị phu nhân, nô tỳ có việc cầu kiến."

Trần Oánh sửa sang lại quần áo, ôn nhu nói, "Phu nhân quan tâm thân mình lão gia, phải nô tỳ đưa canh đậu xanh tới."

"Vào đi."

Lúc này Lục Uyển Nhi đang bồi Cố Du Hiên dùng bữa tối, nghe thấy thanh âm Trần Oánh thì thân mình ngẩn ra, trong lòng không vui, nhưng Cố Du Hiên ở đây, lại không thể không cho Trần Oánh tiến vào.

"Vâng"

"Lão gia, đây là phu nhân phân phó nô tỳ đưa tới, hôm nay thân mình phu nhân không khoẻ, cho nên không thể tự mình đến." Trần Oánh đem canh đậu xanh đặt ở bên cạnh Cố Du Hiên.

Canh đậu xanh mát lạnh rất hợp khẩu vị của hắn, vừa vận bữa tối đồ ăn đều là dầu mỡ, Cố Du Hiên thực tự nhiên đem chén canh đưa cho Trần Oánh, trong lúc vô tình hỏi, "Người là nha hoàn bên người Cẩm Dương?"

"Gọi là gì?"

Trong lòng Trần Oánh vui vẻ, vội không ngừng đưa tay nhận chén từ Cố Du Hiên, "Nô tỳ tiện danh Trần Oánh."

"À"

"Gia cảnh nô tỳ sa sút, bất hạnh rơi vào tay bọn buôn người, là phu nhân đem nô tỳ cứu trở về, không có ban tên khác, vẫn gọi nô tỳ bằng tên cũ."

Trần Oánh không nghĩ Cố Du Hiên lại chú ý tới mình, trong lòng hơi hơi có chút kích động.

"Ừ, hảo hảo hầu hạ phu nhân người thật tốt."

Lục Uyển Nhi cười mỉm tiếp lời, "Phu quân, vẫn là muội. Tỳ tỳ có tâm, suy nghĩ thực chu đáo."

Cố Du Hiên đối với xưng hô của Lục Uyển Nhi nhú nhú mày, "Ừ?"

"Mặt của người làm sao vậy?"

Mới vừa rồi Cố Du Hiên sơ xuất, không để ý kỹ mặt Lục Uyển Nhi, hiện giờ xem ra, mặc dù đã cố gắng che khuất, nhưng không khó nhìn thấy trên mặt Lục Uyển Nhi có dấu hồng.

Còn nữa, mới vừa rồi xưng hô Lục Uyển Nhi đối với Lục Cẩm Dương, lúc trước nàng nhất quán xưng muội muội với Lục Cẩm Dương, hiện giờ như thế nào lại thay đổi.

"Không. Không có gì." Ánh mắt Lục Uyển Nhi né tránh, cố gắng che mất tầm nhìn của Cố Du Hiên.

Lông mày Cố Du Hiên gắt gao siết chặt, đem Lục Uyển Nhi chế ngự trong lòng, khiến cho nàng nhìn thẳng vào mắt mình.

Đúng vậy, là dấu tay.

Sắc mặt Cố Du Hiên âm trầm, không nghĩ cũng biết, nhìn lục Uyển Nhi trốn tránh, không muốn để hắn phát hiện ra bộ dạng bản thân mình, dấu tay trên mặt lục Uyển Nhi quả thật là có liên quan đến Lục Cẩm Dương.

Hắn nghĩ rằng Lục Cẩm Dương đã thay đổi.

Suy nghĩ đó trong phút chốc liền hóa thành hư ảo.

"Rốt cuộc sao lại thế này."

Khỏe mặt Lục Uyển Nhi ướt át, kéo tay Cố Du Hiên, "Phu quân, không có gì đáng ngại, thật sự không có việc gì."

"Người nói!" Con người Cố Du Hiên quét về phía Thanh Liễu, quanh thân khí thế bức người, ngay cả lục Uyển Nhi cũng không ngờ tới, Cố Du Hiên bình thường thoạt nhìn ôn nhu, khi nổi giận lại đáng sợ như vậy.

"Dạ. Nhị phu nhân." Con người Thanh Liễu nhìn về phía Lục Uyển Nhi, mặt lộ vẻ khó xử, trong giây lát, như đã quyết tâm làm chuyện gì.

"Thưa lão gia, thời điểm quay về nhà mẹ đẻ, phu nhân lại đến ngoại tổ Hà gia ở mấy ngày, cho đến hôm nay, mới tới Lục gia đón Nhị phu nhân cùng nhau trở về." Thanh Liễu tránh nói vào vấn đề khác, đem mọi chuyện xảy ra đều do Lục Cẩm Dương làm, luôn mồm nói Lục Uyển Nhi đã chịu ủy khuất như thế nào.

"Bởi vì phu nhân đi ngoại tổ gia trước, mà ở Lục gia chưa tới nửa giờ, Lục lão gia động khí nên mới động thủ đánh phu nhân một cái, không nghĩ tới. Không nghĩ tới."

Thanh Liễu cắn chặt răng, "Không nghĩ tới phu nhân vì vậy giận chó đánh mèo lên Nhị phu nhân, nói Nhị phu nhân không ngăn cản mới có thể như vậy, hơn nữa còn nói Nhị phu nhân không hiểu tôn ti (trên dưới), từ lúc phu nhân tiến vào cánh cửa Cổ gia, mặc dù Nhị phu nhân lớn tuổi hơn phu nhân, cũng phải gọi phu nhân là tỷ tỷ mới đúng, cho nên đánh Nhị phu nhân hai bạt tay, nói muốn dạy Nhị phu nhân quy củ. Thời điểm Nhị phu nhân trở về liền yêu cầu nô tỳ giúp đỡ, đem vết thương trên mặt che khuất, không cho lão gia nhìn thấy."

"Nhị phu nhân muốn dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện, nhưng lão gia, nô tỳ thay Nhị phu nhân thấy không đáng. Nhị phu nhân tâm địa thiện lương, gặp ủy khuất phải tự mình nhịn xuống, chính là có một số việc, không phải dàn xếp ổn thỏa liền có thể giải quyết được."

"Cám ơn, Thanh Liễu, người muốn làm gì? Châm ngôn quan hệ của ta cùng phu nhân, người muốn làm lão gia khó xử sao." Lục Uyển Nhi giận dữ.

Cố Du Hiên khẽ mím môi, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì!

Thanh Liễu bùm một tiếng, quỳ trên mặt đất, "Dù cho Nhị phu nhân phải trừng phạt nô tỳ, nô tỳ cũng muốn nói, nhiều năm như vậy, Nhị phu nhân vẫn luôn che chở cho phu nhân, nhưng phu nhân chẳng những không để ý tới tình cảm tỷ muội, ngược lại còn tùy ý làm bậy."

"Người."

"Nàng ta nói đúng." Cố Du Hiên nhẹ nhàng đem Lục Uyển Nhi kéo đến cạnh mình, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng chạm vào hai má có chút sưng đỏ của Lục Uyển Nhi, "Uyển Nhi, ủy khuất nàng."

"Thiếp một chút cũng không cảm thấy ủy khuất."

"Lão gia, ngài đáp ứng thiếp một việc được không? Ngài đừng đi tìm muội muội, chuyện này đã là quá khứ, thật sự thiếp không có việc gì, thiếp lại càng không muốn chỉ vì một chuyện nhỏ như thế này mà làm cho phu quân khó xử."

Lục Uyển Nhi cúi đầu, ánh sáng nền chiếu vào hốc mắt ửng đỏ, tựa hồ như nàng ta đang cố gắng chịu đựng cái gì!

Thật lâu sau Cố Du Hiên mới nghiêm túc nói, "Uyển Nhi, ta nhất định sẽ không để cho người tiếp tục chịu ủy khuất như vậy."

Một chút hảo cảm trong lòng Cố Du Hiên đối với Lục Cẩm Dương đều bị Lục Uyển Nhi biến thành tan thành mây khói.

Vốn Trần Oánh định cùng Cố Du Hiên nói nhiều hơn một chút, như vậy thì Cố Du Hiên sẽ nhớ kỹ nàng, không nghĩ tới tâm tư Cố Du Hiên đều đặt trên người Lục Uyển Nhi, trong lòng khó tránh khỏi có vài phần chua xót.

"Nô tỳ cáo lui."

Cố Du Hiên không nói gì thêm.

Sắc mặt Lục Uyển Nhi âm trầm, nhìn về phía Trần Oánh, ánh mắt mang theo sự sắc bén.

Chỉ tiếc Trần Oánh hiện giờ đang đắm chìm vào những lời nói lúc nãy của Cố Du Hiên, nên không có nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: té xỉu

"Phu nhân, người xem, những chậu hoa này hợp lại với nhau trông thật đẹp. Phu nhân quả thật lợi hại." Thất Vĩ cười khanh khách, nâng chậu lan hồ điệp lên ngắm nhìn, "dáng vẻ của loài hoa này thật sự rất giống với Hồ Điệp(buom bướm)!"

Thất Vĩ gạt đầu liên tục, nhìn không rời mắt vào nhà kín trồng hoa, không keo kiệt hướng Lục Cẩm Dương khen ngợi.

Thời điểm đầu xuân, Lục Cẩm Dương phái nàng đi thu gom nhiều loài hoa, lúc đó trông chúng vẫn còn thiếu sức sống, chỉ với thời gian một mùa xuân, Lục Cẩm Dương thể nhưng lại có thể đem hoa chăm sóc tốt như vậy.

Lục Cẩm Dương cười tiếp lời, "Bây giờ còn chưa phát triển hết, rất nhiều người cứ chờ đến thời điểm hoa nở ra mới cẩn thận chăm sóc, nhưng lại không biết hoa ở thời điểm bắt đầu hé ra nụ thì rất cần chờ che."

"Thời gian có chút vội vàng, nhưng tiếp qua vài năm chắc chắn sẽ tốt hơn hẳn." ánh mắt Lục Cẩm Dương xa xăm, lúc trước, nàng hay tự mình lên ra ngoài hái hoa để giết thời gian. Càng về sau thì dần dần trở nên hứng thú, bắt đầu có sở thích trồng hoa cỏ.

Lục Cẩm Dương cười điềm tĩnh, nhàn nhạt nói, "Trong tay người chính là lan hồ điệp, xem như là minh chứng rõ ràng nhất, hoa lan rất cần hơi nước, chỉ cần thiếu hơi nước thì rất nhanh hoa sẽ trở nên khô héo."

"Còn trong tay ta, chính là hoa son trà, khi trồng sẽ khó khăn hơn nhiều, cố gắng vài năm cũng không chắc hoa sẽ nở ra!"

Thất Vĩ nghe chăm chú, "Phu nhân, người thật lợi hại, lúc trước chưa từng thấy người dưỡng hoa, không nghĩ tới lần đầu tiên dưỡng, thế nhưng lại dưỡng tốt như vậy."

Lục Cẩm Dương tay đang tỉa một vài cành hoa liền ngừng lại.

Nàng biết lời nói của Thất Vĩ không phải cố ý, thế nhưng vẫn chạm đến vết thương trong lòng nàng. Lục Cẩm Dương cười cười, "Đã từng ăn qua thịt heo nhưng vẫn chưa nhìn thấy heo chạy? Huống hồ lúc trước ở quý phủ, có mama chỉ dạy, chẳng qua ta chưa có dịp bắt tay vào làm mà thôi."

"Đúng rồi, hắc hắc, phu nhân thông minh như vậy, cho nên người làm việc gì cũng sẽ tốt." Thất Vĩ sờ sờ đầu, có chút ngượng ngùng.

"Phu nhân, đất đen người muốn tìm đã đến rồi đây, còn có vài nhánh cây khô." Vương mama nói, "Đúng là Hạ Thiên(mùa hè), những cành cây khô đi đâu cũng thấy."

Lục Cẩm Dương kiểm tra một phen, "Ừ, chính là cái này." Dứt lời, liền tự tay bỏ thêm đất vào trong chậu.

"Phu nhân, nô tài sao có thể để cho người làm việc nặng như thế này, để nô tài đến giúp người." Vương mama thấy Lục Cẩm Dương muốn tự tay làm, liền vội vàng ngăn cản.

Lục Cẩm Dương mỉm cười lắc đầu, "hoa son trà rất yếu, nếu không chú ý sẽ dễ dàng thương tổn tới nhụy hoa, nên để ta tự mình làm, mama cùng Thất Vĩ giúp ta bón đất cho những gốc hoa khác là được rồi."

"Nhưng phu nhân, tại sao người lại dùng cây khô điệp từ này làm phân?" Thất Vĩ hỏi.

Lục Cẩm Dương nói, "Cây khô điệp từ dùng để làm phân là tốt nhất, công dụng thiện kỳ sự, đồng dạng, dưỡng hoa cũng như thế, nếu muốn đóa hoa nở ra tươi tốt, đất trồng cũng phải xốp và phì nhiêu."

"Nguyên lai là như vậy." ánh mắt Thất Vĩ sáng lên, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Vương mama nhìn thấy Lục Cẩm Dương ở trước mặt thản nhiên cười, phân phó chính mình đi đổi đất trồng hoa, thời điểm nàng bụng chậu hoa lên, đầu óc bắt đầu không tỉnh táo, mí mắt cũng từ từ khép.

"Ba."

Thanh âm đồ sứ rơi xuống nền đất, nghe thật chói tai. Thu hút ánh mắt của hai người Lục Cẩm Dương cùng Thất Vĩ.

"Vương mama, người làm sao vậy?" Thất Vĩ kinh hãi.

Lục Cẩm Dương nâng Vương mama nói, "Nhanh kêu Liên Sinh đi thỉnh thầy thuốc."

...

"Bệnh này đột nhiên tới, chắc hẳn do thời tiết hôm nay trở nên nóng bức, mới có thể như vậy, tiểu nhân sẽ kê vài thang thuốc dùng cho mama."

Đại phu một mặt nói về tình trạng bệnh, một mặt lại âm thầm đánh giá Lục Cẩm Dương, lúc đầu hắn nghĩ là lão phu nhân Cố gia sinh bệnh, mới được xem trọng như thế này, không nghĩ rằng chỉ là một bà vú.

Đối với mọi người, cho dù quan niệm thứ bậc đã ăn sâu bén rễ, nhưng trong lòng ai mà không muốn bản thân mình được tôn trọng!

Trong lòng không tránh khỏi đối với Lục Cẩm Dương sinh kính ý (tôn kính), lời nói cũng khách khí vài phần.

Lúc này Vương mama đã tỉnh, nhìn ánh mắt lo lắng của Lục Cẩm Dương còn có Liên Sinh, Thất Vĩ, trong lòng cảm động không nói nên lời.

"Phu nhân, người đừng nhìn nô tài như vậy."

"Nô tài không có việc gì."

Khi nói chuyện, Vương mama muốn đứng dậy.

Lại bị Lục Cẩm Dương đè xuống, "Nghỉ ngơi trước đi. Người đi theo ta nhất định không được gặp chuyện không tốt."

"Mama, tại sao thân mình không thoải mái mà không nói với ta."

Vương mama cúi đầu, nghĩ nghĩ, "thân thể nô tài vẫn tốt, không hiểu vì sao lại đột nhiên ngất."

Lục Cẩm Dương nói, "Mama trước cứ nghỉ ngơi cho tốt."

"Liên Sinh, tiễn đại phu, tiễn thể đem phương thuốc của mama tới đây."

Thái độ Lục Cẩm Dương kiên quyết, khỏe mắt Vương mama ẩm ướt, "Làm phu nhân lo lắng."

Thất Vĩ nói, "Mama, mới vừa rồi người dọa nô tỳ cùng phu nhân một phen sợ hãi, người có đau nhức ở đâu không?"

Vương mama lắc đầu, "Nô tỳ cũng không biết chuyện gì xảy ra, nguyên nhân chắc do thời tiết hôm nay nóng hơn mọi ngày."

"Còn đem hoa phu nhân tí mĩ nuôi trồng mà phá hủy."

Sắc mặt Lục Cẩm Dương thay đổi, "Mama nói như vậy không đúng. Bất quá chỉ là một chậu hoa mà thôi, Mama mới thật sự quan trọng!"

"Mama thật sự không sinh bệnh sao? Không nên gạt Cẩm Dương, hay giấu diếm!"

Vương mama gật đầu.

Dù Vương mama nói không có việc gì, đại phu cũng nói không có gì trở ngại, nhưng trong lòng Lục Cẩm Dương vẫn cảm thấy có chút bất an. Thân mình Vương mama vẫn khỏe mạnh, kiếp trước Vương mama theo nàng, năm thứ hai nàng gả cho Cố Du Hiên vì bệnh mà mất, lúc ấy nàng nghe theo lời xui khiến của Trần Oánh, nên không chú ý nhiều tới Vương mama, ngay cả nhập liệm cũng (đưa vào quan tài) làm qua loa.

Hiện giờ thời gian Vương mama chết vì bệnh còn khoảng nửa năm. Sự việc té xỉu ngày hôm nay khiến cho Lục Cẩm Dương có dự cảm không lành.

Hay là do nàng suy nghĩ nhiều, Vương mama vốn hiểu một ít dược lý, bình thường đồ ăn này nọ cũng rất cẩn thận, nếu có người sau lưng động thủ tay chân, nếu là Vương mama nhất định sẽ phát hiện. Có lẽ do nàng quá nhạy cảm, thoáng có biến động nhỏ liền trông gà hoá cuốc.

Nhưng lần này phát bệnh của Vương mama cũng không thể khiến nàng lo là, đợt thời điểm thích hợp nàng sẽ đi thỉnh đại phu tới xem lần nữa, có lẽ là có bệnh chưa phát hiện ra, sớm chữa khỏi, cho dù lùi lại sự bộc phát của bệnh cũng tốt.

Con người Lục Cẩm Dương thâm trầm, "Mama ở lại đây dưỡng thân thể cho tốt, ta vào trong viện có chút việc muốn giao cho Thất Vĩ cùng Liên Sinh làm."

"Gọi Nguyệt Dung tới, mấy ngày này kêu nàng chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho Mama."

Nguyệt Dung là nha hoàn tam đẳng của Lục Cẩm Dương.

"Phu nhân, điều này sao có thể! ? ! Nô tỳ chỉ là hạ nhân, như thế nào có thể để cho người khác hầu hạ."

Ngữ khí Lục Cẩm Dương chân thành, "Thằng Nguyệt Dung thành nha hoàn nhị đẳng, hảo hảo chiều cố Vương mama, ta sẽ không bạc đãi nàng."

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thêm Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: lo lắng

"Nguyệt Dung, thân mình Vương mama như thế nào?" Khỏe mắt Lục Cẩm Dương âm thầm đánh giá tiểu cô nương trước mắt.

Nguyệt Dung vận sam y màu vàng nhạt, hai mắt trong veo, để lộ sự thông minh nhạy bén, lúc trước, do tuổi còn nhỏ, trở thành nha hoàn tam đẳng của Lục Cẩm Dương, nên nàng cũng không tiếp xúc nhiều.

Lục Cẩm Dương đối với tính cách của Nguyệt Dung không hiểu rõ, hiện giờ thấy Nguyệt Dung hầu hạ Vương mama khéo léo, trong lòng âm thầm khen ngợi. "Thưa phu nhân, mọi chén thuốc nô tỳ cấp mama uống đều không sót một giọt, sắc mặt mama thoát nhìn cũng tốt, nhưng nô tỳ cảm thấy trong người mama nhất định là có bệnh?"

Hai mắt Nguyệt Dung xoay chuyển, đối với chủ tử Lục Cẩm Dương này, trong lòng vẫn mang theo sợ hãi, nhưng suy nghĩ lại, tốt nhất vẫn nên thành thật!

Lục Cẩm Dương trầm tư, "Liên Sinh, người đi khó phòng lấy chút Sơn Tham lại đây, Thất Vĩ, người đi mời đại phu tới."

Nguyệt Dung nói rất đúng, Vương mama là người không chịu ngồi yên, nếu như bình thường, gặp phải bệnh nhỏ đến được cũng không ăn, chứ nói chi là nằm trên giường không dậy nổi.

Mỗi lần Lục Cẩm Dương đến thăm Vương mama, người đều ngủ say.

"Vâng, thưa phu nhân." Liên Sinh cùng Thất Vĩ nhìn nhau gật đầu, lập tức đi làm chuyện Lục Cẩm Dương phân phó.

"Mama nhiều ngày đều ngủ như vậy sao?" Lục Cẩm Dương cẩn thận sửa lại chăn cho Vương mama.

Nguyệt Dung gật gật đầu, "Nô tỳ hầu hạ mama dùng cơm trưa xong, mama nói mệt mỏi liền ngủ đến tận bây giờ."

Lục Cẩm Dương cúi đầu không nói gì, con người lóe ra sự âm độc, "Chờ đại phu đến rồi nói sau."

.....

Lục Cẩm Dương cũng hiểu được sự tình nghiêm trọng, liền đứng lên, "Làm sao vậy?"

Đến xem bệnh vẫn là Trương đại phu khám cho Vương mama lần trước, danh gọi Trương Sinh, mặc dù tuổi không lớn, nhưng tay nghề rất nhạy bén và cẩn thận, lần trước đến chữa bệnh một lần, đã để lại ấn tượng rất tốt với Lục Cẩm Dương, thời điểm Thất Vĩ mời hắn đến, ngay lập tức hắn liền mang theo hòm thuốc, tiến đến đây.

Trương Sinh cau mày, dường như đang suy nghĩ việc gì đó, "Đem mảnh vụn của thuốc mama dùng mấy ngày gần đây đến cho ta nhìn xem."

"Là thuốc xảy ra vấn đề?" Sắc mặt Lục Cẩm Dương âm trầm, ánh mắt quét về phía Nguyệt Dung.

Trong lòng Nguyệt Dung thất kinh, thuốc của Vương mama đều là tự tay nàng nấu, nếu xảy ra vấn đề, người thứ nhất bị tình nghi chính là nàng. Ngay lập tức vội vàng quỳ xuống đất, "Phu nhân, thuốc đều do nô tỳ tự mình nấu theo phương thuốc của Trương đại phu, nô tỳ tuyệt đối không dám ở trước mắt người động thủ tay chân, huống hồ, nô tỳ cùng Vương mama cũng không kết thù oán, không có lý do gì nô tỳ lại làm hại Vương mama!" Lục Cẩm Dương ừ một tiếng, "Người trước đứng lên đi."

Trương Sinh lắc đầu, tiếp lời Lục Cẩm Dương, "Mảnh vụn của thuốc quả thật không có vấn đề."

"Còn đồ ăn thì sao?" Bệnh tòng khẩu nhập(bệnh do ăn uống mà ra), thuốc không có vấn đề, nếu như vậy thì chắc hẳn nguyên nhân nằm ở đồ ăn mỗi ngày của Vương mama.

Nguyệt Dung lập tức thở phào rồi nói, "Đồ ăn mỗi ngày của mama cùng nô tỳ giống nhau như đúc, nên không thể xảy ra chuyện được." Sự tình lâm vào cục diện bế tắc.

"Thật không có cái gì khác thường sao?" Đáy lòng Lục Cẩm Dương trầm xuống.

Trương Sinh gật đầu, "Quả thật không có."

Nhìn tình trạng của Vương mama, hắn tưởng trong quá trình nấu thuốc có vấn đề, nhưng hắn đã kiểm tra kỹ lưỡng từ mảnh vụn cho đến lọ thuốc, cũng không phát hiện có điểm nào khác thường.

"Mảnh vụn không có vấn đề, đồ ăn cũng vậy, chỉ có khả năng là thể chất của Vương mama có vấn đề, nên mới muốn ngủ nhiều như vậy."

Chuyện xảy ra, Trương Sinh đối với y thuật của chính mình có chút chán nản, vốn tưởng rằng y thuật của bản thân đã đủ, nhưng hiện giờ xem ra còn cần phải học hỏi thêm.

Lục Cẩm Dương gõ gõ ngón tay lên bàn, mỗi khi nàng tập trung suy nghĩ về một vấn đề nào đó đều có thói quen như vậy.

"Nguyệt Dung, người dựa theo phương thuốc rồi nấu lại một chén thuốc đem đến đây."

"Thất Vĩ, đánh thức mama dậy."

Vương mama có chút mờ mịt nhìn khuôn mặt lo lắng của Lục Cẩm Dương, "Phu. Phu nhân?"

"Nô tài làm sao vậy? Lại đang ngủ sao?" Vương mama nhỏ giọng than thở.

"Gần đây mama có mệt mỏi chỗ nào ở trên người không!" Lục Cẩm Dương cố gắng làm cho giọng điệu chính mình dịu đi một chút, mama nên ngồi dậy uống thuốc đi, hay muốn ăn gì, ta kêu Nguyệt Dung làm cho người."

"Phu nhân, không cần, nô tài nằm một lát là khỏe hơn rồi!"

Lúc này Thất Vĩ đem thuốc đã được nấu đưa tới.

Trương Sinh dùng miệng ném thử.

"Gừng thô." Trương Sinh mừng rỡ nói, "Phu nhân, tiểu nhân biết vấn đề nằm ở chỗ nào rồi!" "Trong phương thuốc của tiểu nhân kê, có một loại chính là gừng thô." Nói đến được liệu, Trương Sinh đọc rất trôi chảy, "Gừng thô. Tính chất ấm, trị đau dạ dày, bổ thận và rất tốt cho xương, lại có hiệu quả giảm

đau, lúc đầu ở thời điểm tiểu nhân phối được chỉ dùng ba phần, hiện giờ ước chừng khoảng một hai liều thuốc."

Phiền muộn trong lòng Trương Sinh ở giờ phút này đều biến mất, trong lòng đã có dự tính liên hồi.

"Cả gan hỏi một câu, thường ngày mama thích ăn cái gì nhất? Hoặc mấy ngày vừa qua đã ăn những gì, có món nào đặc biệt không!" Nguyệt Dung suy nghĩ một lát rồi nói, "Đồ ăn thường ngày của Vương mama cũng không có gì đặc biệt, nhưng khoảng một hai ngày trước, phu nhân biết thân mình Vương mama không tốt, nên đặc biệt đem thịt bò đưa tới."

Sắc mặt Trương Sinh trầm xuống, "Cái này đúng rồi."

Ngực Lục Cẩm Dương run lên, "Thịt bò cùng gừng thô tương khắc?" "Phu nhân có điều không biết, phần lớn mọi người đều cho rằng thuốc thì không thể ăn bậy, lại không biết rằng đồ ăn cũng như thế, rất nhiều đồ vật này nọ đều tương sinh tương khắc, thoáng một chút không để ý sẽ đưa người vào tử địa(chỗ chết)."

Sắc mặt Trương Sinh trầm trọng, "Ví dụ rõ ràng nhất chính là gừng thô, nếu ăn cùng với thịt bò, khả năng trúng độc tử vong là rất lớn, hơn nữa lại không dễ dàng phát hiện!"

"Nếu như vậy thì đây là sai lầm của ta?" sắc mặt Lục Cẩm Dương thay đổi.

"Không phải." Trương Sinh thập phần khẳng định nói, "Dù cho phu nhân không cấp mama thịt bò, thì cũng sẽ có người dùng cách khác."

Trương Sinh đoán một hồi, mới thận trọng nói, "Đừng nói là người bình thường, ngay cả đại phu dày dặn kinh nghiệm trong lúc nhất thời cũng khó mà phát hiện ra. Người này thủ đoạn cao thâm . ."

Những lời còn lại. Trương Sinh không nói, đối với người thầy thuốc, những mưu tính tranh chấp bên trong dù có nghe hay nhìn thấy, cũng không thể nhúng tay vào.

Trong lúc đó, Lục Cẩm Dương đang nhớ tới lý do tại sao nàng lại cấp Vương mama thịt bò, hình như là có người cố ý ở trước mặt nàng lộ ra tin tức này.

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: tát vồng

"Liên Sinh người làm gì? phu nhân kêu người đi lấy Sơn Tham sao lại đi lâu như vậy?" Thất Vi cẩn thận kéo tay Liên Sinh, đề thấp thanh âm nói, "nói cho người biết, bệnh tình của mama có tiến triển."

"Phu nhân đang chờ ta sao!"

Liên Sinh chán nản nói, "Đây đưa một hồi mới lấy được Sơn Tham"

Ngay lập tức Thất Vi phản hận tiếp lời, "Có phải Dương mama ở khó phòng lại làm khó dễ người, thật sự là đáng giận, mỗi lần phu nhân chúng ta muốn lấy gì, còn phải nhìn đến sắc mặt của nàng ta! Khi nào phu nhân có thể đem tất cả đồ đạc của mình lấy lại thì tốt rồi."

Liên Sinh ra hiệu Thất Vi giảm thanh âm xuống, "Xuyt, người nhỏ tiếng một chút, phu nhân vốn đã lo lắng chuyện của mama, chúng ta không nên gây thêm chuyện, tính khí của Dương mama, cũng không phải lần đầu tiên ta gặp, nhiều lắm là bị ăn chút vồ mồm thôi."

Trông nom khó phòng là Dương mama, cũng chính là mẫu thân của Dương Phú, mẫu từ hai người, thuộc nhà bên ngoại Cổ lão phu nhân, cáo mượn oai hùm cũng không phải ngày đầu tiên.

"Đúng rồi, người nói bệnh tình của mama có tiến triển, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có thể chữa khỏi không?" Liên Sinh lo lắng Lục Cẩm Dương nghe được sẽ không tốt, nên vội vàng chuyển đề tài.

Nào ngờ, lời nói của hai người Lục Cẩm Dương nghe không sót một chữ. Nhưng nàng vẫn mím môi không nói gì.

Ánh mắt Thất Vi lướt nhanh qua bốn phía, thấy không có người nào ở đây, lúc này mới lặng lẽ nói, "Trương đại phu nói, mama nằm trên giường không dậy nổi, nguyên nhân không phải do sinh bệnh, mà bị trúng độc!"

"Trúng độc?" Liên Sinh nghi ngờ, Vương mama chẳng qua chỉ là bà vú bên người phu nhân, hơn nữa thường ngày đối với người khác hiền hoà, cũng không có cừ nhân(kẻ thù), tại sao lại bị người hạ độc?

"Ừ, đúng vậy, hơn nữa người hạ độc thủ đoạn cao thâm, mama không phải trúng độc bình thường, mà là lợi dụng quy luật tương sinh tương khắc về đồ

ăn." Thất Vĩ nhìn không được rùng mình một cái, "Hiện giờ ngấm lại vẫn còn thấy sợ, sau này ăn gì cũng không thể tùy tiện mà ăn, ngộ nhờ ăn bậy vào cũng sẽ không biết tại sao mình trúng độc!"

Liên Sinh suy nghĩ một chút rồi nói, "Trước tiên ngươi đừng nói gì hết, chuyện của Vương mama không nên để lộ ra ngoài, ta đi nói với phu nhân là ta đã trở lại."

"Phu nhân, hiện tại nên làm như thế nào?" Liên Sinh thấy Lục Cẩm Dương cau mày liền thấp giọng hỏi.

Wương mama bệnh nặng, Thất Vĩ tìm không được tức giận, người duy nhất có thể cùng Lục Cẩm Dương thương lượng sự tình, chỉ có Liên Sinh, theo bản năng nàng cảm thấy chuyện này tất nhiên sẽ không đơn giản như vậy.

"Thuốc, Trương đại phu đã thử qua, Nguyệt Dung cùng Thất Vĩ đều nhìn thấy, hẳn sẽ không có sai lầm gì."

"Chúng ta có nên nói chuyện này cho lão gia cùng lão phu nhân biết không?"

Con người Lục Cẩm Dương trầm xuống, "Không được, chưa nói đến hiện giờ không có chứng cứ, hơn nữa nói ra rất dễ bút dây động rừng, không bằng chúng cũng không bắt được người, làm sao mà có người tin tưởng!"

Huống hồ Cố lão phu nhân cùng Cố Du Hiền trước giờ đều rất thiên vị. Giờ phút này nếu nàng đi tìm, chẳng những không thể giải quyết, e rằng còn bị trách móc ngược lại.

Dù nàng để ý đến sinh tử của Vương mama, thì đám người kia chưa chắc sẽ để ý.

Cả đời, còn rất nhiều sự tình không ngờ tới, ví dụ như việc Trần Oánh thiết kế hãm hại Thất Vĩ, rồi trèo lên giường Cố Du Hiền, nhưng Lục Cẩm Dương vẫn chưa từng nghĩ đến chuyện cuối cùng giết sạch.

Nhưng không nghĩ tới, đối phương vẫn không biết kiềm chế bản thân mình.

Nếu Lục Cẩm Dương vẫn nhẫn nhịn, thật sự là uổng phí cả đời này của nàng.

"Liên Sinh, ngươi lại đây." Lục Cẩm Dương vừa suy nghĩ, liền thấp giọng bên tai Liên Sinh phân phó.

"Việc này trước tiên đừng nói cho Thất Vĩ biết, ta lo lắng nàng nhìn không được mà chạy tới trước mặt người đó lý luận, ngươi âm thầm đi lên thôn trang phía trên tìm nhĩ tử cùng cháu của Vương mama, kêu Nguyệt Dung đi cùng với ngươi."

Năng lực làm việc của Nguyệt Dung nhiều ngày qua khiến cho Lục Cẩm Dương rất vừa lòng, nên nàng cũng muốn nâng đỡ cho nàng ta.

"Về sau Vương mama muốn làm gì, đều giao cho Nguyệt Dung cùng Thất Vĩ, thời điểm sát thuốc phải có người ở một bên trông chừng, không thể để lộ ra ngoài, còn nữa, thuốc nước chia thành hai phần như nhau, một phần các ngươi tự mình cấp Vương mama dùng, phần còn lại thì trông nom kỹ càng, mảnh vụn của thuốc xử lý sạch sẽ chút, đừng để người khác phát hiện!"

Lục Cẩm Dương nói rõ ràng từng chữ, "Chắc chắn phải bắt được!"

"Nô tỳ hiểu ! Nhất định sẽ không làm cho phu nhân thất vọng."

Chủ tớ hai người dường như rất hiểu nhau, trong lòng Liên Sinh cũng suy nghĩ như vậy, chuyện của Vương mama người đó làm rất cẩn thận, trừ bỏ người bên cạnh những người khác căn bản không có khả năng làm, mà nha hoàn bên người Lục Cẩm Dương theo đến Cố gia, toàn bộ đều là người mà Hà thị cất công tuyển chọn nên tuyệt đối sẽ không có khả năng phản bội Lục Cẩm Dương.

Ngoại trừ vài người lúc sau mới vào, còn có nha hoàn Cố gia.

Nếu muốn kiểm tra cũng không khó.

Lục Cẩm Dương thần nhiên xua tay, "Giảng co một ngày cũng có chút mệt mỏi, ta đi nghỉ ngơi trước."

.....

Sáng sớm hôm sau, trời trong nắng ấm nhưng dường như đó là điềm báo trước của phong ba mãnh liệt.

Liên Sinh dắt theo nhĩ tử Lý Hưng Hải cùng cháu Vương Tự của Vương mama, lặng yên không một tiếng động từ sau phủ tiến đến Trữ viên của Lục Cẩm Dương.

"Trên đường tới đây, chắc hẳn Liên Sinh đã đem sự tình nói cho ngươi biết, hiện giờ chính là thời điểm ta cần các ngươi hỗ trợ."

Lý Hưng Hải nghe nói mẫu thân của mình bị hãm hại, lập tức phẫn nộ, hiện giờ Lục Cẩm Dương tạo cơ hội giúp hắn trừ giận, tất nhiên hắn sẽ không chối từ, "Phu nhân người yên tâm, nhóm tiểu nhân nhất định sẽ làm tốt."

"Đám có tâm tư ác độc hại nương ta, nhất định ta sẽ không bỏ qua cho nàng!"

Ánh mắt Lục Cẩm Dương ra hiệu cho Liên Sinh.

"Phu nhân tự mình có tính toán, nhất định không để mama chịu ủy khuất, bằng không sẽ không chú trọng như vậy, mặc dù trong lòng hai vị vẫn còn tức giận nhưng cũng không thể hành động theo cảm tính, càng không thể ra tay lấy mạng người?"

"Mục đích của hôm nay chính là bắt kẻ trộm, việc còn lại phu nhân sẽ tự mình xử lý!"

"Dạ, tiểu nhân đã biết." sắc mặt Lý Hưng Hải khẽ biến thành hồng, có chút ngượng ngùng.

Suy cho cùng vẫn là mạng người, từ trước tới giờ phu nhân đối với một nhà bọn họ rất tốt, không thể bởi vì chính mình mà gây thêm rắc rối cho phu nhân!

"Đi dẫn bọn hắn mai phục được rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thêm Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: thu tuyền

"Thế nào?" Lục Cẩm Dương cau mày, thoát nhìn rất điềm tĩnh, nhưng trong áo lại âm thầm siết chặt mười ngón tay, hơi hơi có chút khản trương.

Liên Sinh không dấu được vui mừng, "Phu nhân, thành công rồi, người đã bắt được!"

Lục Cẩm Dương như trút được gánh nặng, cười cười, "Thành công là tốt rồi!"

"Đem người dẫn tới đây, ta muốn nhìn xem người ăn cây táo rào cây sung rốt cuộc là người nào!" Lục Cẩm Dương chậm rãi ngồi vào ghế, đem ly trà bưng lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, ngồi ngay ngắn thân mình.

"Phái Lý Hưng Hải, dẫn người tới."

Dứt lời, Lý Hưng Hải cùng Vương Tự mặt đầy tức giận, một trái một phải kéo một nữ nhân, đem nàng ném tới trước mặt Lục Cẩm Dương. "Phu nhân, quả nhiên không ngoài dự liệu của người, thời điểm chúng ta bắt được nàng, trong người nàng ta đang giấu một bọc gừng thô. Vừa nghĩ tới độc được nung ta trúng, ta liền nhanh chóng bắt nàng lại, thế nhưng nàng ta còn muốn chạy trốn, liều mạng đánh ta cùng Vương Tự."

Nhìn điệu bộ, may mắn là Liên Sinh đã dặn dò bọn họ phải lưu lại tính mạng của người nọ, nếu không thật đúng là cứu tử nhất sinh (chín phần chết một phần sống).

"Trần Oánh."

Lục Cẩm Dương liếc mắt một cái liền nhận ra, giọng điệu thấp phần chắc chắn.

Ngày ấy, Trần Oánh cùng nàng nói chuyện, nàng ta nói bệnh của Vương mama cần ăn thứ gì tốt thì mới mau khỏi bệnh, nàng cũng nghĩ như vậy, cho nên lúc ấy mới hỏi nàng ta. Vì vậy sau này trong mỗi bữa ăn của Vương mama đều có thịt bò. Mà nàng lại không biết thịt bò cùng gừng thô tương khắc.

Con người Lục Cẩm Dương lạnh nhạt, quét về phía Trần Oánh đang run rẩy trên mặt đất, "Chuyện xảy ra tới bây giờ, ngươi không có gì muốn nói với ta sao?"

Bị Lục Cẩm Dương điểm(nói) đến tên, Trần Oánh ngẩng đầu, bất chấp quy củ hô to, "Phu nhân, nô tỳ oan uổng?!"

"Oan uổng? ngươi oan uổng cái gì, nói ta nghe một chút." Lục Cẩm Dương buồn cười nhìn bộ dạng có tật giật mình của Trần Oánh, chỉ với lá gan này, chưa thăm vấn cũng đã tự mình nói ra.

Tục ngữ nói đúng, đối thủ như thế nào, thì cũng phải chọn người tương xứng, người như vậy, cũng muốn qua mắt nàng, bỏ qua, là đang khinh thường nàng có phải không?

"Nô tỳ. Nô tỳ?" Trần Oánh ngẩn ra, lập tức chỉ vào Lý Hưng Hải cùng Vương Tự nể, "Phu nhân, hai người nay lại lịch không rõ ràng, dám ở Trữ viên của người làm loạn, phu nhân mau gọi người đến đưa bọn họ đuổi đi đi."

"Ha ha." Lục Cẩm Dương che mặt cười nhẹ.

"Trần Oánh, ngươi đúng là ngây thơ, vẫn xem ta làm gốc tử." Lục Cẩm Dương lắc lắc đầu, "Ngươi cho rằng ta mua ngươi về, là ngươi có thể tùy ý ở bên cạnh ta giờ trò quỷ có phải không?"

"Oan uổng, như thế nào mới là oan uổng?" Lục Cẩm Dương dừng một chút, thu hồi ý cười trên mặt, lớn tiếng nói, "Muốn Vương mama tử vì bệnh, trên người người đã mang tội danh giết người, đem người đưa tới quan phủ điều tra, mới không tính là oan uổng người sao?"

Trên đường đến đây, bộ dạng Lý Hưng Hải hận không thể đem chính nàng ăn tươi nuốt sống đã làm cho nàng kinh sợ không ít, hiện giờ lại đột nhiên nghe được Lục Cẩm Dương nói đưa nàng tới quan phủ điều tra, lúc này hai chân như nhũn ra, bùm một tiếng quỵ xuống.

Nhanh chóng bò đến chân Lục Cẩm Dương "Phu nhân, phu nhân tha mạng!"

Nàng như thế nào cũng không thể bị đưa đi điều tra, đưa tới quan phủ, mặc dù chuyện không phải nàng làm, cũng tránh không khỏi nàng sẽ tróc một tầng da, nhóm quan phủ nha môn này. sẽ không có chuyện thương lượng cùng nàng đâu.

Nàng thật vất vả mới thoát khỏi thanh lâu, không thể để chuyện xảy ra khiến nàng quay lại đó một lần nữa!

"Phu nhân, tha mạng, phu nhân, nô tỳ biết sai rồi."

Giờ khắc này, Trần Oánh làm sao còn giữ được dung mạo xinh đẹp động lòng người, nước mắt làm ướt vạt áo, tóc tán loạn, giày thêu ở trên đường tới đây bởi vì giày dựa đã rớt một chiếc.

Nhưng hiện tại những cái đó không phải trọng điểm, trọng điểm chính là thái độ của Lục Cẩm Dương.

Nguyệt Dung thấy thế, vội vàng tiến lên đem Trần Oánh kéo ra, sợ nàng mất lý trí gây ra chuyện gì bất lợi tới phu nhân.

"Trần Oánh, ta đối với ngươi không tệ." Thanh âm Lục Cẩm Dương lạnh như băng, quanh thân tản ra sự sắc bén, nhìn ra nàng đang sinh khí(tức giận) thật sự.

Trần Oánh bất giác rung mình một cái, ngừng khóc, trong mắt tràn đầy nước mắt nhìn Lục Cẩm Dương.

Hôm nay Lục Cẩm Dương vận váy hoa màu xanh ngọc, phối với trâm Ngọc Lan Phi Thúy, càng làm tôn lên khí chất kiêu ngạo của Lục Cẩm Dương, cao cao ngẩng đầu, môi đỏ mọng khẽ nhếch, "hiện tại ta chỉ muốn biết một vấn đề, là ai? Sai người làm như vậy?"

"Nếu bây giờ ngươi nói thật, có lẽ ta sẽ suy xét về vấn đề xử lý ngươi, bằng không." khóe miệng Lục Cẩm Dương cong lên, trong lời nói khiến cho Trần Oánh đỏ mặt hơi lạnh đầy người.

"Thủ đoạn của ta, không phải là ngươi chưa từng nghe qua!"

"Một đánh gãy chân đuổi khỏi Cổ gia, hai là đem ngươi đưa tới quan phủ điều tra, hay là ngươi muốn một lần nữa trở lại địa phương chúng ta gặp nhau, ta cũng có thể thành toàn cho ngươi!"

Lục Cẩm Dương thấp giọng cười cười, thời gian đầu gả cho Cố Du Hiên, chứng kiến nha hoàn bên người Cố Du Hiên đối với hắn có chút điểm khác thường, nàng liền tìm sai sót đánh rồi đuổi khỏi Cổ phủ.

Bây giờ trọng sinh trở về, ngắm lại chính mình lúc ấy thật đúng là thái quá, nhưng đối với Trần Oánh, loại người tham tài sợ chết như thế này, coi như là chuyện tốt, tối thiểu, đã làm cho nàng ta sợ.

"Đừng phủ nhận, cũng đừng có suy nghĩ đem sai lầm nhận hết về mình, cơm có thể ăn bấy, nhưng nói thì không thể nói lung tung, Vương mama trúng độc, không phải ta xem thường ngươi, lấy suy nghĩ của ngươi, căn bản sẽ không nghĩ ra thủ đoạn người không hay quý không biết như vậy, nhớ kỹ, ta chỉ cho ngươi cơ hội lúc này."

Lục Cẩm Dương thừa thắng xông lên, không để cho Trần Oánh có cơ hội suy nghĩ, "Mạng của ngươi, muốn hay không, tất cả đều do ngươi quyết định."

Mặt Trần Oánh lộ vẻ khó xử, ánh mắt theo bản năng xoay chuyển .

Lục Cẩm Dương nói không nhanh không chậm, "Ngươi đã không muốn, thôi được, ta cũng không muốn tốn thời gian với ngươi. Thất Vĩ, kéo nàng ta xuống đánh hai mươi bản, từ đầu tới đây thì đuổi về nơi đó đi, nói cho mama của Thanh Hoa Uyển, trong khoảng thời gian này xem như chúng ta thay nàng dạy dỗ , không cần thu bạc!"

Nhớ tới Thanh Hoa Uyển, đó là nơi Trần Oánh bị phụ thân bán vào để trả nợ, là ác mộng đến suốt cuộc đời nàng, phòng tuyến cuối cùng trong lòng Trần Oánh cũng sụp đổ.

"Ta nói, phu nhân, tất cả ta đều nói, cầu phu nhân không đem Trần Oánh bán trở về."

"Nói đi, ta đang cẩn thận lắng nghe."

"Dạ" Thật lâu sau, Trần Oánh dường như đã hạ quyết tâm, cắn môi trắng bệch nói, "Là Nhị phu nhân."

Ba, ly trà nện(đập) thật mạnh xuống sàn.

"Nàng cho ngươi điều kiện gì? Mà khiến ngươi phản bội ta?"

Thất Vĩ thấy Trần Oánh đến lúc này nói chuyện vẫn còn bộ dạng ấp a ấp úng, cuối cùng nhin không được mà gầm lên, "Chuyện đã tới mức này mà ngươi còn không mau khai rõ. Nếu là phu nhân ta đã sớm bắt chấp tất cả, trước tiên đem ngươi hảo hảo dạy dỗ thật tốt, để nhắc cho ngươi nhớ kỷ kết cục của kẻ vong ân bội nghĩa!"

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thêm Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: ngoài ý muốn

Hai mắt Trần Oánh chứa đầy sợ hãi, thấy Thất Vĩ gầm lên tức giận, cuối cùng nhin không được cũng nói toạc ra.

"Phu nhân, là Nhị phu nhân nói với nô tỳ, tư sắc nô tỳ không tồi, nếu theo hầu bên người phu nhân, cuối cùng chỉ có thể gả cho người sai vật hoặc kẻ chăn ngựa, như vậy thì quá lãng phí, nên nếu nô tỳ làm tốt sự tình mà nhị phu nhân giao, nàng sẽ chuộc thân và tìm một mối nhân duyên tốt cho nô tỳ." Trong lòng Trần Oánh kiên quyết, nếu sự tình đã muốn bại lộ, nàng muốn sống tiếp thì không thể giấu diếm với Lục Cẩm Dương, cứ nói thẳng ra, Lục Cẩm Dương có lẽ còn cho nàng một con đường sống.

"Tìm cho ngươi một mối nhân duyên tốt sao?"

Trong mắt Trần Oánh mang theo trốn tránh, " còn đồng ý đem đồ cưới thông thường của phu nhân cấp cho nô tỳ.

Vương gia cũng đã ngầm chấp thuận."

"Đồ cưới?" Lục Cẩm Dương nhướn mày, thích thú nhìn Trần Oánh, chốc lát nhin không được liền thấp giọng bật cười, "Nàng dám cấp!"

"Nên ngươi cũng dám lấy có phải không."

Đáy lòng Lục Cẩm Dương trầm xuống, xem ra đồ cưới của nàng đúng là có không ít người để tâm tới! Thậm chí ngay cả một nha hoàn mà đã tâm cũng không nhỏ.

"Phu nhân, nô tỳ biết sai, người tha cho nô tỳ lần này, cho nô tỳ một cơ hội để sửa đổi hoàn toàn, ngày sau nô tỳ nhất định làm trâu làm ngựa để báo đáp đại ân đại đức của phu nhân."

"Ta nhớ rất rõ, lúc trước ta chuộc ngươi từ Thanh Hoa Uyển về, ngươi cũng nói phải làm trâu làm ngựa để báo đáp ta?" Lục Cẩm Dương đẩy Trần Oánh ra, cười lạnh, "Theo như lời ngươi nói, báo đáp chính là muốn phản bội ta sao?"

"Một lần bị răn cấm là đủ rồi, ta cũng không muốn tốn thời gian để nuôi dưỡng sói bên người." Lục Cẩm Dương nhẹ nhàng nói, "Thất Vĩ, còn thất thân làm gì, lời nàng ta ra ngoài đánh."

"Niệm tình chủ tớ một hồi, nếu nàng không muốn quay về Thanh Hoa Uyển, vậy thì đưa nàng tới quan phủ đi."

"Nô tỳ. Nô tỳ." Trần Oánh nhất thời nghẹn lời, hai chân như nhũn ra, nói năng lộn xộn, "Nô tỳ thật sự biết sai rồi."

Trong giây lát, Trần Oánh đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, "Phu nhân, cho nô tỳ một cơ hội, nô tỳ sẽ lập công chuộc tội."

Trần Oánh mong đợi nhìn Lục Cẩm Dương, hiện tại mỗi câu nói của Lục Cẩm Dương đều giống như on cứu mạng của nàng.

"Nga?" Lục Cẩm Dương hứng thú nhìn Trần Oánh, "Lập công chuộc tội, ngươi định làm như thế nào?"

Trần Oánh vội vàng nói, "Nô tỳ có thể giúp đỡ phu nhân lật đổ Nhị phu nhân."

"A, giúp ta lật đổ Nhị phu nhân."

Lục Cẩm Dương ngẩng đầu, hai tròng mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm Trần Oánh, sợ bỏ sót một tia biểu tình nào của nàng ta.

"Lúc trước ngươi phản bội phu nhân, hiện giờ còn nói giúp phu nhân lật đổ Nhị phu nhân, loại người thay đổi thất thường, làm sao phu nhân có thể tin tưởng ngươi được!"

Thất Vĩ tức giận, người như vậy, phu nhân chắc chắn sẽ không muốn lãng phí thời gian cùng.

"Ta." Trần Oánh cắn răng.

"Đứng lên đi." Lục Cẩm Dương buông con ngươi xuống, thản nhiên nói.

"A?" một câu đơn giản, cũng làm cho tất cả mọi người ở đây tròn mắt nhìn.

Lục Cẩm Dương? Cứ như vậy mà bỏ qua cho kẻ phản bội này!

Khuôn mặt Thất Vĩ đau lòng, "Phu nhân, người. . . ."

"Không cần nhiều lời, tự ta có chủ trương."

Lục Cẩm Dương nhìn Trần Oánh nói, "Khiến cho ta tin tưởng người một lần nữa cũng có thể."

Từ giờ trở đi nếu Vương mama vô sự, người có thể sống, nếu Vương mama xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, người sẽ chôn cùng."

"Làm sai thì nên chịu phạt, người muốn có cơ hội sửa đổi, ta liền cho người, gừng thô của người từ đâu tới."

Trần Oánh cúi đầu, "Là Dương mama ở khổ phòng cấp người khác đưa cho nô tỳ, Nhị phu nhân chẳng qua chỉ dạy nô tỳ làm như thế nào, đồ vật này nọ đều qua tay người khác, nếu bị nghi ngờ, cho dù bị người khác phát hiện, cũng không liên lụy đến Nhị phu nhân, Nhị phu nhân nói, chỉ cần nàng không có việc gì, nhất định sẽ nghĩ biện pháp bảo hộ nô tỳ."

Liên Sinh nhú mày hỏi, "Giờ nào, ở đâu, nói rõ ràng."

"Giờ hội, ở hậu viện. Thu cần bên người Cố lão phu nhân cách hai ngày sẽ cấp nô tỳ đưa tới." Trần Oánh suy nghĩ, "hôm qua nô tỳ lấy được liệu, lần lấy thuốc tiếp theo sẽ là ngày tới."

Tâm tư Lục Cẩm Dương khẽ động, Thu Cần, Dương mama, xem như Trần Oánh chữa lộn lành thành lộn què, nhanh như vậy khiến cho nàng bất được nhọc nhằn, vừa vận năng đang suy nghĩ nên lấy cớ gì để thu hồi lại đồ cưới!

"Hảo, nên xử trí người như thế nào, chờ ngày mốt sẽ có kết quả."

Lục Cẩm Dương vuốt cằm, "Mặc kệ nói như thế nào, Vương mama bởi vì như vậy nên mới nằm trên giường không dậy nổi, tội chết có thể miễn."

"Thất Vĩ, đánh mười lăm trượng."

"Dạ" Trần Oánh cúi đầu, mười lăm trượng đối với việc nàng lên quan phủ hay trở về Thanh Hoa Uyển đã nhẹ lắm rồi, nên liền cắn răng chịu đựng.

Mặc dù trong lòng Lý Hưng Hải không đồng tình với cách xử lý của Lục Cẩm Dương, nhưng từ trước đến giờ một nhà hấn đều do phu nhân chiếu cố, nên hấn chỉ có thể xem như không có gì.

"Tiểu nhân cùng Vương Tự xin cáo lui."

Nháy mắt bên trong đại đường chỉ còn lại Liên Sinh cùng Nguyệt Dung, hai người ở bên Lục Cẩm Dương hầu hạ.

"Nguyệt Dung, người đi chăm sóc Vương mama đi." Liên Sinh phân phó nói.

Tuy rằng Nguyệt Dung làm việc chu đáo, nhưng vẫn cần quan sát thêm một thời gian, tạm thời chưa thể trở thành tâm phúc của Lục Cẩm Dương, nên có một số chuyện không tiện nói trước nàng ta được.

"Phu nhân, người thấy lời nói của Trần Oánh có thật sự đáng tin? Thu Cần là người bên cạnh lão phu nhân." Mặt Liên Sinh lộ vẻ do dự.

Lục Cẩm Dương bỗng nhiên đứng dậy, "Trong lòng người chẳng phải cũng hoài nghi sao?"

"Mặc dù Thu Cần cùng Dương mama không phải do lão phu nhân bày mưu đặt kế, nhưng nếu hai người các nàng có liên lụy ở trong việc này, thì lão phu nhân nhất định sẽ có liên quan."

"Liên Sinh, người cảm thấy lúc trước ta là bộ dạng gì? Ngốc hay không ngốc?" Lục Cẩm Dương đột nhiên thay đổi giọng điệu.

"Phu nhân người. . . . Người" Liên Sinh khó xử nhìn Lục Cẩm Dương, không biết nên nói gì.

Lục Cẩm Dương cũng không tức giận, rất nhiều chuyện, nàng đã nghĩ thông, hiện giờ tâm tư của nàng chỉ muốn lấy lại tất cả những thứ thuộc về mình.

Nàng phải sớm rời khỏi Cố gia, rời khỏi nơi chứa đầy những con người dối trá này!

"Tìm người giám hộ Trần Oánh, đừng để cho nàng ta có thời gian rảnh để báo tin với bên ngoài." Lục Cẩm Dương hípmắt, "khi nào thì Cố Du Hiền trở về?"

Lục Cẩm Dương gọi thẳng tục danh của Cố Du Hiền, khiến cho Liên Sinh nheo mắt, "mỗi ngày giờ Tuất lão gia sẽ trở về"

Thời gian vừa khéo, có thể xem trò hay.

"Ừ, hiện giờ chỉ chờ gặp ông đập lưng ông."

"Liên Sinh, người nói về sau chúng ta nên tiếp tục sống tại Lục gia ? Hay là nên mua một viện nhỏ?" Lục Cẩm Dương tươi cười.

Liên Sinh có chút mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Bắt kẻ trộm

"Lão gia, phu nhân muốn mời ngài tới Trữ viên dùng bữa tối." Nguyệt Dung cúi đầu, cung kính nói. Sáng sớm, Lục Cẩm Dương phân phó nàng ở ngoài cửa chờ Cố Du Hiên trở về.

Cố Du Hiên ngừng lại, nhìn Nguyệt Dung với ánh mắt thâm trầm, tức giận quanh thân dường như cũng biến mất, "Là phu nhân phân phó người tới đây?"

Nguyệt Dung gật đầu, "Vâng"

Mấy ngày gần đây Hàn Lâm viện có rất nhiều việc, hoàng thượng hạ lệnh phải biên soạn hoàn vũ thông chí (địa lý, phong thủy), năm Cảnh Thái thứ năm, hoàng thượng từng điều động các vị quan lớn tới giúp đỡ bá tánh trên toàn lãnh thổ, nên thu thập được rất nhiều chuyện, hiện giờ thời hạn đã tới, lúc trước hai mươi chín người phụng mệnh đi thăm dò. Bọn họ đã ghi lại rất nhiều tư liệu.

Dù người có năng lực cao, học thức nhiều tới đâu cũng khó có thể làm chu đáo. Thế nhưng người đứng đầu Hàn Lâm viện lại phân phó Cố Du Hiên sắp xếp, phân loại về những tài liệu này.

Những tài liệu này ghi chép rất tỉ mỉ, từ núi non sông ngòi cho tới phong thổ. Hai mươi chín người biên soạn trong ba năm mới hoàn thiện, nhưng lại muốn hẩn trong vòng bảy ngày phải sửa sang, đổi mới. Sau đó bọn họ chỉ lấy về để chỉnh sửa thêm.

Ngoài mặt nói rằng xem trọng người mới, kì thực là đang làm khó hẩn, bằng một mình Cố Du Hiên, đừng nói là bảy ngày, nếu hẩn cố hết sức mình thì khoảng một tháng mới đủ.

Nhưng Cố Du Hiên cũng không phải người dễ dàng chịu thua, lại càng không muốn cùng ai bày tỏ tâm sự, nên mấy ngày liền đều ngủ ở thư phòng. Lục Cẩm Dương cũng không tới quấy rầy, nên hẩn thật sự đã đem nàng quên đi.

"Trở về nói với phu nhân, ta tắm rửa xong liền qua đó." Cố Du Hiên xoa huyết thái dương, không biết có phải bởi vì nhiều ngày không thấy Lục Cẩm Dương chủ động, nên tâm tình dễ chịu hơn rất nhiều.

Về mặt Lục Cẩm Dương điềm tĩnh, thấy Cố Du Hiên xuất hiện, liền phân phó người bắt đầu chia thức ăn.

Đậu phụ vàng, canh bạc hà, đu đủ xào ngao, bánh khoai tây, bánh cuộn, do Cố Du Hiên thích đồ ngọt, nên điểm tâm nhiều hơn một chút.

"Dùng bữa thôi." Lục Cẩm Dương đưa đĩa cho Cố Du Hiên, thân nhiên nói, "chàng đã nhiều ngày bận rộn chuyện của triều đình, ta thấy mỗi lần dùng bữa, chàng đều dùng rất ít, nên ta có ý kêu phòng bếp làm thêm vài món điểm tâm, nếu như đồ ăn không hợp khẩu vị thì ăn nhiều điểm tâm một chút."

"Ừ." giọng điệu Lục Cẩm Dương nhàn nhạt, không giống với Lục Uyển Nhi ân cần, vì bận chuyện của Hàn Lâm viện, nên hẩn cũng không có thời gian để truy xét lý do tại sao Lục Cẩm Dương lại đối với mình lạnh nhạt như vậy. Nhưng không biết ma xui quỷ khiến như thế nào hẩn lại cảm thấy, nghiêm túc ăn.

Trong khoảng thời gian ngắn, đồ ăn đã vui hơn một nửa. Lục Cẩm Dương chỉ lẳng lặng nhìn Cố Du Hiên dùng cơm, bản thân lại dùng rất ít. Có thể cùng Cố Du Hiên dùng cơm, là việc mà lúc trước nàng rất thích làm, hiện giờ cứ như vậy thực hiện, nhưng trong lòng nàng đã không còn rung động nữa rồi.

"Cẩm Dương, gần đây có nhiều việc, không có thời gian tới thăm nàng. Ta." Cảm nhận được Lục Cẩm Dương đang nhìn mình chăm chú, Cố Du Hiên cảm thấy tâm tình tốt hơn nhiều.

Lục Cẩm Dương cười cười, ánh mắt âm thầm, "Ta hiểu, chàng lấy công danh làm đầu, lúc trước thời điểm quen biết chàng, ta đã biết."

"Du Hiên ca ca, chàng có nhớ rõ hình dáng của ta lần đầu khi gặp chàng không?"

Hai tay Cố Du Hiên siết chặt, nhưng trên mặt nhìn không ra biểu tình, "Đương nhiên nhớ rõ, khi đó người vẫn còn nghịch ngợm, trèo lên cây đào bắt chim, thiếu chút nữa rơi xuống, may là ta tiếp được người."

Lục Cẩm Dương kiên định lắc đầu, "Không phải lần đó! Kỳ thật lúc ở đông giao ta đã từng nhìn thấy chàng, khi đó chàng mặc trường bào màu đen,

trong tay cầm sách, đang đọc rất chăm chú."

Ánh mắt Lục Cẩm Dương tối tăm, "ngày ấy, chàng ôm gương đồng tổ truyền đến trước mặt ta, có chút thẹn thùng, chàng nói trước mặt tuy rằng chàng nghèo túng, nhưng sau này công thành danh toại, một đời về sau của ta sẽ không phải lo lắng bất cứ thứ gì."

Cố Du Hiên khẽ mỉm môi, mỉm cười, "Sao đột nhiên nàng nhớ tới việc này."

"Chờ ta xong việc, ta sẽ thường xuyên tới thăm nàng."

"Không có gì, chỉ là vừa mới nhìn thấy vẻ mặt quen thuộc của chàng, làm cho ta nhớ lại năm đó."

Nếu không phải Lục Cẩm Dương biết rõ Cố Du Hiên tâm tư ác độc, chỉ sợ nàng cũng bị quá khứ che mờ mắt.

Cố Du Hiên thấy Lục Cẩm Dương cười, nhưng trong nháy mắt lại thất thần, lúc trước, trong mắt Lục Cẩm Dương chỉ có chính mình, nhưng hiện giờ, tại sao hắn không nhìn thấu được trong mắt Lục Cẩm Dương là gì?

Cố Du Hiên đột nhiên nói, "Cẩm Dương, hôm nay ta sẽ nghỉ ngơi tại đây."

Thành thân lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Cố Du Hiên qua đêm ở Trữ Viên.

Ở Đại Minh, nữ tử mười lăm mới tới tuổi cập kê, lúc đó xem như trưởng thành, thì có thể lập gia đình.

Lúc Lục Cẩm Dương gả cho Cố Du Hiên chỉ có mười ba tuổi, hiện giờ qua một năm, cũng mới mười bốn tuổi mà thôi. Thành thân lâu như vậy, ngoại trừ ngày đại hôn, vì tượng trưng nên Cố Du Hiên cùng Lục Cẩm Dương mới ngủ cùng giường, thời điểm còn lại đều là ở riêng.

Nói là tôn trọng, đêm động phòng hoa chúc nên đợi tới lễ cập kê của nàng cũng không muộn. Chẳng qua do Cố Du Hiên không muốn chạm vào người nàng nên mới viện cớ như vậy, thế mà lúc trước nàng thật sự tin Cố Du Hiên trân trọng nàng, khiến nàng rất cảm động.

Lục Cẩm Dương mỉm cười, không đồng ý, cũng không phủ nhận. "Nguyệt Dung, dọn đồ ăn đi, Vương mama không ở đây, khiến người vất vả rồi."

Lục Cẩm Dương nói tới, Cố Du Hiên mới phát hiện Vương mama lúc nào cũng theo sau Lục Cẩm Dương không có ở đây.

"Vương mama làm sao vậy?"

Lục Cẩm Dương đau lòng, "Mama ngã bệnh, nhưng chẳng qua là bệnh nhỏ, tưởng rằng mấy ngày sẽ khỏi, nhưng tình hình ngày càng nghiêm trọng, ta mới đại phu tới xem, lại phát hiện là ăn nhầm dược!"

"Phu nhân, phu nhân không tốt." Thất Vĩ lão đạo chạy vào, thấy Cố Du Hiên, liền kinh sợ quỳ trên mặt đất, "Lão gia."

Cố Du Hiên ản ản có chút tức giận, "Có chuyện gì mà kích động như vậy?"

"Chúng nô tỳ bắt được kẻ trộm." Thất Vĩ thở hổn hển, tiếp tục nói, "Ngay tại hậu viện bên trong, ban ngày nô tỳ rút một đôi khuyên tai, không biết rơi ở đâu, nên quay trở về tìm, tình cờ đi qua Thiên viện, phát hiện có tiếng vang, bên trong vốn dĩ không có người, trong lòng nô tỳ lo lắng, nên âm thầm kêu thêm vài người cùng tiến vào, chỉ sợ có kẻ xấu, không nghĩ tới, không nghĩ tới."

Thất Vĩ mỉm môi.

Lục Cẩm Dương bình tĩnh nói, "lại bắt được kẻ trộm."

"May mắn lão gia ở đây, bằng không chúng nô tỳ thật đúng là không biết nên làm gì mới tốt. Dẫn tới."

Sắc mặt Cố Du Hiên thay đổi thất thường, cuối cùng tái nhợt, "Thu Cẩn, là người."

Hắn rất quý Thu Cẩn bên người Cố lão phu nhân, làm sao có thể không nhận ra! Cố Du Hiên không nhận được đem tầm mắt đặt trên người Lục Cẩm Dương, vì cái gì hắn cảm nhận được, sự ôn nhu mới vừa rồi của Lục Cẩm Dương, đều là vì giờ khắc này.

(Lời tác giả : Cẩm dương của ta vẫn còn trong sạch, chờ các chương sau ta sẽ giải thích rõ ràng, năm đó, Cẩm Dương như thế nào lui hôn sự cùng Tiêu gia, lại vì sao cuống cuồng liền gả cho cố du hiên, lại vì sao hai người thành thân lâu như vậy còn chưa viên phòng. Trờ hay còn tại phía sau, đừng nóng vội.)

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: lấy bản

"Lão. lão gia." Thu Cẩn hận không thể cắm đầu thật sâu xuống đất, lại càng không dám đối mặt với con giận dữ của Cố Du Hiên, ngay cả cầu xin tha thứ cũng không mở miệng được.

Đáy mắt Lục Cẩm Dương mang theo ý cười, cùng Liên Sinh âm thầm trao đổi ánh mắt.

"Phu nhân, Thất Vĩ đánh mất khuyên tai, muốn đi tìm, tình cờ trong lúc đó nghe thấy tiếng vang phía sau viện, nằng sợ hãi gặp kẻ trộm. Nên kêu nô tỳ cùng Nguyệt Dung, còn thêm vài người canh cửa tiến vào."

"Không nghĩ tới, ở phía sau viện, nhìn thấy Thu Cẩn tỳ ty lên kút, muốn tiến lên cùng Thu Cẩn tỳ ty nói mấy câu, hỏi xem có phải đã xảy ra chuyện gì, ai ngờ, Thu Cẩn tỳ ty nhìn thấy chúng nô tỳ giống như thấy quỷ, liều mạng chạy trở về, nô tỳ phát giác sự tình không thích hợp, nên mới chặn Thu Cẩn tỳ ty lại."

"Thế nhưng phát hiện ra cái này."

Liên Sinh đem một bọc nhỏ bằng vải bố chứa gừng thô đến trước mặt Lục Cẩm Dương cùng Cố Du Hiên.

Sắc mặt Liên Sinh ung dung, thân nhiên nói, "Nô tỳ cùng Thất Vĩ thương lượng, Thu Cẩn tỳ ty là đại nha hoàn bên người lão phu nhân, địa vị không tầm thường, chuyện này cũng không phải chuyện nô tỳ cùng Thất Vĩ có thể giải quyết, bởi vậy, nên mới quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của phu nhân cùng lão gia, xin phu nhân trách phạt."

Lông mày Lục Cẩm Dương nhíu chặt, "Đứng lên đi, ngươi làm rất đúng, nhưng mà." Lục Cẩm Dương nhìn Liên Sinh, dò hỏi, "Đây là cái gì? Là đồ của Trữ Viên sao?"

Sắc mặt Cố Du Hiên ngưng trọng, lông mày gắt gao siết lại, nhưng trên mặt không biểu hiện gì nhiều, vẫn chưa mở miệng.

Nguyệt Dung tiến lên xác nhận, "Thưa phu nhân, cái này là gừng thô. Là thuốc mà những ngày qua Vương mama dùng, bởi vì thuốc của mama đều do nô tỳ sắc, gừng thô lại rất có giá trị, nên mỗi lần sắc thuốc nô tỳ đều rất cẩn thận, đó là lý do mà nô tỳ biết được!"

"Gừng thô? Thu Cẩn, ngươi lấy gừng thô làm cái gì?"

"Ta, nô tỳ." ánh mắt cầu cứu của Thu Cẩn nhìn về phía Cố Du Hiên, ấp a ấp úng nói không nên lời.

Cố Du Hiên mỉm cười, "Dù sao cũng không phải chuyện lớn, Trữ Viên cũng không tổn thất gì, Thu Cẩn có lẽ không cẩn thận đi nhầm. Đêm đã khuya, sớm quay về nghỉ ngơi đi."

Nhìn bộ dạng của Thu Cẩn, Cố Du Hiên liền biết, sự tình không đơn giản như vậy, nhưng suy cho cùng thì nàng vẫn là nha hoàn bên người Cố lão phu nhân, hẳn cần phải suy xét đến thể diện cho nương hấn.

Có điều, tất nhiên Lục Cẩm Dương sẽ không cho qua dễ dàng như vậy, nếu chỉ vì dọ Cố Du Hiên trách móc qua loa vài câu, thì nàng cần gì phải phí tâm chuẩn bị màn kịch này.

"Du Hiên ca ca, ta biết chàng đối với mọi người đều rất tốt, nhưng đôi khi, không phải toàn tâm giúp đỡ thì sẽ nhận được đền đáp, có thể sẽ có người khi dễ sự lương thiện của chàng!"

Lục Cẩm Dương nhàn nhạt nói, biểu tình trên mặt nhìn không ra điểm khác thường, trong lời nói, không nóng không lạnh, khiến cho Cố Du Hiên không tìm được sơ hở, hấn cũng không thể bảo vệ Thu Cẩn quá mức, như vậy càng chứng minh hấn có tật giật mình.

"Thu Cẩn, đã trẻ thế này, lão phu nhân không cần ngươi gác đêm sao? Ngươi muốn làm gì, vì sao đêm hôm khuya khoắc có tình tới đây?"

Ngữ khí Lục Cẩm Dương tức giận, "Nếu thật sự do đi nhầm, ngươi ở Cố gia lâu hơn so với ta, nói đi nhầm, ngươi xem ta là một kẻ ngốc, nên ngươi mới có thể tùy tiện nói láo có phải không?"

"Nô tỳ làm sao dám gạt phu nhân, nô tỳ thật sự đi nhầm, phu nhân, đêm dài sương nhiều, trong lúc nô tỳ đang mãi suy nghĩ, không chú ý nên mới đi nhầm, quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi, là nô tỳ không đúng, nhưng nô tỳ từ nhỏ đã hầu hạ bên người lão phu nhân, đối với lão phu nhân cùng Cố gia đều một lòng trung thành!"

Được Cố Du Hiên ngầm ám chỉ, lúc này đột nhiên bị bắt gặp nên nàng chân tay luống cuống, hiện giờ đã lấy lại tinh thần. Thu Cẩn không ngừng tự nói với chính mình, Lục Cẩm Dương chắc hẳn không biết gì.

Có thể chỉ là trùng hợp, Thất Vĩ mới phát hiện nàng. Có Cố Du Hiên ở đây, Thu Cẩn cũng hiểu nàng không cần phải lo lắng.

"Mấy ngày trước nô tỳ thấy trong người không thoải mái, có người nói với nô tỳ, dùng gừng thô pha với nước ấm sẽ có hiệu quả, bởi vậy trong người nô tỳ mới có bọc gừng thô này."

Ánh mắt Lục Cẩm Dương lạnh nhạt, nhìn Thu Cẩn nói, "Vậy gừng thô của ngươi từ đâu tới? Ngươi chỉ là nha hoàn, gừng thô quý giá như thế nào, bằng

bạc hăng thẳng của người, có thể mua nhiều như vậy đã là điều không tin được, cho là người có bạc, cũng không dùng hết bạc để mua đồng gừng thô này, đúng không?"

Trong lòng Thu Cẩn cả kinh, mới vừa rồi nàng còn đắc chí, thì bây giờ rất sợ hãi, nàng nên trả lời như thế nào? Nếu nàng mua bằng bạc của mình, như vậy chắc chắn lộ ra bạc của nàng có điều bất thường, nếu không nói vậy, thì gây ông đập lưng ông, nàng nên làm gì đây.

"Phu nhân, đây là. Lão gia." Trên trán Thu Cẩn thấm đầy mồ hôi.

Lục Cẩm Dương cười lạnh, "Người thật sự không phải đến Trữ viên làm kẻ trộm chứ, vừa vặn thuốc của Vương mama cũng có vị thuốc này."

"Làm sao nô tỳ dám, đến đưa còn chưa kịp." Vừa nghe Lục Cẩm Dương nói nàng là kẻ trộm, Thu Cẩn vội vàng phủ nhận, lời nói cũng trở nên lộn xộn.

Khóe miệng Lục Cẩm Dương cong lên, "Như vậy, nếu người không đến trộm gừng thô, là đến để đưa gừng thô, có phải không?"

Sắc mặt Thu Cẩn trắng bệch.

Thất Vĩ quát to, phối hợp với Cẩm Dương nói, "Phu nhân, nô tỳ đột nhiên nhớ tới một chuyện, ngài còn nhớ lúc trước Trương Đại phu trước khi đi đã phân phó cái gì không? Trương Đại phu nói, bệnh của Vương mama lẽ ra đã sớm khỏi, nhưng không hiểu sao tình hình ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng phát hiện là do liều lượng gừng thô trong thuốc không đúng, gừng thô cùng thịt bò tương khắc, thường ngày Vương mama lại thích ăn thịt bò."

Những lời còn lại, Thất Vĩ không nói tiếp, nhưng nhìn biểu tình trên mặt cũng đoán ra được. Thất Vĩ găm lên, "Lão gia ở đây, người còn không chịu nói thật sao?"

"Thu Cẩn tỷ tỷ dù sao cũng là người bên cạnh lão phu nhân, không biết còn tưởng rằng chuyện hôm nay là lão phu nhân bày mưu đặt kế cho tỷ tỷ làm." Thất Vĩ cười nhạo nói.

"Người nói chuyện phải có bằng chứng, mặc dù Vương mama uống nhầm thuốc, vừa vặn trong người ta cũng có vị thuốc này, nhưng cũng không thể đem toàn bộ chuyện nói là do ta làm, hơn nữa ta hoàn toàn không có cơ hội để ra tay."

Lục Cẩm Dương không để cho Cố Du Hiền cơ hội, "Cố Du Hiền ca ca, thực ra ta đã sớm phát hiện ra một việc, cũng không phải chuyện gì lớn, vừa rồi Thu Cẩn nói không có chứng cứ, nên không nhận, hiện giờ nhân chứng đã bắt được, ta không thể không nói."

"Nguyệt Dung, người dẫn Trần Oánh tới đây."

Sau lưng Thu Cẩn đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trên Gấm Thiêm Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.